

MAIKEDFAI

Camp Issue

What is History of Camp...why today and where from now on?

Thammasat Camping Schedule

Camp in Thammasat

and more...

21 Camps
Interview!

บรรณาธิการ ฝ่ายบทความ : นพพล อาชามาส

บรรณาธิการบริหาร : ณภัทร อธิระบาทวิทย์กุล

ฝ่ายสนับสนุนอักษร

ฝ่าย

บทความและพิสูจน์อักษร : สตีเฟน เว้ง

อักษรมาน

...กัลป์ที่ร่วมจุด...

สงวนลิขสิทธิ์ : สตีเฟน เว้ง

เลขที่ ๒๓ ถนนสุขุมวิท กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทร ๐๒-๒๕๕๖๖๖๖

๒๕๕๖

สงวนลิขสิทธิ์ : สตีเฟน เว้ง

ไม้ขีดไฟผู้ส่งแสงต่อให้กับเรา ที่ปรึกษาท่านสำคัญ :

ยิ่งรัก อักษรมานท์, สุคนธา พอกพูน, อริสา พิภพายน

จากใจ... ไม้ขีดไฟ

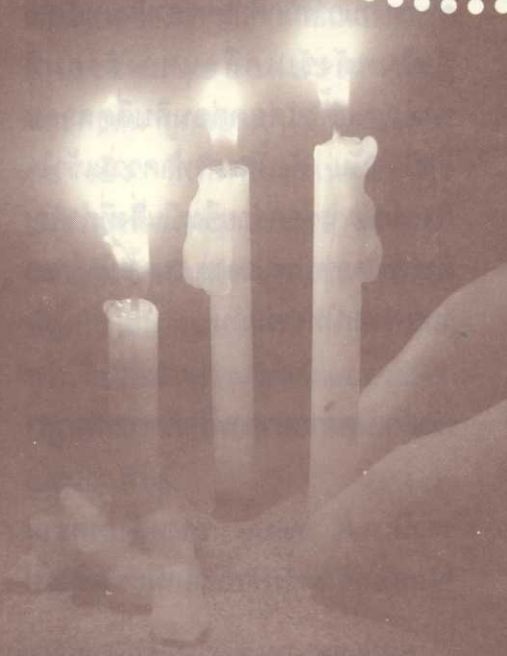
วันหนึ่งไม้ขีดไฟก้านหนึ่งเกิดความสงสัย ตามไม้ขีดไฟก้านอื่น ๆ ว่า
เราสงสัยเรื่องต่าง รู้สึกไหมว่ามหา'ลัยของเราผิดต่างอะไรอะมาก
ไม้ขีดไฟผู้ซึ่งผ่านการไปต่างมาอีกมาก
มีอะไรแต่ก็แจ่มใสออกว่าต่างไหนเป็นแบบไหน ต่างกันจริงใจ
ไม้ขีดไฟผู้ซึ่งกลับมาจากต่างแบบสด ๆ ร้อน ๆ ฮีฮี
แล้วเวลาเลือกไปต่างไหนแล้ว เราก็ไม่สามารถรู้ได้เลยว่า เราจะได้อะไรกลับมาบ้าง
เป็นอย่างไรที่เราคาดหวังไว้บ้าง มันเดาไม่ได้เลย
บางทีก็กลัวว่าต่างนั้นต้องการอะไรอะไร
ไม้ขีดไฟผู้ไม่เคยไปต่าง บางทีก็องการรู้เหมือนกันนะ อยากรู้ไปต่าง
แต่ก็องการไปต่างในแนวที่เราชอบ
ไม้ขีดไฟในหลักต่างให้ความสนใจ และตอบว่า นั่นสิ มีมาก มีหลายแนว
หลายแบบ จนบางครั้งก็เลือกไม่ถูกว่าจะไปต่างไหนดี
เพราะก็แจ่มใสออกเหมือนกันว่าแต่ละต่างมันต่างกันอย่างไร
ไม้ขีดไฟบางก้านก็สงสัย ต่างเริ่มมาจากไหนกันจริงมีตั้งมากมายขนาดนี้
แล้วต่างเนี่ยมันให้อะไรบ้างหรือเปล่านะ
ไม้ขีดไฟทุก ๆ ก้านจึงตัดสินใจจะเอาคำตอบของคำถามเหล่านี้
มาให้ตัวเองและเพื่อน ๆ
โดยจุดประกายความคิดเหล่านี้ด้วยแสงเปลวไฟน้อยนิดที่เรามี...

CONTENT

ประวัติต่างประเทศพัฒนาชนบท			2
แล้วจัดทำเช่นไรให้คงงา			11
บันทึกเรื่องต่าง(สร้าง) จากพี่ชายคนโต			14
Just Talk			20
เราอาสาพัฒนา ใจเริงร่าและสามัคคี			
ต่างประเทศพัฒนาชนบท	23	ต่างประเทศ	30
ต่างประเทศพัฒนา	33	ต่างประเทศพัฒนา	37
เราบุกบันพงไพร ที่ถิ่นที่ภูมิภาคผองไทพอง			
ต่างประเทศ	45	ต่างประเทศแนวเหนือ	47
ต่างประเทศอีสาน	50		
เราเริงนรุชีวิตคน และฝึกฝนทักษะชน			
ต่างประเทศต่างประเทศ	55	ต่างประเทศศิลป์	58
ต่างประเทศสรรค์	61	ต่างประเทศต่างประเทศ	66
ต่างประเทศต่างประเทศและ(ตัวที่	61	ต่างประเทศ	72
ต่างประเทศ	76		
เราคนอาสาชน ตัวงิฝฝืนสรรค์สร้างไทพอง			
ต่างประเทศ	81	ต่างประเทศ	85
ต่างประเทศ	88	ต่างประเทศ	91
ต่างประเทศ	94	ต่างประเทศ BBA	99
ต่างประเทศ BE	102		
TU CAMPS' schedule			105
เกาะปอดทะเลฝืน			106
อึ้งพล : บทความว่าตัวงการเงิงมต่าง			109
ดรรชนีต่าง			112

ไม้ขีดไฟ

ค่าย

ประวัติค่ายอาสาพัฒนาชนบท

สิทธา เลิศไพฑูยศิริ

Asia-Europe Institute, University of Malaya
อดีตสมาชิกค่ายอาสาพัฒนาชนบท มธ. ปี ๔๓-๔๗

การออกค่ายอาสาพัฒนาชนบท ถือว่าเป็นกระบวนการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมเกื้อหนุนขบวนการนักศึกษาที่สำคัญอย่างหนึ่ง อันเนื่องมาจากปรากฏการณ์ของขบวนการนักศึกษาของประเทศไทยที่เป็นพลังขับเคลื่อนทางสังคมที่สำคัญมาตั้งแต่ยุคก่อนสิบสี่ตุลาคมนับถึงปัจจุบัน ดังนั้นการทำความเข้าใจกิจกรรมการออกค่ายจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะเข้าใจภาพใหญ่ของขบวนการนักศึกษาในประเทศไทยเช่นกัน

ก่อกำเนิดค่ายอาสาหรือกิจกรรมอาสา

ราวปี พ.ศ. ๒๔๖๓ ช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ สภาพบ้านเมืองในยุโรป

หลังสงครามยุตินั้นค่อนข้างจะย่ำแย่ ความเสียหายความเดือดร้อนของประชาชนกระจายไปทุกหย่อมหญ้า ในดินแดนที่เคยทรงพลังและมั่งคั่งที่สุดแห่งหนึ่งของโลกมายาวนานหลายศตวรรษ

นายปีแอร์ เซร์ซอล (Pierre Ceresole) ชาวฝรั่งเศส ได้รวบรวมอาสาสมัคร ทั้งจากสวิสเซอร์แลนด์ ฝรั่งเศส เยอรมัน ประมาณ ๒๐ คนตั้งค่ายช่วยเหลือประชาชนที่เมืองแวร์ตันประเทศฝรั่งเศส ซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นแรก ที่งานรูปแบบอาสาสมัครเริ่มก่อตัวขึ้นเพื่อทำการ "ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์" ที่ได้รับความทุกข์ยาก หลังจากนั้นมา รูปแบบค่ายอาสาสมัครก็เริ่มพัฒนา

และแพร่หลายไปในยุโรปและอเมริกา
เหนือ

จะเห็นได้ว่าการก่อกำเนิดของกิจกรรม
อาสานั้น มีพื้นฐานมาจากความเห็นอก
เห็นใจ ระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน
อีกทั้งก็ไม่ได้เกิดจากความรู้สึก
ตัวเองเหนือกว่าผู้อื่นแต่หากจะเป็นการ
เคารพการเป็นมนุษย์ระหว่างกันเสีย
มากกว่า กลุ่มคนที่ออกอาสาช่วยเหลือ
ผู้ทุกข์ยาก มีสถานภาพของการเป็นผู้
โชครัดที่รอดพ้นจากการคุกคามของ
สงครามเท่านั้น คนเจ็บ คนทุกข์ยาก
ในช่วงสงคราม มีอยู่ทุกชนชั้นวรรณะ
มีทั้งร่ำรวย สูงศักดิ์และเรื่อยไปจนถึง
คนยากจนชั้นสุด คนที่ขึ้นอาสาช่วย
เหลืออาจาจะยากจนกว่าคนที่ทุกข์ยาก
พวกเขาอาจจะช่วยเหลือด้วยทั้งที่สิ้นเนื้อ
ประดาตัวจากสงครามแต่ด้วยร่างกาย
ที่ยังมีดีพอที่จะแบ่งปันความสุข และ
บรรเทาความทุกข์ให้ผู้อื่น สงคราม
และความรุนแรงจากสงคราม
ไม่ได้เลือกว่าคนชั้นไหนจะต้องเจ็บปวด
จากสงคราม

สำหรับในเอเชียนั้น เกิดการจัดกิจกรรม
ค่ายอาสาขึ้นครั้งแรกที่ประเทศอินเดีย

ในปี ๒๔๗๗ ซึ่งนับว่าเป็นประเทศ
อันดับต้น ๆ ของเอเชียที่เกิดปัญหาสังคม
จากการพัฒนาเศรษฐกิจระบบอุตสาหกรรม
โดยเจ้าอาณานิคมอังกฤษ ซึ่งองค์กร
ทางศาสนามักจะเป็นส่วนแรกที่ลุกขึ้นมา
เคลื่อนไหวกิจกรรมอาสาเพื่อช่วยเหลือ
คนยากจน เช่น แม่ชีเทเรซา
แห่งศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก
นักบวชผู้มีจิตใจเอื้ออาทร โดยเริ่มงาน
ช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเรื้อน เด็ก ๆ
ที่ไม่ได้เรียนหนังสือและคนจนใน
เขตเมืองกัลกัตตาของอินเดีย
ปรากฏการณ์ของแม่ชีเทเรซาได้ทำให้เกิด
ภาพใหม่ของการข้ามพรมแดนทางศาสนา
ของความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม
มันมีผลอย่างมากที่ทำให้เส้นแบ่งความ
ต่างของมนุษย์แต่ละเผ่าพันธุ์
และศาสนาถูกลบออกไป โดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง ที่เกิดที่ประเทศอินเดีย
ประเทศที่พรมแดนระหว่างศาสนา
และชนชั้นนั้นมีความเข้มข้นมาก
ที่สุดในโลก จนบางครั้งทำให้ศาสนา
ถูกนำไปใช้สร้างความขัดแย้งและการเลือก
ปฏิบัติระหว่างคนต่างศาสนา ชนชั้น
และเผ่าพันธุ์

จะเห็นได้ว่า สิ่งที่เกิดขึ้นที่อินเดียนั้น

เริ่มเข้ากับคำว่า พัฒนาชนบทมากขึ้น คนยากคนจน เด็กที่ไม่ได้เรียนหนังสือ และผู้ป่วยโรคเรื้อรังนั้น ดำรงสถานภาพของชุมชนตนเอง ในลักษณะของ **ชนบทเมือง** หรือสภาพการเป็นชนบทในเขตเมืองซึ่งจะเป็นจุดเริ่มของการตั้งคำถามว่า ทำไมคนเหล่านี้ ถึงต้องมาอยู่ในเมือง ต้องมาเป็นคนจนในเขตเมืองแล้วจากนั้นก็เกิดกระบวนการคิดต่อและนำไปสู่การออกไปสู่ชนบทในที่สุด

ค่ายอาสาพัฒนาชนบทในประเทศไทย ก่อน สิบสี่ ตุลา ๑๖

ในยุคเริ่มแรกนั้นองค์กรทางศาสนา มีบทบาทเป็นอย่างมากในการริเริ่มการออกค่ายอาสาพัฒนาชนบทในเมืองไทย เช่น YMCA และสำนักงานกลางนักเรียนคริสเตียนแห่งประเทศไทยที่ได้ริเริ่มกิจกรรมค่ายอาสาพัฒนาชนบทขึ้นตั้งแต่ช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒

ในปี ๒๕๐๑ นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ร่วมกับยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยจัดกิจกรรม

ค่ายอาสาขึ้นเป็นครั้งแรก

การออกค่ายของนักศึกษาที่มีชื่อเสียงที่มีองค์กรทางศาสนาเป็นแรงหนุนนั้น เช่น กลุ่มนักศึกษาบ้านเซเวียร์ ที่รวบรวมนักศึกษาจากหลายสถาบัน เข้าไว้ด้วยกันสมาชิกในกลุ่มนั้นมีหลากหลายศาสนามารวมกัน แต่ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นนักศึกษาพุทธ กลุ่มนักศึกษاب้านเซเวียร์นั้นจัดเป็นกลุ่มนักศึกษาที่มีพลังมากที่สุดกลุ่มหนึ่ง ในขณะนั้นพวกเขาใช้สถานที่ ของโบสถ์บ้านเซเวียร์ของคณะนักบวชเยซูอิตเป็นที่นัดชุมนุม เพื่อจัดกิจกรรมออกค่ายรวมตัวเพื่อจัด

กิจกรรมออกค่าย ช่วงปี ๒๕๑๐ จนถึงก่อน ๑๔ ตุลา ๒๕๑๖ นับว่าเป็นยุคเริ่มต้นและแสวงหาของกิจกรรมค่ายอาสาพัฒนาชนบทตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ของประเทศไทยระบบการศึกษาและ

บทบาทของนักศึกษาถูกตั้งคำถามจาก สังคมหรือแม้กระทั่งในหมู่นักศึกษาด้วยกันเอง ค่ายอาสาในยุคนี้เกิดขึ้นอย่างมากมายซึ่งเดินคู่ขนานไปกับระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศที่มีอัตราการการเจริญเติบโตสูง ประเทศไทยกลายเป็นประเทศที่มีระดับการพัฒนาล้ำหน้าประเทศอื่นในอินโดจีน ที่ส่วนใหญ่อยู่ใต้เงามืดของสงคราม อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ภายใต้เงื่อนไขการพัฒนาเศรษฐกิจที่มีการขยายตัวที่สูงนั้นความเหลื่อมล้ำและช่องว่างระหว่างคนจนกับคนรวย ตลอดจนการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมกันก็มีอัตราการขยายตัวที่เพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน ภาพของสลัมและคนจนในเมืองเริ่มเป็นภาพที่คุ้นตาผู้คนมากขึ้น

ขณะเดียวกันนักศึกษาได้กลายเป็นชนชั้นใหม่ของสังคมไทย เป็นกลุ่มชนชั้นทางสังคมที่เกิดขึ้นล่าสุดภายหลังจากการเกิดการพัฒนาระบบสังคมเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองสมัยใหม่ที่เน้นการผลิตประชากรที่มีคุณภาพผ่านการสร้างระบบการศึกษาสมัยใหม่

นักศึกษาถูกมองจากสังคมในฐานะที่เป็นกลุ่มคนที่มีการศึกษา มีสถานภาพทางสังคมสูง แต่อย่างไรก็ดี ชนชั้นนักศึกษาถูกตีความขยายออกจากความหมายของคำว่า Elite หรือชนชั้นนำ ผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี (แม้ว่าในยุคแรกเริ่มนั้นนักศึกษาส่วนใหญ่จะมาจากกลุ่มคนในเมืองก็ตาม) มีการขยายความเพิ่มเติมว่า เหตุปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาก้าวขึ้นมาเป็นชนชั้นของสังคมนั้น เกิดจากการที่ประชาชนเป็นผู้จ่ายภาษีให้กับรัฐ เพื่อนำเงินมาอุดหนุนทางการศึกษา ที่ทำให้นักศึกษาได้เข้ามาจำเรียนในมหาวิทยาลัย ด้วยการตีความไปลักษณะดังกล่าว ทำให้เกิดวิธีคิดที่ว่า นักศึกษาเป็นหนี้สังคม ดังนั้นพวกเขาจึงควรออกไปช่วยเหลือสังคม ออกไปเป็นปากเป็นเสียงให้กับประชาชน คนส่วนใหญ่ไม่ได้รับความเท่าเทียมจากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมโดยนำความรู้ที่ได้จากมหาวิทยาลัยนั้นไปเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาซึ่งวิธีคิดดังกล่าวถึงกับมีคนให้ค่าว่านั่นคือ พันธกิจ และเป็นสิ่งที่นักศึกษาพึงกระทำเป็นการชำระหนี้คืนให้กับสังคม

นักศึกษาจำนวนหนึ่งเริ่มหันเหออกจากระบบที่ยกระดับสถานภาพชนชั้นสูงให้กับนักศึกษา พวกเขาเริ่มไม่ยอมแต่งชุดนักศึกษาที่ไม่ใส่นั้นถูกมองว่าเป็นความพยายามที่จะใช้สัญลักษณ์แสดงตนว่าต้องการหลุดออกจากการเป็นชนชั้นสูงที่เหนือกว่าคนอื่น การใส่ชุดนักศึกษาในบางครั้งถูกให้ความหมายว่าเป็นการกดขี่ทางชนชั้นอีกด้วย ในบางมหาวิทยาลัยมีการบังคับให้ใส่ชุดนักศึกษากันอย่างเข้มงวด ในบางแห่งบรรดาอาจารย์ต้องลงมาตรวจเครื่องแบบกันทุกเช้าเลยทีเดียว

ค่ายอาสาพัฒนาชนบทที่ธรรมศาสตร์ ในปี ๒๕๐๙

มีการจัดตั้งศูนย์นักศึกษาอาสาพัฒนามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เพื่อเป็นศูนย์กลางการจัดกิจกรรมค่ายการออกค่ายในช่วงนั้นเน้นหนักไปทางการสร้างถาวรวัตถุให้กับชาวบ้านเสียเป็นส่วนใหญ่ ทั้งสร้างสะพาน ทำระบบประปา เช่น ฝายน้ำล้น ถนนลูกรัง ซึ่งงบประมาณในการทำค่ายแต่ละค่ายบางครั้งนั้นสูงถึง

๖๐,๐๐๐- ๗๐,๐๐๐ บาทเลยทีเดียว อย่างไรก็ตามก็ดี งบประมาณส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนจากบริษัทเอกชน รวมไปถึงหน่วยงานราชการ ที่ให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี ทั้งนี้เนื่องจากการออกค่ายของนักศึกษานั้นมีส่วนช่วยทำให้สภาพชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ซึ่งจะเป็นการที่รัฐป้องกันการแทรกซึมของลัทธิคอมมิวนิสต์อีกทางหนึ่งในแง่นี้การออกค่ายนั้นสร้างภาพที่เป็นบวกให้กับนักศึกษา ทั้งทางรัฐและประชาชน นักศึกษาตามคณะต่าง ๆ เริ่มตั้งกลุ่มเพื่อทำค่ายกันเพิ่มมากขึ้น เช่น ค่ายคณะรัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ เป็นต้น ชุมชนค่ายอาสาพัฒนาชนบทเองก็เป็นกำลังสำคัญของ การออกค่ายในสมัยนั้น ส่วนนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัดก็มีการจัดตั้งกลุ่มเพื่อออกค่ายไปยังภูมิภาคของตนเอง นำความรู้ที่ได้จากการเรียนในมหาวิทยาลัยกลับไปพัฒนาบ้านเกิด เช่น ค่ายชุมชนโดมทักษิณ ชาวเหนือ และ อีสานโดม เป็นต้น

การออกค่ายในสมัยนั้นค่อนข้างมีความเข้มข้นเป็นอย่างยิ่ง ส่วนใหญ่

แล้ว จะไปกันที่เป็นเดือน
บางคนฝังตัวอยู่ในค่ายตามต่าง
จังหวัดมากกว่าห้องเรียนเสียอีก
การออกค่ายกลายเป็นกิจวัตร
หลักของนักศึกษาบางคนซึ่งทำให้
เกิดความเข้าใจและซึมซับความ
ทุกข์ยากของผู้คนในชนบทมากยิ่งขึ้น

ปี ๒๕๑๒ ศาสตราจารย์ ดร.ป๋วย
อึ้งภากรณ์ คณะบดีคณะเศรษฐศาสตร์
ในขณะนั้น ร่วมกับผู้บริหาร
มหาวิทยาลัยและบุคลากรในวงการ
ศึกษาได้บรรลุแนวความคิดที่จะจัด
ส่งบัณฑิต"ออกไปใช้ชีวิตร่วมกับชาว
ชนบทเพื่อเรียนรู้และหาประสบการณ์
จากสภาพความเป็นจริง ในการ
ดำรงชีวิตของประชาชนในท้องถิ่น
ชนบท ด้วยเชื่อว่าเป็นการสร้าง
"ให้บัณฑิต" เกิดความสำนึกห่วงใย
และความรับผิดชอบต่อชนบท
และส่วนรวมในระยะยาวซึ่งต่อมาจึง
เกิดสำนักบัณฑิตอาสาสมัครขึ้น

เป็นหน่วยงานรับผิดชอบดำเนินการให้
การศึกษา อบรม ฝึกฝน การให้บริการ
แก่ชุมชนและส่งเสริมประสบการณ์เกี่ยว
กับท้องถิ่นชนบทให้แก่ บัณฑิตไทย
ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจาก
ทุกสาขาวิชา และทุกสถาบัน

กิจกรรมออกค่ายนั้น เกิดขึ้นไปพร้อม
กับกิจกรรมอื่นๆ ในมหาวิทยาลัย เช่น
กลุ่มเสวนาการเมือง ที่จัดทำหนังสือวาร
สารการเมืองต่าง ๆ การจัดวงสนทนา
อภิปรายสังคม ซึ่งเป็นแรงกระตุ้น
และสนับสนุนที่สำคัญนักศึกษบางคน
เริ่มต้นจากการถกประเด็นปัญหาที่พวกเขา
พบเห็นในเขตเมือง จากนั้นจึงออกไป
ค้นหารากของปัญหา ด้วยการไปออก
ค่าย หลังจากนั้นเมื่อได้เห็นปัญหาที่เกิด
ขึ้นจริงแล้ว แรงขับเคลื่อนของคนเหล่านี้
ก็จะเพิ่มมากขึ้น เกิดการบอกส่งต่อ
วิถีคิด และอุดมการณ์กันไปเป็นทอด ๆ
ในขณะที่นักศึกษาอีกจำนวนหนึ่งเริ่ม
จากการไปค่ายเพราะตามเพื่อนและ
เห็นว่าเป็นเรื่องน่าสนุก (ปัจจุบัน
นักศึกษา ส่วนใหญ่มีแนวคิดไปใน
แนวทางดังกล่าวมากขึ้น เพราะมองว่า
ทำแล้วดูเป็น เด็กแนว ดูแตกต่างและ
เท่) แต่หลังจากที่กลับมาแล้วก็เริ่ม

ตระหนักกับสิ่งที่ได้ประสบพบเจอ จากนั้นก็เริ่มเข้ามามีส่วนในการเคลื่อนไหวร่วมกับเพื่อนๆ ที่ทำกิจกรรมมากขึ้น

การตื่นตัวของนักศึกษาต่อปัญหาความเหลื่อมล้ำและความไม่เท่าเทียมที่เพิ่มมากขึ้นในทุกๆ ด้าน ทั้งทางสังคม เศรษฐกิจและการเมืองอาจจะกล่าวได้ว่ากิจกรรมการออกค่ายของนักศึกษานั้นมีส่วนผลักดันแนวคิดและเป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญต่อความต้องการที่จะเห็นการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเกิดขึ้นในประเทศ ความสุขของมวลของแรงขับเคลื่อนดังกล่าว นำไปสู่เหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ ในที่สุดค่ายยุคหลัง ๑๔ ตุลา ๑๖

หลังจากเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ การออกค่ายของนักศึกษาเพิ่มดีกรีแนวคิดทางการเมืองมากยิ่งขึ้น นักศึกษาเริ่มมีการเคลื่อนไหวเรื่องแนวคิดทางการเมืองเพื่อสร้างสังคมที่เท่าเทียมและเสมอภาค จากที่การออกค่ายนั้นเน้นหนักไปทางการสร้างสิ่งปลูกสร้างถาวรต่าง ๆ ก็เริ่มมีการสร้างแนวคิดทางการเมืองติดตามไปด้วย

การออกค่ายในช่วงหลังเริ่มเป็นที่หวาดระแวงของทางราชการมากขึ้น ทั้งนี้ นักศึกษาถูกมองว่าเป็นแนวร่วมสำคัญที่ผลักดันให้ประชาชนมีแนวคิดต่อต้านรัฐบาลมากยิ่งขึ้น การออกค่ายถูกมองว่าเป็นการไปเผยแพร่แนวคิดลัทธิคอมมิวนิสต์

ด้วยบรรยากาศการเมืองที่อึมครึม ความหวาดระแวงภัยคอมมิวนิสต์เพิ่มสูงขึ้น หลังจากประเทศเพื่อนบ้านถูกคอมมิวนิสต์ยึดทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งความพ่ายแพ้ของสหรัฐอเมริกาที่สมรภูมิเวียดนาม ทำให้มาตรการปราบปรามคอมมิวนิสต์ของรัฐบาลเข้มงวดมากขึ้น กิจกรรมและการเคลื่อนไหวทางการเมืองถูกเพ่งเล็งจากทางราชการมากกว่าแต่ก่อน แนวคิดว่าสังคมที่เท่าเทียม ความเสมอภาคถูกนิยามว่าเป็นแนวคิดแบบคอมมิวนิสต์ที่คิดล้มล้างประเทศ ในขณะที่นั้นการออกค่ายของนักศึกษาเริ่มถูกคุกคามจากทางราชการมากยิ่งขึ้นเช่นกัน มีการลอบทำร้าย ฆาตกรรมผู้นำนักศึกษา เผาทำลายสิ่งปลูกสร้างที่นักศึกษาสร้างให้กับชาวบ้าน บรรยากาศการออกค่ายอยู่ในภาวะตึงเครียดไปพร้อมกับการกวาดล้างผู้ที่มีแนวคิดที่อาจจะเป็นคอมมิวนิสต์อย่างรุนแรงจากทางราชการ

ค่ายหลัง ๖ ตุลา

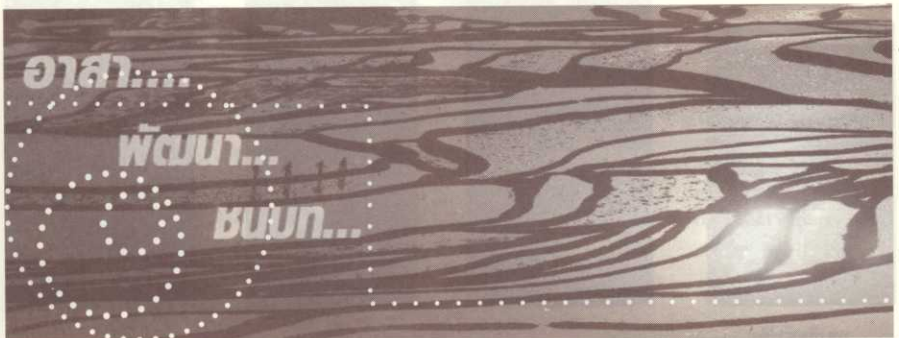
ภายหลังจากเหตุการณ์ล้อมปราบนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ในเช้าวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๖ ทำให้บรรยากาศของการออกค่ายเบาบาง ตามไปด้วยความรุนแรงที่รัฐกระทำต่อนักศึกษาเมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม นั้น สร้างบาดแผลลึกในความรู้สึกของนักศึกษาเป็นอย่างยิ่ง การออกค่ายของนักศึกษาแทบจะถูกตีความไปแล้ว ร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการเผยแพร่อุดมการณ์ลัทธิคอมมิวนิสต์

การปราบปรามนักศึกษาอย่างหนักหน่วงทำให้นักศึกษาไม่มีทางเลือกมากนัก นอกเสียไปจากการเข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย ทำให้พวกเขาแทบจะไม่มีพื้นที่อื่น หลังจากเหตุการณ์ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ การออกค่ายของนักศึกษาอยู่ในภาวะ

ชะงักงัน ชาวบ้านเองก็เริ่มหวาดกลัวเช่นกัน ทั้งนี้เป็นผลจากการชวนเชื่อของรัฐบาลที่ทำให้ภาพคอมมิวนิสต์กลายเป็นอมมุขยไปในที่สุด

ในระหว่างนั้นมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ตกรกร้างไปด้วยความเงิบงัน ความเงิบเหงาเข้ามาแทนที่ บรรยากาศกิจกรรมนักศึกษาที่เคยคึกคัก แทบจะเหือดหายไปจากมหาวิทยาลัยแห่งนี้ การออกค่ายของนักศึกษาหลังจากนั้นไม่ปรากฏแนวคิดและอุดมการณ์ที่ชัดเจนมากนักซึ่งเกิดขึ้นไปพร้อมกับนักศึกษาที่ถูกกระแสนโยบายนิยมเข้าครอบงำ นักศึกษากลายเป็นกลุ่มเป้าหมายทางการตลาดที่สำคัญของลัทธิบริโภคนิยม

แม้แต่การออกค่ายที่ให้ภาพของความเข้าอกเข้าใจ เห็นใจ ชนบทก็ถูกตัด

และปะเข้ากันกับการโฆษณาสินค้าของผู้ผลิตที่สร้างภาพเชิงบวกให้กับสินค้าตัวเองเพื่อขยายฐานการบริโภคให้มากยิ่งขึ้น

ค่ายยุคปัจจุบัน

สำหรับชุมนุมค่ายอาสาพัฒนาชนบทนั้น เริ่มมีการพลิกฟื้นคืนชีพ ขึ้นมาอีกครั้ง หลังเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ ปี ๒๕๓๕ แต่อย่างไรก็ตามการทำค่ายและออกค่ายของนักศึกษาในยุคนี้ นั้นยังไม่สามารถหาคุณค่าและความหมายที่ชัดเจนได้ว่าทำไปเพื่ออะไรเพราะหากจะให้กล่าวถึงลักษณะและความหมายของคำว่า ค่ายอาสาพัฒนาชนบท ในยุคสมัยนี้นั้นอาจจะต้องมีการยอมรับและทำความเข้าใจ

เกี่ยวกับค่ายอาสาพัฒนาชนบท

ที่แตกต่างจากค่ายอาสาพัฒนาชนบท

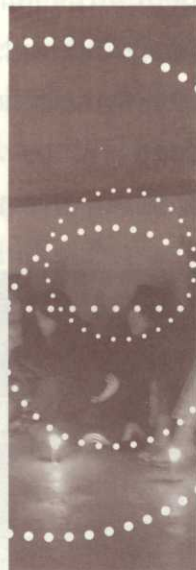

ที่มาและความหมายของคำ ๆ นี้ใหม่เสียก่อน ทุกวันนี้ การพัฒนาได้เข้าไปถึงพื้นที่ในเขตชนบทมากกว่าแต่ก่อนมาก ดังนั้นการติดอยู่กับภาพของค่ายอาสาพัฒนาชนบทในยุคก่อน ๆ อาจจะทำให้ การออกค่ายในยุคสมัยนี้ ยากที่จะหาจุดยืนของตนเองได้

“อาสา...ใครอาสา ? ใครสามารถจะหัน อาสาได้ ? แล้วอาสาไปเพื่ออะไร ? และด้วยเหตุผลใด ?

“พัฒนา..ทำไมต้องพัฒนา ? พัฒนาใคร ? แล้วทำอะไรถึงเรียกว่าพัฒนา ?

“ชนบท...ทำไมต้องชนบท ? อะไรคือชนบท? ชนบทคือความไม่เจริญและล้ำหลัง ?

หนังสืออ้างอิง:

ประจักษ์ ก้องกีรติ และ แล้ว ความ เคลื่อนไหวก็ปรากฏ: การเมืองวัฒนธรรมของนักศึกษาและปัญญาชนก่อน 14 ตุลาฯ. กรุงเทพฯ:

แล้วจ๊กทำเช่นไรให้เคย?

โดย กำลังก้าว

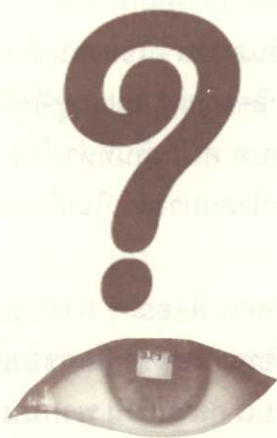
หากใครเคยได้อ่านเรื่องสั้น “เหมือนอย่างไม่เคย” ในหนังสือ “ฉันทินจิงมาหาความหมาย” ของวิทยากร เชียงกูล ซึ่งเป็นเรื่องสั้นที่พูดถึงการทำค่ายของนักศึกษาในมุมมองของ ทองม้วน เด็กหญิงคนหนึ่ง ในหมู่บ้านที่นักศึกษาไปออกค่ายอาสา ก็คงจะมองเห็นปัญหาที่ผู้เขียนใช้ทองม้วนเป็นผู้มองและตั้งคำถามกับกิจกรรมค่ายของนักศึกษาในหลายประเด็น

สิ่งหนึ่งที่เรื่องสั้นเรื่องนี้ได้แสดงออกมามีให้เห็นอย่างชัดเจนคือ “ความแปลกแยก” ระหว่างชาวบ้านกับนักศึกษา ถ้อยคำประเภทไม่เคยเห็นมาก่อน ไม่เคยได้ยินมาก่อน ไม่เข้าใจ

นักกว่าทำไมพวกเขา...
อะไรกัน วิธีการเล่น
หมู่บ้านเขาไต่กัน เหล่านี้
ทองม้วนมองมายัง
ต่าง ๆ ของพวกเขา

ไม่รู้เรื่องเลยว่ามันหมายถึง
แปลก ๆ ไม่เคยให้ใครใน
เป็นคำที่ผู้เขียนใช้เมื่อ
นักศึกษาและกิจกรรม

หากลองนับกันจริง ๆ
เกือบ 30 ครั้งตลอดเรื่อง
ความสงสัย ไม่เข้าใจ
ชาวบ้านกับผู้มาเยือน

ผู้เขียนใช้คำประเภทนี้
ซึ่งมันสะท้อนและตอกย้ำ
และแปลกแยกระหว่าง

ประโยคที่สะท้อนความแปลกแยกอย่างถึงที่สุด ที่ผู้เขียนให้ทองม้วนแสดงออกมาเมื่อเห็นเหล่านักศึกษาพากันแต่งตัวให้ดูเหมือนกับชาวบ้าน “พวกเขาพากันยิ้มย่องแล้วร้องทักกันว่าเป็นใจฉันทินเหมือนชาวบ้านเป็บบเลยใช้ไหมละ ทองม้วนอยากหัวเราะแต่เธอก็หัวเราะไม่ออก”

อะไรที่ทำให้เกิดความแปลกแยกและความแตกต่างขนาดที่เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ รู้สึกอย่างนั้น ?

เรื่องสั้นนี้เขียนมาตั้งแต่ยุคก่อน 14 ตุลา ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันมีส่วนอย่างยิ่งในการเปลี่ยนแปลงรูปแบบ เนื้อหาของค่ายในยุคต่อ ๆ มาจนปัจจุบัน ค่ายส่วนใหญ่ก็ปรับจุดประสงค์ของค่ายให้ตอบสนองต่อยุคสมัย คือการพัฒนาตัวนักศึกษาหรือคนไปค่ายด้วยตัวเองมากกว่าเข้าไปสร้างหรือเปลี่ยนแปลงชุมชนที่ไปออกค่าย แต่ความแปลกแยกเหล่านั้นล่ะ... ยังดำรงอยู่น้อยลงหรือมากขึ้นอย่างไร?

เมื่อเทียบกับสมัยก่อนแล้ว นักศึกษายิ่งกลายเป็นผู้มีโอกาสมากกว่าแต่ก่อน มีฐานะและสถานภาพทางสังคมที่ดีพอที่จะฟาดฟันและเอาชนะในระบบการศึกษาที่ต้องใช้การลงทุนมหาศาล นักศึกษา(โดยเฉพาะมหาลัยใหญ่ ๆ และชื่อดัง) จึงเป็นลูกหลานของคนชั้นกลางในเมืองเสียส่วนใหญ่ ซึ่งแน่นอนว่าค่อนข้างห่างไกลจากการเห็นและรู้จักชีวิตและเรื่องราวของผู้คนส่วนอื่น ๆ ในสังคม (เช่นคนชนบท คนในพื้นที่ห่างไกล คนที่แตกต่างในวัฒนธรรม ความคิด ความเชื่อ หรือกระทั่งคนบางส่วนในเมืองเอง)

ในโลกของเรา (นักศึกษา) ที่ค่อย ๆ ห่างไกลออกไปจากโลกของคนส่วนอื่น ๆ ของสังคม นำแปลกเมื่อพวกเขาเข้าสู่โลกของเรา พวกเขากลายเป็นกรรมกร คนขับรถ คนรับใช้ แม่ค้าหาบเร่ กลายเป็น พวกมัน พวกเขา แต่เมื่อเราเข้าสู่โลกของเขา เรากลับเป็นลูกเป็นหลาน เป็นเอ๊ยเป็นอ้าย ความรู้สึกแตกต่างแปลกแยกในวิถีชีวิตค่อย ๆ ผลักให้โลกห่างออกจากกัน ซ้ำร้ายบางคนยังตัดสินโลกอื่น ๆ โดยไม่เคยรู้จักและสัมผัสด้วยตนเอง

เป็นไปไหมได้ว่า สิ่งที่ทำให้เด็กอย่างทองม้วนรู้สึกแปลกแยกกับเหล่าศึกษานั้น ส่วนหนึ่งก็คือช่องว่างระหว่างเศรษฐกิจ การพัฒนาอันไม่เท่าเทียม

ในสังคมที่ถึกกว้างขึ้นเรื่อย ๆ แต่อีกส่วนหนึ่งมันคือทัศนคติ ความคิด
การมองโลกของคนในโลกของเราที่ไม่มีพวกเขาในสายตาหรือมอง
พวกเขาเป็นอื่น

เมื่อไม่มีอยู่ในสายตา การไปค่ายจึงเป็นเพียงการออกไปเที่ยว พักผ่อน
ผจญภัย ไปเปลี่ยนบรรยากาศชีวิต ไปสูดอากาศบริสุทธิ์ ไปเฮฮากับเพื่อน ๆ
แล้วก็ผ่านเลยไป ไม่ได้รู้หรือเข้าใจอะไร “พวกเขา” มากขึ้นนั้น(สิ่งเหล่านี้กระมัง
ที่ทำให้เกิดความรู้สึก “ไม่เคยเห็น” “ไม่เข้าใจ” ขึ้นกับทองม้วน) ซึ่งมันก็ไม่ใช่ว่า
เรื่องผิด เพียงแต่ค่ายน่าจะให้อะไรมากกว่านั้นไม่ใช่หรือ?

โจทย์ปัจจุบันของค่ายจึงน่าจะอยู่ที่การช่วยให้นักศึกษาเห็นโลกที่ไกลออกไป
หรือไม่เคยเห็น โดยพร้อมที่จะเรียนรู้ ช่วยให้นักศึกษาได้ “ออกไปข้างนอก”
นอกตำรา นอกห้องแอร์ นอกกำแพงบ้าง เพื่อไปสู่โลกอื่น ๆ มากขึ้น กระบวนการ
ต่าง ๆ ในค่ายน่าจะช่วยในการมองและทำความเข้าใจก่อนที่จะเชื่อมโยงโลก
ทั้งสองเข้าด้วยกัน ซึ่งจะช่วยในการเข้าใจปัญหาทั้งของตัวเอง
คนรอบข้างและสังคม

แน่นอนว่าเราก็ต้องกลับสู่โลกของเราหลังค่าย แต่ผลึกหรือตะกอนเล็ก ๆ
ที่เกิดจากการเคยเรียน เคยรู้โลกใบอื่นและอาจต่อยอดไปสู่การคิดตั้งคำถาม
ซึ่งหากเกิดขึ้นแล้ว ความเข้าใจในโลกของเราเองก็จะชัดเจนขึ้นและยังไม่ลืม
ที่จะคำนึงโลกส่วนอื่น ๆ ด้วย

เราอาจไม่มีพลังพอที่จะทำลายช่องว่างทางเศรษฐกิจ และการพัฒนา
อันใหญ่โตของสังคมได้ แต่เราน่าจะทำลายกำแพงของความรู้สึกแปลกแยก
แตกต่างกัน โดยการเรียนรู้ ศึกษา และแลกเปลี่ยนระหว่างกันและกันให้ถ่องแท้
.....บางทีนั้นอาจทำให้เรากับทองม้วนมาร่วมร้องเพลง รำวง
และหัวเราะร่วมกันได้.....

บันทึกเรื่องค่าย(สารับ) จากพี่ชายคน

โต

โดย...กอหนุ้า

จากการพูดคุยกับพี่อัฐ พงศธร กิจเวช รุ่นพี่ผู้ซึ่งเคยผ่านการไปค่ายมามากมาย ทั้งค่ายในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยอื่น ๆ อย่าง จุฬา เกษตร เชียงใหม่ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2527-ปัจจุบัน ฉันได้ฟังสิ่งที่น่าสนใจอะไร เกี่ยวกับค่ายใน ครอบคลุมความหมายของค่ายสร้างมากขึ้น และได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันหลายอย่าง

พี่อัฐเริ่มต้นไปค่ายได้อย่างไรคะ

“พี่อัฐเริ่มไปค่ายครั้งแรกปี 2527 ครับ ไปครั้งแรกเพราะเพื่อนชวน คือเพื่อนพี่ชอบสาวอยู่คนนึง แล้วสาวเจ้าจะไปค่าย เพื่อนพี่ก็เลยตามไป แล้วพอดีกับตอนนั้น พี่เรียนอยู่อักษรฯ จุฬาฯ โทบรรณารักษ์ ก็เลยอยากจะทำเอาความรู้ไปใช้ด้วย”

การเริ่มต้นเส้นทางการไปค่ายของพี่อัฐ บางทีอาจคล้ายกับการเริ่มต้นไปค่ายของใครหลาย ๆ คน ที่ไม่ได้ตั้งต้นมาจากการรู้ว่าเราจะไปทำอะไร และอยากจะทำสิ่งนั้นจริง ๆ แต่เมื่อเราลืบบ้างมาจากค่าย แล้วลองถามตัวเอง บางทีก็ได้อะไรต่างจากที่เราคิดและคาดหวังไว้มากเหมือนกันนะ ^_^

เพราะอะไรพี่อัฐถึงรักการไปค่ายมากคะ

แล้วหลังจากกลับจากค่าย แล้วได้อะไรบ้าง

“ค่ายคือการที่หลาย ๆ คนมาทำบางอย่างร่วมกัน มาทำคนเดียวไม่เรียกว่า ค่าย การมาค่ายเราได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเพื่อน กินข้าวใหม่ ๆ นม้อเดียวกัน อาบน้ำ เย็น ๆ ด้วยกัน

มันเป็นความผูกพัน เห็นออกเห็นใจกัน

การเปิดใจ ให้เราได้เล่าความคิด ความรู้สึกให้เพื่อนฟัง

เราได้รับฟังเรื่องของคนอื่น ในขณะที่มีคนอื่นรับฟังเรื่องของเรา

---การคิดร่วมกันต่างจากเราคิดคนเดียวมาก---

มันทำให้เราได้เห็นแง่มุมที่คงไม่มีโอกาสเห็นได้จากการเรียนในห้องเรียน แล้วการที่เรามาอยู่ร่วมกับชาวบ้าน มันทำให้เรารู้สึกผูกพันกับชาวบ้าน ทำให้เรารู้สึกผูกพันกับสังคมส่วนอื่นจริง ๆ ไม่ใช่แค่รู้จัก ตัวอักษร ในตำรา แต่เป็น ความรู้สึก มันจะฝังใน สำนึก ของเราได้ ยิ่งไปค่ายบ่อย ๆ ยิ่งรู้สึกผูกพัน และอยากจะทำอะไรเพื่อสังคม จากแต่ก่อนที่เรามองคนงาน กรรมกรเป็นอย่างหนึ่ง พอกลับจากค่าย ก็รู้สึกว่าเรามองเขาไม่เหมือนเมื่อก่อน สิ่งเหล่านี้เราไม่สามารถ รู้สึกได้จากห้องเรียน"

คงเป็นเพราะฉันเองก็เป็นเด็กค่าย สิ่งพี่พี่ชายเล่ามา ฉันจึงรับรู้ และเข้าถึงได้อย่างรวดเร็ว เพียงแต่ยังเหลือความสงสัยอยู่ประการหนึ่ง คือ แต่ละค่ายเราก็ดมผัสสิ่งเหล่านี้ได้ต่างกัน " - -

จากประสบการณ์ พี่รู้สึกดีว่า ค่ายที่ดี

สักค่ายหนึ่ง หน้าตาเป็นอย่างไร และถ้าจะทำค่ายที่ดีจะต้องทำอย่างไร

"ค่ายจะเป็นค่ายที่ดีและให้สิ่งที่พี่พูดมาได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับคนทำค่ายครับ กระบวนการค่ายสำคัญมากที่จะทำให้ลูกค่ายได้รับในสิ่งที่เราอยากให้ และกระบวนการค่ายจะชัดเจนต้องมีการคุยกันให้แตกถึงความคิดของค่าย ---เราต้องคุยเรื่อง **ทำไม** ก่อน และคุยมากกว่า **อย่างไร** ---"

"ปัจจุบันคนทำค่ายมาถึงประชุมกันก็พูดถึงแต่อย่างไร ไม่เคยรู้ว่าค่ายมีกี่ประเภท อะไรบ้าง แล้วทำไมเราทำค่ายแบบนั้น ทำแต่แบบเดิม ๆ ที่ได้ทำมา คนทำค่าย ถ้าไม่ค่อยคิด ค่ายก็นิ่ง ๆ ไม่พัฒนา คนทำค่ายเดี๋ยวนี้ไม่ค่อยรู้ความหมาย และความเป็นมาเกี่ยวกับค่าย จริง ๆ ความเป็นมาของมันทำให้เราชัดขึ้นว่า ค่ายของเราจะทำอะไร "

คงเพราะการกำเนิดค่ายมาจากการที่คนจะไปให้ความช่วยเหลือในที่เกิดปัญหา

ทำให้มีความคิดติดกับค้ายว่า ค่ายเป็นการออกไปให้อย่างเดียว แต่ความจริงแล้ว เมื่อเวลาและสถานการณ์เปลี่ยนไปค่ายก็อาจเปลี่ยนจากการให้อย่างเดียวมาเป็นรูปแบบอื่น ๆ

พี่อัฐเล่า ปรัชญาพื้นฐานเกี่ยวกับค่าย ที่เราทำกันในไทยให้ฟังว่า

“ในยุคแรก ๆ **ปรัชญาคือการให้** เราคิดว่าชาวบ้านอยู่ต่ำกว่าเรา เพราะเรามีฐานะที่สูงกว่าเพราะเราได้เรียนหนังสือ เป็นความคิดว่าเราน่าจะคืนอะไรให้กับชาวบ้าน เพราะเงินภาษีของชาวบ้าน ทำให้เราได้เรียน รัฐเอาเงินมาสนับสนุนมหาวิทยาลัย เราจึงออกไปตอบแทนเล็กน้อยก็ยังดี ชาวบ้านให้เราสังคัมให้เรา แล้วเราทำอะไรตอบแทนแก่สังคัมบ้าง ค่ายเป็นคำตอบหนึ่งในหลาย ๆ คำตอบ เช่น การเรียนจบไปแล้วทำงานที่เป็นประโยชน์แก่สังคัม แต่ระหว่างที่เราเรียนเราทำได้เลยคือการไปออกค่าย

“ในยุคถัดมา เกิดปรัชญาแนวใหม่ ที่น่าจะได้รับอิทธิพลมาจากเรื่องสั้น “เหมือนอย่างไม่เคย” จากหนังสือ “ฉันทจินมาหาความหมาย” ของวิทยากร เชียงกูล ซึ่งเป็นหนังสือ 1 ในหนังสือ 100 เล่มที่คนไทยควรอ่าน ทำให้คนทำค่าย เริ่มคิดว่าชาวบ้านกับเราเท่ากัน เราทั้งให้ และรับ บางอย่างเราก็ต้องเรียนรู้จากชาวบ้าน เพราะก็มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เราทำไม่ได้เท่าเขา หรือมีไม่ได้เท่าเขา ไม่ว่าจะเป็นภูมิปัญญาชาวบ้าน หรือคุณธรรม การมองโลก ความรัก การให้อภัย ความมีน้ำใจ เราล้วนแต่ด้อยกว่าชาวบ้าน

“นอกจากนี้ก็ยังมียุคแบบที่ค่ายอีกแบบ คือค่ายที่ไปรับอย่างเดียว คิดว่าเรต่ำกว่าชาวบ้าน เป็นค่ายศึกษาเรียนรู้ชีวิตชาวบ้านเพียงอย่างเดียว”

คงเพราะความคิดในการทำค่ายมีอยู่หลากหลายอย่างนี้ ถ้าคนทำค่ายทำไปโดยที่ไม่ถามความต้องการของตัวเองให้ชัดเจน กิจกรรมต่าง ๆ ก็ไม่อาจจะสื่อความหมายหรือให้อะไรกับคนไปค่ายได้อย่างกระจ่างชัด และค่ายก็ไม่อาจบรรลุผลได้

ว่าแล้วพี่อัฐก็เล่าเรื่องกำเนิดความเป็นมาให้ฟัง ค่ายเกิดขึ้นได้เพราะความ

จำเป็นของเหตุการณ์ในยุคต่าง ๆ และก็แพร่ขยายไปยังที่ต่าง ๆ โดยเป็นรูปแบบที่
จะเหมาะกับปัญหาในท้องถิ่น

กำเนิดค่าย

“หากได้ย้อนหลังไปดู ค่ายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นใหม่ในโลก โดยเริ่มมาจากหลัง
สงครามโลกครั้งที่ 1 บ้านเรือนเสียหายต้องได้รับการฟื้นฟูความจำเป็นที่ต้องไป
ช่วยสร้าง จึงกลายเป็นจุดเริ่มต้นของค่าย

“ในประเทศไทยเองก็เช่นกัน ค่ายเป็นเรื่องใหม่ของสังคมไทย วัฒนธรรม
เราไม่เคยมี แต่ก่อนการเข้าไปพัฒนาชุมชนเป็นเรื่องของรัฐที่ต้องทำ
ไม่ได้เป็นหน้าที่ของนักศึกษาหรือเอกชน แต่รัฐไม่สามารถทำหน้าที่ตรงนี้ได้เต็มที่
จึงอาจกล่าวได้ว่า “ค่ายเกิดมาจากความล้มเหลวของรัฐ”

“ถ้ารัฐทำหน้าที่ได้ดี เราก็คงไม่ต้องมานั่งทำค่ายกัน”

“การที่เกิดค่ายแบบนี้ กลับเป็นผลดีที่เราคนไทยได้จะช่วยเหลือดูแลกัน
โดยไม่คิดแต่เพียงว่าเป็นหน้าที่เพียงแค่ว่าของใครโดยเฉพาะ
การที่นักศึกษาได้กระตือรือร้นที่จะช่วยเหลือชาวบ้านให้พ้นจากความทุกข์ยาก
สะท้อนให้เห็นว่าสังคมไทยมีเยาวชนที่ใส่ใจสังคม และเห็นแก่ส่วนรวม”

ฉันเสนอมุมมองกับพี่ชาย ว่าวิกฤติเช่นนี้บางทีก็เป็นโอกาส

ปัญหาการพัฒนาท้องถิ่น

“แต่ก็อยากให้รัฐทำได้ดีกว่านี้ เพราะเวลาไปค่ายรู้สึกว่ามันต่างกันลิบลับ
บางหมู่บ้านไม่มีไฟฟ้า แต่เรากลับมาดูหนังเมเจอร์ซีเนเพล็กซ์”

สิ่งที่พี่ชายบอกทำให้ ภาพประสบการณ์ครั้งหนึ่งปรากฏขึ้น
ตอนที่กลับจากค่ายค่ายอาสา คณะนิสิต ที่จังหวัดอุบลฯ ภาพดินแดง ๆ
ที่แห้งแล้งสุดสลายตา ตลอดระยะเวลาการเดินทางหลายชั่วโมง ไม่มีแหล่งน้ำเลย
สักนิด ทำให้ฉันเกิดคำถามซ้ำ ๆ ว่า เขาอยู่อย่างไร เขากินอะไร เอาเงินมาจากไหน
ชีวิตมีความหวังอะไรในทุก ๆ วัน... สายฝนจากฟ้าฟ้าจันทรหรือ.....

มันต่างจริง ๆ

แต่ถึงกระนั้น ภาพของชนบทที่ดีขึ้นที่ปรากฏขึ้นในมโนสำนึกของฉันกลับไม่ใช่การที่ที่ดินแดง ๆ ผืนดินที่แห้งแล้งเหล่านี้จะกลายเป็นที่ที่เจริญขึ้นทัดเทียมกับเมืองใหญ่ ไม่เห็นภาพของการมีผู้คนที่แต่งตัวทันสมัย กับรถไฟฟ้า ด้วยความคิดที่ว่า ฉันไม่คิดว่าที่ไหน ๆ จะเจริญในแบบเดียวกัน เหมือนกันได้

ฉันไม่แน่ใจว่าหากฉันพยายามจะเอาความเจริญในทางวัตถุ ไปใส่ให้ท้องถิ่น อย่างนั้น ฉันได้นำพาเอาความวัฒนา หรือความถดถอยไปให้ท้องถิ่นกันแน่ อาจเป็นเหมือนรอยยิ้มใส ๆ ของพ่อกับแม่ และความมีน้ำใจที่อาจจะจางหายไปกับอะไรที่เราคิดว่าเป็นความเจริญ

“มองว่าสิ่งสำคัญที่ชนบทยังขาด และน่าจะได้รับการเติมเต็ม ไม่ใช่การเพิ่มการเติมให้ในลักษณะที่ทุกคนจะต้องอยู่ในรูปแบบวิถีเดียวกัน แต่สิ่งที่เราน่าจะทำให้เติมเต็มเขาได้ คือการช่วยให้เขาอยู่ได้อย่างสมบูรณ์พอเพียง และมีความสุข มีเอกลักษณ์ของตัวเอง เช่น มีการพัฒนาอาชีพในระดับ ที่สามารถอยู่ได้ ที่ควรจะคงไว้ คือปรัชญาในการดำรงชีวิตในรูปแบบของเขา เพราะบางทีการทำเราเข้าไป เอาค่านิยมวัตถุนิยมเข้าไปด้วย เขาก็ชื่นชมเราจน สูญเสียความเป็นตัวเองไป

“มันคล้าย ๆ ปรัชญาของสังคมนิยมสังคมนิยม คือ การช่วยให้เขาช่วยตัวเอง เช่น ถ้าเราตกลาให้เขากิน เขาก็กินได้มือเดียว แต่ถ้าเราสอนให้เขาตกลา เขาก็กินได้ตลอดชีวิต พี่ก็เคยเห็นค่ายดี ๆ อย่างสอนกฎหมายที่เราเอาความรู้จากการมีโอกาสได้เรียนหนังสือ ไปสอนให้ชาวบ้าน ให้เขารู้สิทธิ หน้าที่ และปกป้องตัวเองได้ หรืออย่างค่ายแพทย์ ที่ไปสอนการรักษาสุขภาพอนามัย ทำให้เขามีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

“สิ่งที่เราทำได้ ก็คือการเป็นไม้ขีด ไปจุดให้เขาเข้าใจตัวเองและเข้าใจสังคมว่าเขายู่ตรงจุดไหน แล้วเขาโดนกระทำอะไรบ้าง ทำอย่างไรเขาจึงจะยืนหยัดเป็นตัวของตัวเอง ถ้าเขาไม่เข้าใจ เขาก็จะคล้อยตามไป เช่นหมู่บ้านไหนที่ทีวีเข้าถึง จะมีความเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมที่นำกลั้วตามมา”

มองรูปแบบค่ายในอนาคตว่าจะเป็น

อย่างไรคะ คิดว่าค่ายยังเหมาะกับ ปัจจุบัน และควรมีต่อไปไหม

“ค่ายจะคละกัน 3 รูปแบบตามแบบปรัชญาการทำค่าย โดยที่ค่ายแบบให้และรับน่าจะเป็นกระแสหลัก แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับว่าเราจะหลุดจากระบบบทักษิณได้แค่ไหนด้วย เพราะถ้าเราเห็นว่าวัตถุประสงค์เงินทองเป็นตัวแทนของการพัฒนา เราก็จะรู้สึกที่เราสูงกว่าเราก็เป็นผู้ให้ชาวบ้าน

“ที่คิดว่ารูปแบบการทำค่ายดีและน่าจะมีต่อ เพราะว่าการออกไปสัมผัสชนบทอย่างแท้จริงมันไม่มีวิชาไหนให้เรียน ไม่เหมือนแต่ก่อนที่เป็นหลักสูตรบังคับให้คนจะจบธรรมศาสตร์บัณฑิตจะต้องไปสัมผัสชีวิตจริง ๆ ในสังคม

“การเกิดค่ายนอกจากการสะท้อนรูปแบบความล้มเหลวของการทำงานของรัฐบาลแล้ว ยังสะท้อนความล้มเหลวของการศึกษาอีกด้วย เพราะการศึกษาไม่ได้สอนให้เราไปสัมผัสชีวิตจริงเลย เราเรียนแต่ในตำรา เรียนมาก ก็ลืมมาก คนเราจำได้ไม่ถึง 50 % ของสิ่งที่เราเรียนมาทั้งหมด

การศึกษาจึงต้องผ่านค่าย เพราะจะทำให้เราสัมผัสชีวิตโดยตรง และปลูกฝังสำนึกการทำเพื่อส่วนรวม”

พูดคุยกับพี่ชายจบ รู้สึกว่าในความหมายส่วนลึกของค่าย สิ่งที่มาจากความประทับใจจากการไปค่ายยังมีอะไรอีกหลายอย่าง

ค่ายคงเป็นหน้าหนึ่งของประวัติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ไม่ต่างไปจากเหตุการณ์ทางการเมืองต่าง ๆ ที่นักศึกษาใส่ใจ และมีส่วนร่วม เพราะสิ่งที่ถูกปลูกฝังอยู่ในจิตสำนึกธรรมศาสตร์ก็มาจากพื้นฐานเดียวกันคือ.....

“ฉันรักธรรมศาสตร์”

เพราะธรรมศาสตร์สอนให้ฉันรักประชาชน”

ค่าง คือ การ
ที่เป็นประจักษ์

ค่าง คือ การได้ไปสัมผัสชีวิตจริงนอกห้องนา'ลัย
>>>>จำ นิตี มธ. ปี 3

ค่าง คือ อะไรที่คนไปใช้ชีวิตร่วมกัน ภางไปใช้สิ่งแวดล้อมเดีงวกัน
เพื่อบุคประสงค'นคักเดีงวกัน >>>>พงศ' นิตี มธ. ปี 3

Just talk

ค่าง คือ แล่งรวมบคคกลางประภทที่ม่สามารถพบไดในชีวิตประจ'วัน
>>>>ผู้ม่ประสงค'ออกนวม

ค่าง คือ แล่งรวมพลัง ความตั้งใจ และความมุ่งมั่น แล่กไปด้วจิตใจ
และสิ่งที่ได้ม'าคือประสบบการนที่ล้ำค'า

>>>>อจ' อักเชร จุเสา ๑ ปี 3

ของกิจกรรมนักเรียนนักศึกษา ร่วมกันสร้างสรรค์สิ่งแปลกใหม่
หรือส่วนรวม (มั้ง)

>>>> นมี บริหาร ม.กรุงเทพฯ ปี 3

ค่าง คือ อะไรก็ไม่ว่าที่นักศึกษาชอบไปกัน
>>>> กงเสริม วินมอไซด์แถวบ้าน

ค่าง คือ แคล่งรวมความรัก ความสามัคคี ความมีน้ำหนึ่งใจเดียว
ในการทำกิจกรรมอง่างใดอง่างหนึ่ง

>>>> ออม มหุษา เกษตรฯ ปี 3

ค่างคืออะไร ?

ค่าง คือ กิจกรรมที่มีการรวมกลุ่มกันของคนต่าง ๆ คน
เพื่อวัตถุประสงค์เดียวกัน โดยจิตใจจะทำร่วมกัน และมีความสนุกสนาน
>>>> ก้อง ศิลปศาสตร์ มธ. ปีจบ

ค่าง คือ ที่ที่ลูกหาบหน้าไปจากบ้านแล้วไปอยู่ที่นั่นเป็นประจำ

>>>> แม่ของนางสาวเอ นามสมมติ

ไมขีดไฟ

คำขวัญ

by : เด็กดอย

ค่ายอาสา มีคุณนาชนบท

“เราจะช่วยในสิ่งที่ขาดต้องการ และเรียกร้องเท่านั้น เราจะ ไม่สร้างในสิ่งที่ชาวบ้านจะไม่ได้ รับประโยชน์และไม่เห็นประโยชน์ ก็นี่เราก็คจะไม่สร้างหรือทำ ในสิ่งที่เกินความสามารถของ นักศึกษาอย่างเราด้วย”

ในยามสายของบ่ายวันหนึ่งฉันกำลังง่วนอยู่กับการจัดเก็บเอกสารและหนังสือ หนึ่งหาเก่า ๆ ให้เข้าที่เข้าทางหลังจากที่ฉันไม่ได้ใส่ใจกับมันมานานหลายเดือน และผัดวันประกันพรุ่งมาหลายครั้ง วันนี้เห็นจะเป็นฤกษ์ดีที่จะได้สะสาง ให้เรียบร้อยเสียที ขณะที่ฉันกำลังยกกองหนังสือกองใหญ่ขึ้นนั้น ก็พลันเหลือบไปเห็นรูปถ่าย 2-3 ใบร่วงตกลงมาด้วย รูปที่เห็นนั้นเป็นภาพ ของคนกลุ่มหนึ่งที่มีสีหน้ายิ้มแย้ม แม้เนื้อตัวจะสกปรกมอมแมมไปด้วย ดินโคลนก็ตาม บางคนก็ยกมือชู 2 นิ้วให้กับกล้อง บางคนก็นั่งเฉย ๆ พักเหนื่อยแต่ไม่วายหันมายิ้มให้กับกล้องอย่างแจ่มใส ส่วนรูปอีกใบหนึ่งมีคน รุ่นหนุ่มสาวไปจนถึงรุ่นเด็กอนุบาลเลยก็ว่าได้กำลังยืนล้อมกันเป็นวงกลม ภายใต้วงกลมนั้น มีชายหญิง 2 คู่กำลังยืนทำท่าทางประหลาด ๆ อยู่ ส่วนอีกรูปหนึ่งเป็นภาพชายสูงวัยที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าแปลก ๆ กำลังพูดเล่า

เรื่องราวอะไรบางอย่างให้พวกเราฟังอยู่ ฉันจึงดูภาพเหล่านั้นที่ละใบอย่างช้า ๆ และพยายามนึกย้อนกลับไปยังช่วงเวลาในภาพนั้น เหมือนต้องการที่จะซึมซับเรื่องราวในภาพเหล่านั้นเข้าไปในสวนลึกของจิตใจ นานเท่าไรแล้วนะที่ฉันหลงลืมไม่ได้ใส่ใจกับรูปถ่ายเก่า ๆ เหล่านี้ นานเท่าไรแล้วที่ฉันไม่ได้หวนกลับไปนึกถึงเรื่องราวที่แสนประทับใจในช่วงเวลาของการเป็นนักศึกษา และนานเท่าไรแล้วที่ฉันไม่ได้เคยติดต่อไปยังเพื่อน ๆ ที่เคยได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา

ย้อนกลับไปเมื่อ 4 ปีก่อน ในช่วงเดือนสิงหาคม ฉันในฐานะน้องใหม่ของชาวรั้วเหลืองแดง เป็นธรรมดาอยู่ที่เดียวที่ฉันจะต้องตื่นตาตื่นใจกับสิ่งใหม่ ๆ ที่ได้พบเจอและฉันในตอนนั้นก็เหมือนยังกับเด็กอนุบาลที่เพิ่งห่างจากอกแม่ เป็นครั้งแรกก็ไม่ปาน ฉันกำลังมองหาสิ่งที่ทำทนาย และสิ่งที่จะสามารถตอบคำถามในใจให้กับฉันได้ว่า "ชีวิตนี้เราเกิดมาเพื่อสิ่งใด" แก่ฉันได้หลังจากที่ฉันอ่านหนังสือเรื่อง "ปลูกลง" ของนักเขียนที่มีนามปากกาว่าโสภาค สุวรรณจบ และคำถามที่ยังไม่ได้รับคำตอบก็ดูเหมือนจะตอกย้ำฉันเข้าอีกครั้งเมื่อฉันได้อ่าน ชีวิตประวัติของท่านอาจารย์ ป๋วย อึ๊งภากรณ์ หากใครได้เคยลองอ่านเรื่องราวในชีวิตของท่านผู้นี้แล้ว ก็คงจะทราบว่าท่านเป็นผู้ก่อตั้งกลุ่มบัณฑิตอาสาสมัครขึ้น ด้วยท่านหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเหล่าบัณฑิตที่จบใหม่ทั้งหลาย จะได้นำวิชาความรู้ที่ตัวเองร่ำเรียนมาได้นำไปใช้และนำไปช่วยเหลือสังคม เขาจะได้ทราบและตระหนักถึงปัญหาต่าง ๆ ในสังคมไทยที่ต้องการคนรุ่นใหม่อย่างพวกเขา มาช่วยแก้ไข และทำสิ่งที่ดี ๆ ตอบแทนแก่สังคม แก่ประชาชน ที่เสียภาษีเพื่อให้พวกเขาได้เล่าเรียน จะมีนักศึกษาสักกี่มากน้อยที่จะตระหนักถึงจุดนี้ เขาจะรู้หรือไม่ว่าเขาได้มีโอกาสเล่าเรียนก็มาจากภาษีของประชาชนที่ทำงานอย่างหนักนั่นเอง เสียงสะท้อนที่ก้องอยู่ในใจลึก ๆ บอกให้ฉันเลือกที่จะเรียนยังรั้วแม่โดมแห่งนี้ เพื่อสานฝันของฉันให้เป็นจริง

วันหนึ่งขณะที่ฉันกำลังเดินผ่านบอร์ดที่หน้าโรงอาหารกลาง สายตา ก็

พลันเหลือบไปเห็นกระดาษแผ่นหนึ่งติดอยู่ที่บอร์ด มีข้อความสั้น ๆ ว่า “ค่ายกระดาษไม้และชายเลน ไปปลูกป่าชายเลนกัน ที่ บ้านบางขุนไทร อ.บ้านแหลม จ.เพชรบุรี วันที่ 9-12 สิงหาคม เปิดรับสมัครวันที่.....ชุมนุมค่ายอาสาพัฒนาชนบท” ฉันได้ชวนเพื่อนไปสมัครด้วยกันอีกคน เราทั้งคู่ต่าง ตั้งหน้าตั้งตาเผื่อรอให้ถึงวันไปค่ายเร็ว ๆ อยากรู้เหลือเกินว่าค่ายจะเป็นอย่างไร จะสนุกอย่างที่คิดไหม

และแล้ววันที่เผื่อรอก็มาถึง ฉันกับเพื่อนเพิ่งจะมารู้ตัวก็เอาเมื่อตอนขึ้นรถว่า เราเป็นเด็กปี 1 เพียงแค่ 2 คนเท่านั้นที่มาค่ายนี้ นอกนั้น เป็นแต่รุ่นพี่มีทั้งที่เรียนอยู่และที่จบแล้ว ตอนแรกฉันก็รู้สึกกลัวเหมือนกันและไม่รู้จะทำตัวอย่างไรท่ามกลางพวกพี่ ๆ สูงอายุเหล่านี้ แต่น่าแปลกที่ความแตกต่างของอายุไม่ได้เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการสร้างมิตรภาพและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันเลย

ที่นี่ ณ หน่วยจัดการป่าชายเลน บ้านบางขุนไทร อ.บ้านแหลม จ.เพชรบุรี ฉันได้ตระหนักถึงความสำคัญของป่าชายเลนและได้เห็นถึงวิถีชีวิตของชาวบ้านที่นี่ที่พวกเขาได้อาศัยและพึ่งพาป่าชายเลนอันอุดมไปด้วยสัตว์น้ำนานาชนิด หรือจะว่าไปแล้วป่าชายเลนถือได้ว่าเป็นแหล่งที่ให้การอนุบาลแก่สัตว์น้ำเลยก็ว่าได้ ในทุก ๆ วัน ชาวบ้านจะต้องออกเรือไปหากุ้ง หอย ปู ปลา ไปขายและเก็บบางส่วนไว้เป็นอาหาร ซึ่งครั้งนี้ถือได้ว่าเป็นครั้งแรกของฉันที่ได้มีโอกาสนั่งเรือออกไปหาหอยกับชาวบ้าน ฉันค่อย ๆ ก้าวเท้าลงเรือหางยาวลำเล็กอย่างระมัดระวัง มันน่าตื่นเต้นจริง ๆ ที่จะได้ไปสัมผัสกับชีวิตในป่าชายเลนอย่างใกล้ชิด และได้เห็นปลาตีนตัวน้อย ๆ เดินตัวมเตี้ยอยู่บนดินเลนซัด ๆ พวกเราออกเรือไปไกลพอสมควร ผ่านทางแคบ ๆ ที่ลักษณะคล้าย ๆ คลองบ้านเรานั้นเอง ที่สองข้างทางอุดมไปด้วยป่าโกงกางและแสม จนเกือบจะทะลุออกทะเลไปอยู่แล้ว ฉันมองเห็นแค่สีฟ้าใสของท้องฟ้า สีเขียวของแมกไม้และสีดำปนเทา ของดินเลนเท่านั้น เรานั่งกันได้พักใหญ่ก็ออกมายังพื้นดินเลนอันกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา คนขับหยุดเรือให้เราอยู่ที่ใดที่หนึ่งของพื้นดินเลน

นั้น เพื่อเป็นสัญญาณให้เราลง ในไม่อีกกี่นาทีต่อมา พวกเราก็ดำมอมแมมไปด้วยดินเลนแล้ว บางคนนึกสนุกก็หยิบดินปั้นเป็นก้อนปาเล่นใส่กันก็มี

ที่นี่ฉันได้เรียนรู้วิธีการหาหอยของชาวบ้านที่ไม่ใช่ง่าย ๆ เลยสำหรับชาวกรุงอย่างเรา พวกเขาต้องอดทนและพยายามอย่างมากกว่าจะได้อาหารมากินสักมื้อ ชาวบ้านจะใช้ไม้ที่มีรูปร่างคล้ายกับกระต่ายขูดมะพร้าว บ้านเราเป็นเครื่องมือสำคัญในการหา ท่ามกลางแสงแดดที่ร้อนแรง เขาจะนั่งคุกเข่าลงแล้วเอนตัวไปข้างหน้าจนคว่ำทับลงบนเจ้าไม้หน้าตาประหลาดนั้น แล้วใช้เท้าข้างใดข้างหนึ่งยันตีบตัวให้ไปข้างหน้า ลืมบอกไปว่าเขาจะต้องใส่ถุงเท้าด้วยเพื่อกันเปลือกหอยบาดเท้า ส่วนสองมือข้างหน้าที่ไว้ใช้ควานหาหอยก็ต้องใส่ถุงมือด้วยเช่นกันเพื่อกันเปลือกหอยบาด

บ่ายคล้อยแล้ว เห็นจะได้เวลาที่พวกเราจะต้องกลับเสียที เราพากันขึ้นเรืออย่างยากลำบากเพราะว่าตามเนื้อตัวเต็มไปด้วยดินเลนที่ลื่นอย่างบอกใครเลย สรุปลงแล้วเย็นวันนั้น เราก็ได้เมนูอาหารเป็น "หอยเสียบผัดกะเพรา" ที่รสชาติอร่อยเหาะเลยทีเดียว

ในทุก ๆ วัน เราก็จะมีกิจกรรมที่ให้เราได้คิด ได้โต้เถียงกัน หลายกิจกรรมส่วนใหญ่แล้วก็จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับปัญหาที่สังคมกำลังพบเจอ ความยากจน ความเหลื่อมล้ำทางสังคมและทางอาชีพ เช่น จากตัวอย่างของชาวบ้านที่นี่ ด้วยสภาพภูมิศาสตร์เป็นป่าชายเลน เรือเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพวกเขา แต่เชื่อว่าทุกบ้านจะมีเรือ เพราะว่ามีราคาค่อนข้างแพง ดังนั้นพวกเขาจึงต้องหันไปประกอบอาชีพอื่น บางคนที่มีฐานะหน่อย ก็มักจะทำนาเกลือ เป็นต้น หรืออาจจะคุยกันถึงเรื่องที่หนุ่มสาวมักจะออกไปหางานทำกันในเมืองและทิ้งเด็กกับคนแก่ไว้ที่บ้าน ประเด็นดังกล่าว ก็มีสิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกันอยู่ในเรื่องข้อดีและข้อเสียของการออกไปหางานอื่นทำของหนุ่มสาว

นอกจากนี้แล้ว ก็ยังมีกิจกรรมที่ทำให้ฉันได้กลับมาคิดทบทวนถึง ชีวิต

ของตัวเอง ได้เข้าใจตัวเองมากขึ้นด้วย มันน่าแปลกที่เราสามารถที่จะเล่าเรื่องส่วนตัวที่เราไม่ค่อยจะเล่าให้ใครฟังได้อย่างเปิดเผยกับคนที่เราเพิ่งจะรู้จักกันได้ไม่กี่วันเท่านั้น แล้วพวกเขาเหล่านั้นก็ดูเหมือนจะใส่ใจและเข้าใจในสิ่งที่เราเคยประสบมา พร้อมทั้งสามารถให้คำปรึกษากับเราได้ ในวงสนทนาฉันได้พบว่าบางครั้งเราก็มองคน ๆ นั้นแต่เพียงภายนอกไม่ได้ เราต้องมองที่ความคิด และสิ่งที่เขาเชื่อ เราถึงจะสามารถเข้าใจตัวตนที่แท้จริงของเขาได้ และขณะเดียวกันฉันก็ได้พบว่า มีหลาย ๆ คนที่จะมีความคิดและความหวังในสิ่งบางสิ่งที่คล้ายคลึงกันโดยบังเอิญ ซึ่งนี่จะเป็นสิ่งนี้ละมั้งที่ทำให้มิตรภาพระหว่างกันเกิดขึ้นได้โดยไม่ยากนัก

ในที่สุด วันสุดท้ายก็มาถึง ฉันรู้สึกใจหายอย่างไรก็ไม่รู้ เหมือนกับวันเวลาเพิ่งผ่านมาเพียงแค่วันเดียวเท่านั้นเอง ฉันยังอยากที่จะเรียนรู้และเปิดโลกกว้างให้กับตัวเองมากกว่านี้ ฉันได้รู้แล้วว่าเส้นทางใดที่ฉันควรเลือกเดิน และที่สำคัญฉันสามารถที่จะตอบคำถามให้กับตัวฉันเองได้แล้วว่า “ชีวิตนี้เราเกิดมาเพื่อสิ่งใด” แต่ละคนก็คงจะมีคำตอบในใจที่แตกต่างกัน เพราะคำตอบนี้ไม่ใช่คำตอบที่ตายตัว สำหรับฉัน ชีวิตนี้ฉันเกิดมาเพื่อที่จะได้เรียนรู้ และได้ช่วยเหลือผู้อื่นเท่าที่กำลังความสามารถ ของฉันจะทำได้ เพราะว่า การเรียนรู้และเข้าใจกันและกัน จะทำให้ปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ ระหว่างมนุษย์ด้วยกันมีลดน้อยลง

บางครั้งเราอาจจะต้องมานั่งตั้งคำถามว่า “ทำไมคนเรานั้นจึงต้องทำอย่างนี้ หรือทำไมเขาถึงคิดแบบนั้น” ยกตัวอย่างเช่น ทำไมคนต่างจังหวัดถึงต้องพากันอพยพย้ายถิ่นฐานมายังกรุงเทพฯ กันด้วย ทั้ง ๆ ที่พวกเขา ก็มียานมีอาชีพอยู่แล้ว ณ ถิ่นฐานบ้านเกิด หากมองอย่างผิวเผิน เราก็คงนึกตำหนิเขาที่ทั้งบ้าน ทั้งเด็กและทั้งคนเฒ่าคนแก่ที่บ้าน และที่สำคัญ ทั้งแม้กระทั่งวัฒนธรรมประเพณีของถิ่นฐานบ้านเกิดตัวเอง เพื่อมาหาความศิวิไลซ์กว่า แต่หากมองกันอย่างอาศัยความเข้าใจกันและรู้จักเปิดใจให้กว้าง เราก็จะเห็นว่า ถ้าหากเขาไม่มาหางานทำที่กรุงเทพฯ เขาก็อาจจะไม่

สามารถหาเงินส่งลูก ๆ ของเขาเรียนสูง ๆ ได้ หรือไม่มีโอกาสได้เรียน ก็เป็นได้ และถ้าเลือกได้ใครจะไม่อยากมีชีวิตที่ดีกว่า ดังนั้นถ้าเรารู้จักที่จะมองปัญหาสังคมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเข้าใจ เราก็จะรู้วิธีทางที่จะแก้ปัญหานั้นและก่อให้เกิดความสามัคคีปรองดองกันในสังคมได้ ถึงแม้ว่าเราอาจจะไม่ใช่บุคคลที่จะสามารถแก้ปัญหาดังกล่าวได้โดยตรง แต่เราก็สามารถที่จะเป็นแรงผลักดันให้สังคมหันมามองบุคคลที่ด้อยโอกาสหรือที่ยากจนกว่าเรานั้นได้

การมาค่ายครั้งแรกของฉันทก่อให้เกิดเรื่องราวต่าง ๆ มากมายตามมา เพราะว่ามันทำให้ค่ายต่อ ๆ มาของฉันทเกิดขึ้น มันเป็นจุดเริ่มต้นของความประทับใจและมิตรภาพที่นานแสนนาน และเป็นก้าวแรกบนเส้นทางแห่งฝันที่เด็กผู้หญิงคนหนึ่งเฝ้ารอ

หลังจากค่ายครั้งแรกครั้งนั้นแล้ว ฉันทก็ได้ก้าวเข้ามาเป็นสมาชิกคนหนึ่งในชุมชนหมู่บ้านค่ายอาสาพัฒนาชนบทอย่างเป็นทางการ ฉันทได้มีโอกาสที่จะไปยังหมู่บ้านต่าง ๆ ที่ทุรกันดารหลายพื้นที่ในประเทศไทย ในแต่ละแห่งนั้นก็ยังมีปัญหาและความเดือดร้อนที่แตกต่างกัน แต่ส่วนใหญ่แล้วนั้น ก็ยังหนีไม่พ้นปัญหาเรื่องความยากจน การเป็นหนี้เป็นสิน การขาดแคลนแหล่งน้ำในหน้าแล้ง หรือความไม่เท่าเทียมกันในเรื่องชาติพันธุ์ พวกเราชุมชนค่ายอาสาพัฒนาชนบทจะมีปณิธานร่วมกันในเรื่องของการช่วยเหลือผู้อื่น **“เราจะช่วยในสิ่งที่เขาต้องการและเรียกร้องเท่านั้น เราจะไม่สร้างในสิ่งที่ชาวบ้านจะไม่ได้รับประโยชน์และไม่เห็นประโยชน์ ทั้งนี้ เราก็จะไม่สร้างหรือทำในสิ่งที่เกินความสามารถของนักศึกษาอย่างเราด้วย”** เพราะว่าการทำอะไรที่เกินตัวนั้น นอกจากจะก่อให้เกิดความลำบากแก่ตัวเองแล้ว ยังอาจทำให้ชาวบ้านหรือคนอื่นพลอยเดือดร้อนไปกับเราด้วย เช่น ในกรณีที่พวกเขาคาดหวังกับสิ่งที่เราทำเพราะเราไปรับปากเขาไว้แล้ว แต่ปรากฏว่าพวกเราทำให้เขาไม่ได้ นี่ก็จะทำให้เกิดความเดือดร้อนทั้งสองฝ่าย

ในทุก ๆ ปี พวกเราค่ายอาสาฯ จะไปออกค่ายกัน 3 ครั้ง นั่นคือ ช่วงสิงหาคม ตุลาคม และมีนาคม ในแต่ละค่ายความเข้มข้นก็แตกต่างกัน

ในค่ายแรกจะเป็นเหมือนกับค่ายรับเพื่อนใหม่ที่เรามุ่งเน้นกลุ่มลูกค่ายที่เป็น
นักศึกษาปี 1 แต่ก็ยังเปิดรับปีอื่นด้วยแต่อยู่ในสัดส่วนที่น้อยกว่า เราจะ
เลือกจังหวัดที่อยู่ไม่ไกลนักจากกรุงเทพฯ เพื่อประหยัดเวลาในการเดินทางลง
สวนค่ายที่ 2 จะเป็นการเข้าไปสัมผัสกับชีวิตความเป็นอยู่กิ่งเมืองกิ่งชนบท
ชุมชนจะมีความเจริญเกือบเท่ากับเมืองหลวง แต่ก็ยังมีกลิ่นอาย
ของชนบทธรรมชาติเนียบประเพณีดั้งเดิมที่ควรค่าแก่การศึกษาอยู่
สวนค่ายสุดท้ายในเดือนมีนาคม เป็นค่ายระยะยาวประมาณ 10-12 วัน
เรามักจะไปกันที่ภาคเหนือ และไปสัมผัสกับความแตกต่างทางชาติพันธุ์และภาษา
แต่หาได้แตกแยกไม่ส่วนใหญ่แล้วชาวเขาเหล่านี้ก็จะได้สัญชาติไทยแล้ว
และสามารถพูดภาษาไทยได้บ้าง ที่นี้เราจะได้สัมผัสถึงความเป็นอยู่
ที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ การพึ่งพาอาศัยกันระหว่างคนและป่า ตลอดจนวิถี
อันแยบคายในการอนุรักษ์ป่าของชาวเขาเหล่านี้

รอยยิ้มเกิดขึ้นยังใบหน้าของฉันพร้อมกับหยาดน้ำตาที่เอ่อล้นเต็ม
สองหน่วย ขณะที่สองมืออันสั่นเทาของฉันยังคงถือรูปทั้ง 3 โบนั่นอยู่
เมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านมาเอง ฉันรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองได้ย้อนเวลากลับไปยัง
เมื่อ 4 ปีที่ผ่านมา จริง ๆ ภาพทุกภาพยังคงชัดเจนในความทรงจำ มีเรื่องราว
ต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมายในช่วงเวลานั้น มีทั้งทุกข์ สุข และเศร้า เราทั้งหมดได้
ฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ มาด้วยกันจนวันนี้ วันที่เราต่างเติบโตขึ้น และมี
เส้นทางเดินของตัวเองที่เลือกเดิน สำหรับฉัน ฉันยังคงยึดมั่นในเส้นทาง
สายเดิมนั้นที่จะช่วยเหลือผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากในสังคมตามความสามารถของตัวเอง
ที่มีอยู่ หากจะถามว่าฉันได้อะไรจากค่าย ก็คงเป็นเรื่องของความคิดและ
ปณิธานอันแรงกล้าในการที่จะช่วยเหลือสังคมนี้ละมั้ง แม้ว่าฉันจะทราบดี
ว่าตัวเองเป็นแค่ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งที่ไม่สามารถจะทำอะไรได้มากมาย
นัก แต่ฉันก็หวังอย่างยิ่งว่าฉันจะเป็นแรง ๆ หนึ่งที่จะผลักดันให้เกิดสิ่งดี ๆ
ขึ้นในสังคมได้ไม่มากนักน้อย

CONTACT : กำแพงจันทร์ ตักกักรบ ชั้น 3 ห้อง 316 , รัชสิด หอใหญ่ หอ 5

ค่าย ไทยภูเขา

เป้าหมายที่ชัดเจน

by : นายกรั่มกรั่ม

“อย่าเพิ่งคิดว่าไปแล้ว จะช่วยอะไรได้บ้างหรือเปล่า ขอแค่มีใจแล้วไม่กลัวลำบากก็อยากจะให้มาด้วยกันแล้วมันจะได้อะไรกลับไปเยอะ”

ภายใต้กรอบแห่งความสงสัย ถึงความเป็นมา และความหมายของชื่อ ผมยังอาจสงสัยลึกลงไปกว่านั้น ถึงลักษณะ รูปแบบ ความคิด ทำไม? อย่างไร? จึงมาเป็นค่ายไทยภูเขาได้ และมันแตกต่างจากค่ายอื่นอย่างไร

ค่ายนี้รู้ได้ทันทีจากชื่อ ว่าเป็นค่ายของชุมนุมค่ายอาสาพัฒนาชาวไทยภูเขา ด้วยความอยากรู้อย่างแตกต่างอย่างไรกับค่ายอาสาอื่น ๆ ที่แห่งเดียวที่ผมจะพบคำตอบได้ก็คือ ที่ชุมนุมค่ายอาสาพัฒนาชาวไทยภูเขา ชุมนุมที่เป็นต้นกำเนิดค่ายค่ายอันเป็นต้นกำเนิดของชุมนุม

จากการที่ผมโชคดีได้มีโอกาส พูดคุยกับพี่แม็ก หรือ นายชลสิทธิ์ เวทยะวานิช นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ ผู้เป็นประธานชุมนุมในปีการศึกษา 2548 ทำให้ผมได้คลายหายจากข้อสงสัยต่าง ๆ รวมถึง ได้รู้จักและเข้าใจอะไรๆ มากขึ้นด้วย

ชุมนุมค่ายอาสาพัฒนาชาวไทยภูเขา เริ่มแรกจากการเป็นกลุ่มอิสระก่อน

เมื่อประมาณ 5 ปีที่แล้ว โดยเกิดจากนักศึกษาที่มีพื้นเพเป็นคนเหนือ อยู่ใกล้ป่าใกล้ดอย ใกล้ชาวเขา เล็งเห็นปัญหาว่าชาวเขาไทยยังขาดการศึกษาที่ดี ที่ควรจะได้รับให้ทัดเทียมกับคนเมืองกรุง จึงรวมตัวกันจัดกิจกรรม ในรูปแบบของค่ายสร้างขึ้นเพื่อ ไปช่วยพัฒนาโรงเรียนให้แก่ชาวเขาที่ห่างไกล

ต่อมา ก็ได้ตั้งเป็นชุมชน และได้สืบทอดอุดมการณ์เรื่อยมาในการออกไป พัฒนาการศึกษาในพื้นที่ห่างไกล โดยเน้นว่ากลุ่มเป้าหมายในการพัฒนานี้เป็น ชาวเขาในประเทศไทย ไม่ว่าจะเผ่าใด ๆ ก็ตาม

นั่นก็ทำให้ผมได้รู้ว่า ชาวไทยภูเขา ก็คือ ชาวเขานั้นเอง กล่าวอีก นัยหนึ่งคือชาวไทยที่อยู่บนภูเขา แต่ด้วยการฉลาดเรียงคำอย่างสวยงาม คำว่า "ไทยภูเขา" จึงดูเก่าแก่ และมีมนต์ขลัง เหมือนค่ายที่มีอายุมานานหลายสิบปี

ค่ายไทยภูเขานี้ จัดขึ้นเรื่อยมาทุกปี โดยมีค่ายใหญ่ปีละหนึ่งค่าย จัดในช่วงเดือนตุลาคม ระยะเวลาแต่ละค่ายประมาณ 10-12 วัน มีชาวค่าย ประมาณ 50 คน เหมือนค่ายทั่วไป

ในช่วงปิดเทอมเดือนมีนาคม หรือช่วงวันหยุดในเดือนธันวาคม ทางชุมชนก็จะจัดกิจกรรมคือการไปเยี่ยมค่าย คือการให้เราได้กลับไปยัง พื้นที่ที่เราเคยลงแรงพัฒนากันไป ดูให้เห็นว่าสิ่งที่เราได้เคยช่วยกัน สร้างในวันก่อนนั้นเกิดประโยชน์จริง น้อย ๆ ได้ใช้อาคารเรียนจริง ได้ใช้ห้องสมุด ที่เราสร้างหรือช่วยกันซ่อมแซม หรือบางครั้งก็ยังไปช่วยต่อเติม เสริมแต่ง ให้เกิดความสมบูรณ์เพิ่มขึ้นอีก จะได้คุ้มค่ากับที่ไป

บางพื้นที่ที่ไปทำค่ายก็ได้กลับไปดูหลายครั้ง ซึ่งการกลับไปเยี่ยมค่าย เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับชาวค่ายทุกคน ซึ่งบางครั้งชาวค่ายที่ กลับมายังเมืองหลวงแล้วอาจลืมนั่นไปบ้าง แต่ชาวค่ายแห่งค่ายไทยภูเขา ไม่เคยลืมนั่น พวกเขาให้ความสำคัญในการกลับไปค่อนข้างมาก มีการติดตามผลงานของตัวเองอยู่ตลอด บางพื้นที่ที่ได้กลับไปอีกหลาย ๆ รอบ โดยมีการกำหนดช่วงเวลาไว้เป็นกิจกรรมที่แน่นอนเสียด้วย

ค่ายของชุมชนคนไทยภูเขา ก็จะมีงานสร้างเป็นหลัก เพราะมีความตั้งใจอย่างยิ่งในการไปช่วยพัฒนาการศึกษาให้กับชาวเขา ด้วยอุดมการณ์ที่ตั้งมั่นเป็นจุดเด่นของค่ายในแต่ละปีเช่นนี้ สิ่งที่เราสร้างก็จำเป็นต้องเป็นสิ่งก่อสร้างเพื่อการศึกษา อาทิ อาคารเรียน ห้องสมุด โรงอาหารในโรงเรียน แต่ขณะเดียวกันในค่ายก็ยังมีโครงการอื่น ๆ ด้วย ทั้งค่ายจะมีด้วยกัน 4 โครงการ คือสร้าง สอน เสริม และสวัสดิการ โครงการอื่นชื่อคงบอกความหมายอยู่ในตัวอยู่แล้ว แต่โครงการเสริม ก็ต้องขออธิบาย ว่าเป็นการทำงานอย่างอื่นนอกจากงานสร้าง ไปทำงานร่วมกับชาวบ้าน เช่น สร้างรั้ว เก็บฝืน ทำให้ได้ไปคลุกคลี ผูกพันกับชาวบ้าน ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสนใจทีเดียว

นอกจากนี้ชาวค่ายทุกคนก็ต้องแยกย้ายกันไปพักอาศัยอยู่กับชาวบ้านในหมู่บ้าน เพื่อจะได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน กินข้าวเย็นด้วยกัน และได้เรียนรู้วิถีชีวิตของชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับชีวิตเมืองหลวง

พี่แม็กบอกผมว่า นอกจากการไปพัฒนาชาวเขาแล้ว เราก็ต้องมีการพัฒนาตัวเราด้วย ต้องได้ไปเห็นวิถีชีวิตเขาจริง ๆ เราจะได้รู้ว่าเขาขาดกว่าเรามาก เราจะได้เข้าใจ ในส่วนของเรื่องการเรียนรู้ก็เป็นสิ่งสำคัญในแต่ละค่ายที่จะต้องควบคู่ไปกับการสร้าง

เมื่อผมถามถึงเอกลักษณ์ของค่ายไทยภูเขา พี่แม็ก คุณคิดสักครู่ก่อนจะบอกว่า มันคือความเป็นพี่เป็นน้องในค่าย เพราะชาวค่ายจะสนิทกันดี ความสัมพันธ์แบบพี่แบบน้องจะดีมาก กลับมาจากค่ายก็ยังได้พบปะพูดคุยไปกินข้าวด้วยกันอยู่ตลอด ซึ่งสิ่งนี้เป็นสิ่งที่แฟนพันธุ์แท้ค่ายไทยภูเขา ตั้งแต่อยู่ปีหนึ่งคนนี้รู้สึกประทับใจจากค่าย

พี่แม็กยังบอกฝากมาถึงคนที่สนใจไปค่ายอีกว่า “อย่าเพิ่งคิดว่าไปแล้วจะช่วยอะไรได้บ้างหรือเปล่า ขอแค่มีใจแล้วไม่กลัวลำบากก็อยากจะให้มาด้วยกัน แล้วมันจะได้อะไรกลับไปเยอะ”

ค่าย सानฟัน

by : เพื่อนได้

“ค่ายที่พวกเราออกไปทำ
นั้นจะเน้นไปทางช่วยเหลือ
เด็ก ๆ ก็เลยคิดว่าพวก
เราจะออกไปसानฟันให้
เด็ก ๆ...555...นางสาวไทย
ยังอายเลย.....”

ยามเย็นของวันหนึ่งก่อนสอบ ขณะที่ผมกำลังนั่งปลงกับชีวิตจนลืม
เรื่องอื่นใดจนหมดสิ้น (จริง ๆ นะ) เสียงโทรศัพท์มือถือของผมก็ดังขึ้น
พร้อมกับเสียงทักทายเจ็ดยาว “เป็นไงบ้างคะ สัมภาษณ์อยู่หรือเปล่า”
ผมเกิด “อาการจิ้ง” (งงผสมกับอึ้ง แล้วก็ shake shake กลายเป็น “จิ้ง”
นั่นเอง!) ไปชั่วขณะ ...สัมภาษณ์ใครพะ เมื่อความรู้สึกนึกคิดย้อนกลับมา
ผมก็กระโดดขึ้นจากเก้าอี้อย่างอัตโนมัติ พร้อมด้วยความตกใจอย่าง
มหาดศาล ‘ผมลืมนัดสัมภาษณ์กลุ่มอิสระसानฟันเมื่อหนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา’
แม้จะตกใจแต่ก็ไม่ลืมพูดขอบคุณท่าน บ.ก. ที่ช่วยเตือนความจำให้ผม

สมุดบันทึกหนึ่งเล่ม พร้อมด้วยดินสอหนึ่งแท่ง แล้ววิ่งอย่างไม่คิดชีวิต
ไปยังจุดนัดหมาย พอไปถึง ก็พบกับกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งนั่งรออยู่ที่

จุดนัดพบ...กลุ่มอิสระสถานผืนนั้นเอง พวกเค้าเหล่านั้นกล่าวทักทายผมด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแกมขำขันเล็กน้อย สักครู่ท่านบก.ก็ตามมาด้วยสีหน้าท่าทางที่รีบเร่งเช่นเดียวกับผมพร้อมกับเครื่องอัดเสียงอีกเครื่องหนึ่ง

สมาชิกกลุ่มอิสระสถานผืนที่มานั่งรอให้เราสัมภาษณ์ในวันนี้มีด้วยกัน 4 คน คือ เอ้ย กวาง อีฟ และใหม่ พวกเราไม่รอช้า จึงเริ่มต้นพูดคุยทันที

ไม่ขีดไฟ : กลุ่มอิสระสถานผืนมีที่มาอย่างไร

สถานผืน : เกิดจากค่ายของอาสาสมัครนักศึกษา SIIT นั้นมีมากมายหลายค่าย และมีปัญหาที่ว่าคนนอกคณะมีส่วนร่วมได้ยาก จึงได้มารวมตัวกัน เพื่อเป็นค่ายกลางเพียงค่ายเดียว ทำให้ปัจจุบันกลุ่มอิสระสถานผืนมีทั้งนักศึกษาคณะ SIIT และนักศึกษาคณะอื่น ๆ ด้วย

ไม่ขีดไฟ : แล้วทำไมถึงชื่อว่า สถานผืน เพราะชื่อมันบ่งบอกถึงอะไรได้หลาย ๆ อย่าง มันน่าจะมีความหมาย

สถานผืน : เพราะว่าค่ายที่พวกเราออกไปทำนั้นจะเน้นไปทางช่วยเหลือเด็ก ๆ ก็เลยคิดว่าพวกเราจะออกไปสถานผืนให้เด็ก ๆ ...555...นางสาวไทยยังอายเลย.....

ไม่ขีดไฟ : แล้วมีคนรู้รึป่าว

สถานผืน : อืม...ก็มีบ้างนะ เช่น อยู่ดี ๆ ก็หายไป...ฮ่าฮ่าฮ่า (ส่งสายตาทาเพื่อน ๆ ข้าง) จริง ๆ แล้วก็ช่วยกันทำหมด ถ้าเหนื่อยก็พักได้ มันเหมือนเป็นปกติที่ต้องช่วยกัน เพราะทั้งค่ายทำหมด ถ้าเราไม่ทำมันก็แปลก เวลาพวกเราทำงานจะประสานกันให้มากที่สุด ทั้ง staff และลูกค่ายก็ต้องทำงานเหมือนกัน ทุกคนไม่นิ่งดูตาย

ไม่ขีดไฟ : แล้วมีความประทับใจอะไรกับการไปค่ายสถานผืนบ้าง

สถานผืน : ก็ค่ายแรกที่เราไปกับสถานผืน ไม่มีไฟฟ้า โซลาร์อะไรก็ไม่มีเลย

กลางคืนเดินกลับบ้านไม่ต้องถือเทียนเลย เพราะสว่างมาก พระจันทร์สวย ดาวสวย ชาวบ้านก็ใจดี ที่ดอยเต่าชาวบ้านทั้งหมดบ้านพูดไทยได้แค่ 2 คน ที่เหลือพูดไทยไม่ได้แม้แต่ชนิด แต่ก็สื่อสารกันได้นะ และไปสร้างยุ้งข้าว ให้เค้า ชาวบ้านมีนาข้าว แต่ไม่มีที่เก็บข้าว ทำให้ข้าวขึ้นราเวลาฝนตกแล้วก็ต้องทิ้งไป สร้างให้เค้า เค้าก็ดีใจ แล้วที่ประทับใจสุดคือมีตาแก่ ๆ คนหนึ่งเดินเข้ามาหาพวกเรา พูดไม่ค่อยชัด แต่ก็พยายามพูดว่า ขอบคุณมาก น้ำตาไหลพราก ก็เลยประทับใจและทำค่ายมาเรื่อย ๆ

ไม่ขีดไฟ : ปกติยุ้งข้าวเป็นสิ่งที่ชาวบ้านน่าจะจะมีไว้คู่กับนาข้าว และน่าจะทำได้เองนะ แล้วทำไมเค้าถึงไม่มี

सानฝัน : เพราะเค้าต้องทำงาน ชาวเขาจะตื่นตั้งแต่ตี 4 ตี 5 พอ 6 โมงเช้าก็ออกจากบ้าน เดินสะพานยกขึ้นเขาไปทำงาน กว่าจะกลับก็ 5-6 โมงเย็น มันก็ตึกแล้ว ถ้าเค้าไม่ทำงาน ก็ไม่มีใครทำให้เค้า ดอยเต่าจะธรรมชาติมาก ๆ เลย

ไม่ขีดไฟ : ทำไมเวลาออกค่ายต้องไปที่ที่ไกล ๆ ทำไมไม่ไปใกล้ ๆ เพราะแถวในกรุงเทพฯ คนต้องการความช่วยเหลือก็มีมากเหมือนกัน

सानฝัน : จริง ๆ เราก็อยากทำนะ แต่ถ้าเราไปที่ที่ยังไม่เจริญ ก็จะเห็นวิถีชีวิตแบบพอเพียง อย่างที่เกาะปอ อยู่ใกล้กับเกาะลันตา ใช้เวลาเดินทางแค่ 10 นาที เกาะลันตานี้เจริญมาก แต่เกาะปอนี้ ไฟฟ้าก็ยังไม่เข้า น้ำประปาก็น้อย แต่ชาวบ้านก็ไม่ต้องใช้เงิน ถ้าวันไหนอยากใช้เงิน ตื่นนอน ก็ไปตกปลา แล้วเอาปลาไปแลกเงิน เอาเงินมาซื้อน้ำมัน จบ...ของกินไม่ต้องซื้อเลย หาเอาที่ทะเล ใช้เรือเหมือนใช้รถเลย พอตื่นนอนก็นั่งดูทะเล ไปทะเล หาปลา กลับมาก็กินปลา แล้วนั่งดูทะเล

ไม่ขีดไฟ : แล้วทำไมถึงอยากทำค่าย ในเมื่อมีหลายทางที่จะช่วยเหลือผู้อื่นได้

सानฝัน : กิจกรรมทุกกิจกรรมสามารถทำเพื่อสังคมได้ทั้งนั้น แต่รูปแบบค่ายนี้

CONTACT : โทร 01-835-7476 , E-MAIL : katokrok@hotmail.com

เห็นผลชัดเจน ในแนวทาง ทุกคนก็เลยพุ่งมาทางนี้หมด จริง ๆ แล้วไม่ว่า จะกิจกรรมอะไร ก็มีจุดประสงค์ของมันหมด เช่น รับเพื่อนใหม่ ก็ทำเพื่อ สังคมได้ ถามว่ารับเพื่อนใหม่ได้ตั้งค้ป่าว...ก็ไม่ได้แต่เราก็เสียสละ ตนเอง มาทำเพื่อน้อง อย่างน้อยที่สุดก็สังคมของมหาวิทยาลัย

ไม่ขีดไฟ : อะไรที่บ่งบอกความเป็นสานฝัน

สานฝัน : นอกจากเรื่องเด็ก ๆ ที่เราเน้นแล้ว ค่ายสานฝันทุกคืนจะมีการ ร้องเพลงเพื่อชีวิตร่วมกัน ล้อมวงกัน ปิดไฟ จุดเทียน เอาเนื้อหาเพลงมา เปรียบเทียบกับสังคมปัจจุบันให้ฟัง ให้สาระจากรุ่นพี่ และก็มีการเล่น กัน พอกลับจากค่ายนี้ก็อาจจะนึกคิดอะไรได้บ้าง

ไม่ขีดไฟ : อยากฝากอะไรถึงคนที่อยากทำงานช่วยเหลือสังคมบ้าง

สานฝัน : ทำเล็ยย...ทำไปเลย อย่าไปกลัว เพราะความต้องการการช่วยเหลือ มัน unlimited คือทำความดี มันไม่จำเป็นว่าต้องการกี่คน ทุกคนทำเพื่อสังคมได้ ไม่ต้องอาย ถ้าคุณคิดจะทำแล้ว ก้าวเข้ามาหะ แ่ตัดสินใจที่จะทำ แล้วเดินหน้าต่อไป ทุกอย่างที่จะทำ มันเป็นการทำเพื่อ สังคมได้ทั้งนั้น แ่ไม่ทิ้งขยะเรี่ยราดก็ช่วยสังคมได้แล้ว เหมือนที่ อ.โสภณ สุภาพงษ์ พูดไว้ว่า "ไม่ต้องคิดว่าทำดีแล้วได้อะไร เกิดมาแค่ได้ทำดีก็ดีถมไปแล้ว" อะไรทำนองนี้แหละ

ถ้าเพื่อน ๆ คนไหนที่สนใจจะไปออกค่ายกับกลุ่มอิสระสานฝัน ก็ รอดติดตามได้ ซึ่งจะมีการออกค่ายในช่วงเดือนตุลาคมของทุกปีซึ่งจะเป็น ค่ายสร้าง และอีกค่ายก็คือค่ายจัดกีฬาให้น้อง ๆ ที่กาญจนบุรีซึ่งจะจัด ในช่วงเดือนมกราคมของทุกปี

ค่าย สังคมพัฒนา

by : นายกรักรั่ม

“รู้สึกว่สิ่งท่สร้างไม่ได้
ก่อให้เกิดประโยชน์อย่าง
ยั้งยืนต่อชุมชน เรา
เลยเปลี่ยนมาเป็นค่าย
ศึกษา”

ต้นแบบค่ายศึกษา

ปกาถญอ : สวัสดิ์ดีครับ ฟรุ้งนี้จะกลับกันแล้วหรือครับ (พูดสำเนียงชาวเขาเผ่า
กะเหรี่ยง)

นักศึกษา : สวัสดิ์ดีครับ จะต้องกลับแล้วละครับ

ปกาถญอ : แหมไม่น่ารีบกลับเลยนะซรับ เพิ่งจะมาเอง นั่งคุยกันก่อนสิครับ

นักศึกษา : ครับผม

ปกาถญอ : มาอยู่ที่นี่ตั้ง 10 วัน คิดถึงบ้านไหมครับ

นักศึกษา : ไม่หรือครับ อยู่ที่นี่ผมสนุกดี

ปกาถญอ : ไม่จริงมั้งครับ ถ้าสนุกทำไมรีบกลับละครับ

นักศึกษา : ต้องกลับไปเรียนนะครับ

ปกาถญอ : อยู่บนดอยไม่ค้อยสะดวงสบายเหมือนที่บ้านนะครับ
อาหารก็ไม่ค้อยดี ตู้เย็นอะไรก็ไม่มี

นักศึกษา : ไม่หรือครับ อยู่ที่นี่อากาศดี เย็นดี ผมชอบ อาหารก็อร่อยครับ

ปกาถญอ : แล้วนี่มาที่นี่กี่คนครับ

นักศึกษา : ประมาณ 50 คนครับ

ปกาภญอ : เคยไปหมู่บ้านปกาภญอที่อื่นมาบ้างไหมครัับ

นักศีกษา : เคยครัับ พวกผมมาค้ายกัน ปีละครั้ง ทุกปี ในช่วงเดือนตุลาคันี้
แหละครัับ ก็ไปมาหลายที่แล้าครัับ

ปกาภญอ : หมู่บ้านอื่นเค้าพัฒนาไปกว้าที่นี้ไหมครัับ

นักศีกษา : ก็ใกล้เคียงกันแหละครัับ ขึ้นอยู่กัับว่าไกลจากเมือง
มากไหม...แล้าพวกไฟฟา น้ำประปาที่วี พวกนี้เข้ามานานหรือยังครัับ

ปกาภญอ : ไฟฟากัีสองปีกว้า ๆ ครัับ ประปาภูเขานี้เพ็งต้นปีเอง ส่วนที่วี
ผมก็ไมรู้เหมือนกัน บ้านผมยังไม่มี

นักศีกษา : ยังไมนานเลยนะครัับ

ปกาภญอ : ครัับ หมู่บ้านเรากัียังต้องพัฒนาอีกเยอะ แล้าหลังจากนี้
ยังจะไปกันที่ไหนอีกหรือเปล้าครัับ

นักศีกษา : ไปครัับ ช่วงเดือนสิงหาคมกัับธันวาคมผมกัียังมีค้ายเล็ก ๆ อีก
ประมาณ 3 วัน ไมได้ขึ้นคอยหรือครัับ ค้ายเล็ก ๆ เรากัียจะเลือกไปศีกษาพวก
ธรรมชาติ พันธุ์พืช สัตว์น้ำ หรือวัฒนธรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ คงไมได้มาคลูกคสิ
แบบค้าย 10 วัน แบบนี้หรือครัับ

ปกาภญอ : รถไฟฟากัีกรุงเทพฯนี้ คงเร็วมากเลยนะ เป็นยังงัีหรือครัับ

นักศีกษา : ครัับ เร็วมากเลย ดึกว่านั่งรถอีก เดียวนี้มีรถใต้ดินด้วยนะครัับ

ปกาภญอ : เป็นยังงัีหรือครัับ ผมอยากลองขึ้นบ้างจ้ง

นักศีกษา : เอาไว้หาโอกาสไปกรุงเทพฯ แล้าเดี๋ยวมผมพาไปนะครัับ

ปกาภญอ : ครัับ แต่ยังไม่ค้อยมีตั้งคันะครัับ

นักศีกษา : อ้อ...

ปกาภญอ : แล้านี้มาตั้ง 10 วัน นักศีกษาทำอะไรกันบ้างหรือครัับ

นักศีกษา : ก็พวกเรามาค้ายนี้ เป็นค้ายศีกษานะครัับ ก็มาดู มาเรียนวิถีชีวิต
ความเป็นอยู่ของชาวบ้าน มากิน นอน ที่บ้านของชาวบ้าน เพือจะไ้เห็น
วัฒนธรรมความเป็นอยู่ที่ต่างออกไป แล้าผมกัียได้ไปช่วยงานที่ไร่ ไปเก็บผัก
ไปตัดไม้ สนุกดีครัับ

ปกาภญอ : ทุกคนทำเหมือนกันหมดเลยหรือครัับ

CONVI... : พฤษภาคม 06-662-0030 , 09-533-6278 (หาข้อมูลดูบน วิกิพีเดีย) 84

นักศึกษา : ไม่หรอกครับ แต่ละคนก็ไปกันคนละที่ ผัด ๆ กันไป ได้เห็นไม่เหมือนกัน ได้รับไม่เหมือนกัน ใครชวนขายมากก็ได้รับมาก ต่างกันไป

ปกากญอ : ได้รับ ???

นักศึกษา : อ้อ คือเรามาเรียนรู้นะครับ ใครที่สนใจก็จะเห็นอะไรมากกว่า แล้วก็ได้รับความรู้กลับไป แต่เราก็ไม่ซีเรียสนะครับ ขอแค่ได้มาเห็น มาเจอสิ่งที่แตกต่างออกไปก็พอแล้ว

ปกากญอ : ที่ไปที่โรงเรียนทุกวันทำอะไรกันหรือครับ

นักศึกษา : ก็มีบางคนอยู่ที่โรงเรียนทำสื่อการสอนในโรงเรียนให้ห้อง ๆ พวกบอร์ด บัตรคำ อะไรประมาณนี้ครับ

ปกากญอ : อ้อ ขอขอบคุณมากเลยครับ

นักศึกษา : ???!??? ไม่เป็นไรครับ

ปกากญอ : แล้วตอนกลางวันไปทำอะไรกันครับ

นักศึกษา : เป็นกิจกรรมภายในของค่ายครับ ทำความรู้จักกัน พูดคุย แลกเปลี่ยนความคิด กับสิ่งที่ได้รับกัน

ปกากญอ : หลายปีก่อนมีนักศึกษาเคยมาสร้างศาลาไว้ให้แล้วนี่มาสร้างอะไรหรือเปล่าครับ

นักศึกษา : อ้อ เราไม่ได้เป็นค่ายสร้างครับ เราเป็นค่ายศึกษาวัฒนธรรม เมื่อก่อนเราก็สร้างแต่รู้สึกว่าการสร้างไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างยั่งยืนต่อชุมชน เราเลยเปลี่ยนมาเป็นค่ายศึกษานะครับ

ปกากญอ : ??? อ้อ ครับ พวกเราอยู่ไกลขนาดนี้ มีนักศึกษาอุดหนุนมากัน เราก็ดีใจนะ ขอขอบคุณนะครับ

นักศึกษา : แหม ผมก็มารบกวนซะมากกว่าครับ

ปกากญอ : ไม่ครับ ๆ นาน ๆ มีคนมากันเยอะ ๆ เป็นเกียรติมากครับ

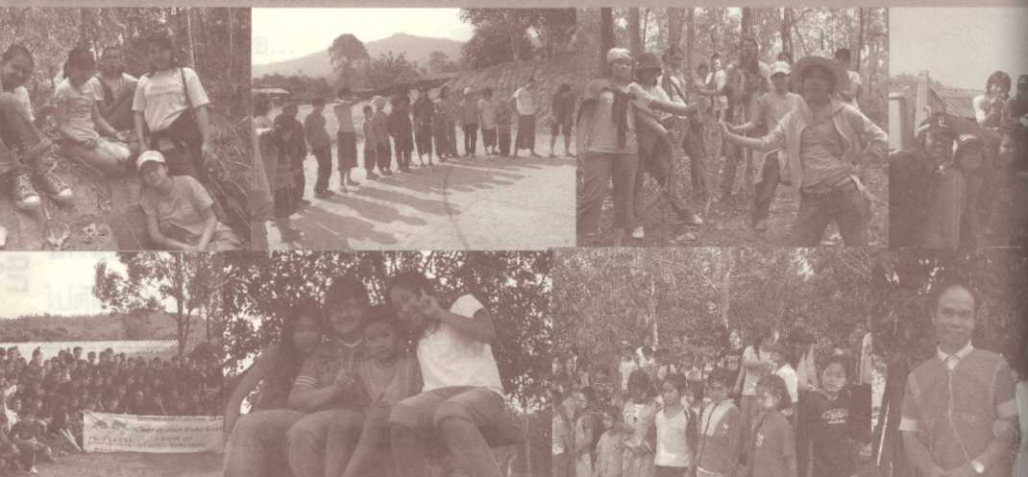
นักศึกษา : คือ... เตียวผมต้องขอตัวไปที่โรงเรียนก่อนนะครับ

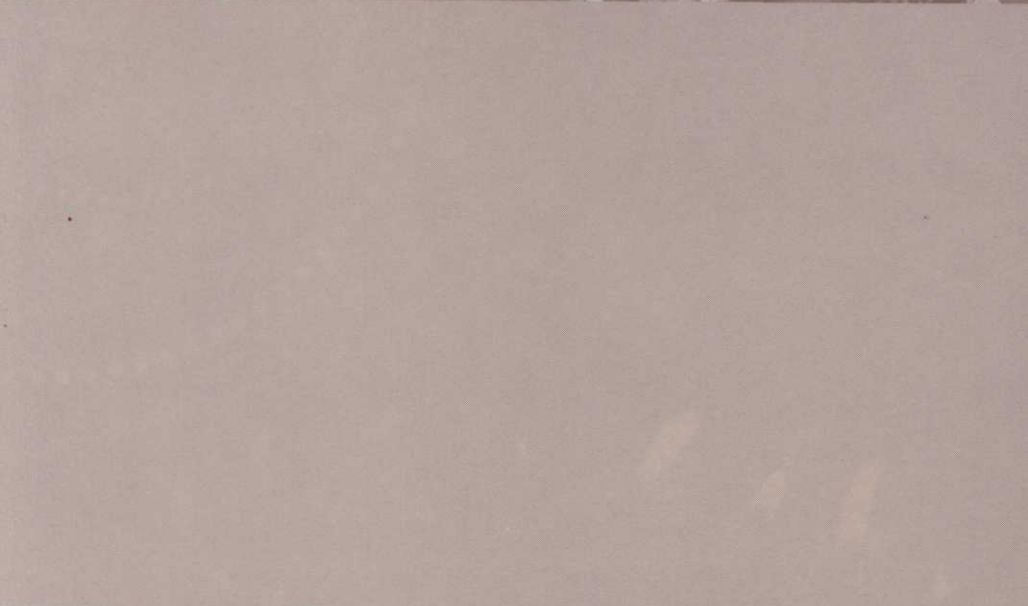
ปกากญอ : อ้อครับ เชิญตามสบายครับ ขอขอบคุณนะครับ แล้วถ้ามีโอกาสกลับมาเที่ยวอีกนะครับ

นักศึกษา : ครับ ผมก็อยากมาครับ

'GOOD MEMORY' WHAT 'R' THEY DOING IN THE CAMP

ไม้ขีดไฟ

คำขวัญ

ค่าย ช้าง

by : ลมทะเล

“พอเข้ามาทีก็จะถูกปลุก
ฟังให้มีการรวมกลุ่ม
กันเป็นพวกเดียวกัน
มันจะเหนียวแน่นมาก”

ครอบครัวใหญ่ที่อบอุ่น

From : Chang&Maikheedfai <chang_maikheedfai@tu.com>

Sent : Sunday, April 9, 2006 01:30 PM

To : everybody@tu.com

Subject : อยากให้เธอรู้ว่าเด็กช้างเค้า ...

1. แนะนำตัวหน่อยค่ะ >>> พี่กาญ จากชมรมช้างเผือกค่ะ
2. ช้างนี้มีมานานหรือยังคะ >>> เป็นชมรมก่อตั้งมาได้ 25 ปี
3. ก็พอจะรู้ว่าเด็กช้างมีหลายประเภท ช่วยอธิบายหน่อยค่ะว่าช้างที่รวมตัวกัน มีแบบไหนบ้าง >>> มันจะมี 4 โครงการนะคะ เรียนดีจากชนบท - ชาวไทยภูเขา เรียนดีจากเขตเมือง นักศึกษาดีเด่นทางด้านกีฬา แล้วก็นักศึกษาพิเศษที่เป็นผู้พิการ ทุกโครงการจะทำกิจกรรมร่วมกันหมด เป็นชมรมเดียวกัน
4. บังคับหรือเปล่าว่าเด็กช้างทุกคนต้องไปค่าย >>> ไม่บังคับ แต่เด็กช้างส่วนใหญ่ ก็ถือว่าอยู่ในชมรมนี้ ก็จะมาร่วมกันทำงาน แล้วเวลามีค่ายก็จะมีเด็ก ช้างนอก ทั้งเด็กเอนท์ เด็กมหา'ลัยอื่นด้วย แต่ไม่บังคับว่าใครจะทำหรือไม่ไป ก็แล้วแต่
5. กิจกรรมค่ายที่ทำมีอะไรบ้างคะ >>> ปีนี้มันมีหลายค่าย แบ่งเป็น... ตอนช่วงซัมเมอร์ก็จะเป็นเริ่มปีเป็นค่ายหาทุน อย่างค่ายหาทุนเราก็จะไปจัดกิจกรรม อาจจะมี

เป็นฟุตบอลดารา จัดคอนเสิร์ตตามต่างจังหวัด เพื่อจะหาเงินมาทำค่ายต่าง ๆ ในรอบปีที่นอกเหนือเงินที่ได้มาจากมหาวิทยาลัย เพราะว่าบางทีเงิน ที่ได้มามันก็ไม่พอ

6. **อย่างนี้ก็เรียกเป็นค่ายเหมือนกันหรอคะ >>>** อ้อ ก็ถือว่าเป็นค่ายนะคะ ถือว่าเป็นค่ายที่ใหญ่ที่สุดในรอบปี

7. **ช่วยอธิบายกระบวนการการทำงานของค่ายว่าเป็นไฉน >>>** จะเริ่มจากว่าจะจัด อะไรในปีนี้ วัตถุประสงค์จะไปทำค่ายอะไรบ้าง แล้วก็หาเงินประมาณเท่าไร อย่างปีนี้ก็ประมาณ 2 แสน อย่างปีนี้ติดต่อฟุตบอลดารา ก็จะติดต่อทีม ติดต่อจังหวัด ทางผู้ใหญ่ผู้ว่าราชการจังหวัด ส.ส. คนที่จะเป็น back ให้เราได้ แล้วก็ไปอยู่ที่นั่นประมาณ 1 เดือน เพื่อเตรียมงาน งานของเราก็จะมีฝ่ายประชาสัมพันธ์ หาสปอนเซอร์ ติดต่อราชการ สวัสดิการ เหนรัญญิก สถานที่ กิจกรรมแล้ว ก็จะมีพวกประธานค่าย เลขากฯ ช่างภาพ ทำยังไงก็ได้ให้งานมันมีขึ้น ชาวบ้านรู้แล้วมาร่วมงาน ก็สนุกดีเป็นกิจกรรมที่ยิ่งใหญ่พอสมควร งานก็จะจัดช่วงซัมเมอร์ เดือนพฤษภา ก่อนเปิดเทอม ซึ่งก็จะได้เรียนรู้การทำงานจริง ชีวิตจริง ต้องปรับตัวให้ได้ เพราะอย่างไรก็ตามติดต่อราชการบางทีก็มีทั้งดี ทั้งด่า เราก็ต้องนั่ง ๆ ไว้

8. **แล้วรับคนไปทำค่ายประมาณเท่าไร >>>** แล้วแต่ค่ายนะคะ แต่ละค่ายก็จะมีแกน แกนค่าย แล้วแต่ฝ่าย ก็จะประมาณ 5-6 คน บางทีก็ 10 คน นอกนั้นก็จะเป็นลูกค่าย อย่างค่ายหาทุนก็ 60 คน ใกล้เคียง ๆ วันงานก็จะเป็น 100 คน

9. **ค่ายอื่น ๆ ในรอบปีมีอะไรบ้าง >>>** หลังจากค่ายหาทุนก็จะเป็นค่ายเยาวชนวิชาการ แนะนำการศึกษาตามโรงเรียนต่างจังหวัด จะจัดช่วงกรกฎา - สิงหาคมได้กระชับความสัมพันธ์ทั้งที่ทั้งน้อง ทั้งเด็กค่าย ตอนหลังน้องก็จะเข้าโดยโครงการข้างบ้าง เอนท์บ้าง (น้องส่วนนี้ก็จะมาเข้าสู่ชมรมข้างโดยปริยาย) ที่ไม่ติดแต่ก็ยังติดต่อกันอยู่

10. **มีวิธีการเลือกโรงเรียนแต่ละโรงเรียนอย่างไร >>>** เราจะเลือกโรงเรียนที่เขา มีศักยภาพที่เด็กจะเรียนต่อได้ แต่ว่าเราจะให้โอกาสเด็กที่อยู่ตามนอกเมือง โดยจะส่งหนังสือให้เขาไปเข้าร่วมนะคะ ก็จะประสานงานกับทางโรงเรียน เรื่องการขอใช้สถานที่และประสานงานกับทางศึกษาธิการจังหวัด

11. **แล้วมีค่ายอะไรบ้างอีกคะ >>>** หลังจากค่ายเยาวชนก็จะเป็นค่ายวัฒนธรรมสัญจร ในชมรมมีคนจากทุกภาค ก็จะให้แตกต่างวัฒนธรรมแต่เราอยู่ร่วมกัน

ได้ว่าส่วนที่ต่างก็มีส่วนที่เหมือนอยู่ถึงแตกต่างแต่ก็ไม่แตกแยก
ปีหนึ่งเราจะจัดไปที่ของภาคหนึ่ง แล้วเด็กในภาคนั้นก็จะเป็นคนพาเที่ยว
ดูแลกิจกรรมต่าง ๆ ก็ส่วนใหญ่จะจัดไปวันเดียว เพราะนักเรื่องที่พัก
บางทีก็ไปตามบ้านพักคนชรา เลี้ยงอาหาร ค่ายนี้จัดตอนพฤศจิกายน

12. รู้สึกว่ายังมีอีกค่าย >>> ค่ายสุดท้ายเป็นค่ายพัฒนาบุคลิกภาพข้างเผือก
จะอบรมความเป็นผู้นำ ความมีจิตสำนึกของสังคม จัดเทอม 2 อ้อ!
แล้วก็มีค่ายตอนตุลา ค่ายสร้างอาสา

13. ปกติไปสร้างนี่เลือกที่กันยังไง >>> ส่วนใหญ่เป็นที่ที่เขาต้องการ
เขาจะทำเรื่องมา แล้วเราก็ไป survey ว่าเหมาะสมรีเปล่า เราทำได้รีเปล่า
บางปีก็ส่งเรื่องเข้ามาเยอะ บางปีก็ 2 ที่ที่ที่เหลือ เราก็คงแนะนำ ให้ค่ายสร้างอื่นนะคะ

14. คิดว่าความโดดเด่น ความเป็นเอกลักษณ์ของข้างต่างจากค่ายอื่นยังไง
>>> ข้างเองก็มีความเสี่ยสละ ความสามัคคีเหมือนค่ายอื่น แต่ข้างเรา
แตกต่าง ตรงที่เราเข้ามาเป็นโครงการก่อนจะเป็นชมรม พอเข้ามาก็จะถูกปลูกฝัง
ให้มีการรวมกลุ่มกัน เป็นพวกเดียวกัน มันจะเหนียวแน่นมาก

15. ค่ายข้างให้ประสบการณ์อะไรบ้าง >>> ให้เยอะมาก อย่างเช่น ความกล้า
แสดงออก การทำงานที่เป็นระบบระเบียบ ความอดทน ใจเย็นขึ้น รู้จักรอ
ตอนแรกก็ทำเพราะสนุก ไม่ได้ต้องการอะไรมากมาย แต่พอทำ ๆ ไปเรื่อย ๆ
ก็รู้สึกดี อย่างตอนแรกก็ประทับใจความเป็นกันเองของรุ่นพี่ แล้วพอทำเนี่ย
วิสัยทัศน์เราก็กว้างขึ้น ได้ติดต่อกับคนมากมาย มนุษย์สัมพันธ์ดีขึ้น

16. ถ้าคนอื่น ๆ สนใจจะเข้าชมรมจำกัฒมัย >>> ไม่คะ อย่างปีก่อน ๆ ก็จะมี
รับทีมงานเปิดโลกกิจกรรม เวลาถึงงาน มีค่ายก็จะติดต่อไป

17. ความประทับใจที่ได้จากค่ายข้าง >>> ประทับใจความร่วมมือร่วมใจกัน
เหมือนปัญหาอุปสรรคมันมีตลอดเวลาอยู่แล้ว ช่วยกันแก้ไขไปได้ จนสำเร็จ
มีหลายครั้งที่ปัญหาแล้ว บางคนอาจจะคิดว่าจะทำให้เหนื่อยทำไม เรียบเฉย ๆ
ก็ได้เกียรตินิยมแล้ว แต่ส่วนตัวคิดว่าคนที่มาทำงานตรงนี้ เสี่ยสละสุด ๆ แล้ว
คือประทับใจ มันได้เห็นน้ำใจกันหลายอย่าง ทั้งคนในค่าย รุ่นพี่ รุ่นน้อง

18. แล้วถ้าคนที่ไม่ได้เป็นเด็กข้างเข้าไป พิจารณาค่ายข้างจะให้อะไรเขา >>>
ให้ความเป็นกันเอง ให้ความสบายใจก่อนเลย แล้วก็เข้าใจ

ค่ายชุมชน ชาวเหนือ

by : พีบัณฑิต

“การที่เราคิดว่ารู้ปัญหาและ
เข้าไปแก้ปัญหาก็ไม่พว
จากชาวบ้านนั้น สุดท้าย
แล้ว การแก้ปัญหาก็
กลับทำให้เกิดปัญหาใหม่
ขึ้นมาแทน”

บนรถไฟสายกรุงเทพ-เชียงใหม่ ฉันกำลังเดินทางไปออกค่าย
ศึกษาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาภาคเหนือของชมรมนักศึกษาชาวเหนือ
ที่ตำบลยางหลวง อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นตำบลที่อยู่
ท่ามกลางอ้อมกอดของดอยอินทนนท์ ฉันออกเดินทางโดยที่ไม่รู้อะไร
มากนักคิดเพียงแค่ว่าอยากมาเที่ยวเชียงใหม่ก็เท่านั้น แทบไม่รู้เลยว่าคนมา
ค่ายต้องทำอะไรบ้างและค่ายศึกษามันเป็นอย่างไร แต่เมื่อเวลาผ่านไป
ฉันก็ได้แต่ขอบใจตัวเองที่ตัดสินใจมาค่าย เพราะมันทำให้ฉันได้พบกับ
ช่วงเวลาที่ยากายเป็นช่วงเวลาที่มีค่าที่สุดช่วงหนึ่ง

เมื่อมาถึงหมู่บ้านทางค่ายจัดให้ฉันได้อาศัยอยู่ร่วมกับชาวบ้าน
นั่นก็ทำให้ฉันได้ทานอาหารหลาย ๆ อย่างที่ไม่เคยทานมาก่อน ซึ่งบางอย่าง
ไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนด้วยซ้ำ ถือเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นทุก ๆ ครั้งเมื่อถึงเวลา

อาหาร ประกอบกับการที่ได้อาศัยในบ้านเดียวกัน โดยเราเรียกว่าพ่อแม่ เขาก็เรียกเราว่าลูก ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเราเป็นเหมือนคนในครอบครัวเดียวกัน ช่วยลบความรู้สึกที่ว่าเราแตกต่างกันออกไป เหมือนอย่างที่ประธานค่ายพูดในวันแรกที่มาถึงว่า **ที่นี่เรามาเพื่อเรียนรู้ เราไม่ได้มาเพื่อสอน หรือเปลี่ยนแปลงเขา** ทุกคนที่นี่คืออาจารย์เพราะปัญหาของเขา เขาย่อมรู้ดีที่สุด การที่เราคิดว่ารู้ปัญหาและเข้าไปแก้ปัญหาโดยไม่ฟังจากชาวบ้านนั้นสุดท้ายแล้ว การแก้ปัญหาหนึ่งก็กลับทำให้เกิดปัญหาใหม่ขึ้นมาแทน เช่น ที่หมู่บ้านนี้ เคยมีหน่วยงานมาส่งเสริมให้ทอผ้าเสริมรายได้ ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาโดยการเพิ่มเงินให้เท่านั้น แต่เมื่อชาวบ้านมีเงินเยอะขึ้นแล้วก็เริ่มที่จะซื้อตู้เย็น เครื่องซักผ้า เริ่มผ่อนรถ เพราะคิดว่าเงินจะไหลเข้ามาอย่างสม่ำเสมอ แต่เมื่อหน่วยงานนั้น กลับออกไปจากหมู่บ้าน รายได้ที่เคยมีก็เริ่มที่จะหายากขึ้น และนั่นก็เป็นเหตุที่ว่า ทำไมหลาย ๆ บ้านต้องเช่าที่ท่านา เพราะที่นาของตัวเองถูกยึดไป ที่ผ่านมารัฐมองวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมว่าเป็นชีวิตลำบาก ส่วนทางแก้ก็คือ ให้ชาวบ้านมีเงินมากขึ้น ทำให้การพัฒนาที่ผ่านมาเป็นการพัฒนาเพื่อที่จะสร้างเงินให้มาก ๆ โดยไม่พยายามทำให้ชุมชนเติบโตโดยมีทิศทางของตัวเองแต่อย่างใดเลย ซึ่งเรื่องพวกนี้ชาวบ้านไม่มีทางเล่าให้ฟังแน่ หากว่าเราไม่ได้อยู่แบบแม่ลูกกันอย่างนี้

ในส่วนกิจกรรมของค่ายนั้น ช่วงกลางวันก็จะเป็นการเรียนรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น จากพ่ออยู่แม่อยู่ในหมู่บ้าน เช่น เรียนการปั้นเชิงเทียนดินเผา การทำตุ๊กที่ไผ่แขวนตามบ้าน ตลอดเวลาที่ทำกิจกรรมกันนั้นก็จะมีเด็ก ๆ ในหมู่บ้านมาร่วมกิจกรรมกับพวกเราตลอด ทำให้พ่ออยู่ แม่อยู่ต่างก็ขบใจกัน เพราะที่ผ่านมามีเด็กจะไม่ค่อยสนใจสิ่งเหล่านี้มากนัก แต่พอเห็นพวกเราทำกัน เด็ก ๆ ก็เริ่มสนใจที่จะเรียนรู้สิ่งเหล่านี้มากขึ้นซึ่งฉันคงจะดีใจมาก ๆ หากว่าการที่เราไปค่ายครั้งนี้จะมีส่วนทำให้เด็ก ๆ ในหมู่บ้านหันมาอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นเหล่านี้ให้คงอยู่ต่อไป

ส่วนช่วงกลางคืนนั้นเป็นการเรียนรู้ศิลปวัฒนธรรมล้านนา โดยให้ เลือกรับตามความสนใจระหว่างเครื่องดนตรีล้านนา อักษรล้านนา

หรือการฟ้อนรำ โดยเราจะเรียนหลังจากทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว ซึ่งฉันก็เลือกที่จะเรียนดนตรี และ “ซิ่ง” ก็คือสิ่งที่ฉันหัดเล่น ทุก ๆ คืนเราก็จะมาหัดเล่นกัน การได้เล่นซึ่งท่ามกลางบรรยากาศล้านนา มันเหมือนกับจะได้เข้าถึงความเป็นล้านนามากขึ้น

ในเวลาที่เราออกค่ายกันนั้น หมู่บ้านกำลังมีเทศกาลสำคัญพอดีคือเทศกาลออกพรรษา ซึ่งทุก ๆ บ้านจะทำขนมที่ทำกันเองไปใส่บาตรทำให้วันก่อนหน้านั้นฉันต้องขลุกอยู่ที่บ้านเพื่อช่วยทำขนมและเตรียมสิ่งของข้าวตอกดอกไม้เพื่อที่จะนำไปวัด ในเช้าวันรุ่งขึ้น

เช้ามีวัดต่อมา ทุกคนในหมู่บ้านตรงไปที่วัดท่ามกลางอากาศหนาวยามเช้า ผู้คนมากันเยอะมากจนกระทั่งเดินออกมา นั่งกันนอกโบสถ์เลยทีเดียว ฉันไม่รู้หรือว่าจะมีสักกี่คนที่เคยเห็นภาพการตักบาตรข้าวเหนียวหรือภาพวิถีชีวิตที่แสนเรียบง่ายแต่งดงาม ชีวิตที่แอบอิงอยู่กับศาสนาอย่างแนบแน่น ระหว่างที่ฉันเดินกลับจากวัดพร้อมกับพ่อแม่ นั้นจู่ ๆ มันก็รู้สึกอึดใจอย่างบอกไม่ถูกจนฉันรู้สึกว่านี่ละมั้งที่เขาเรียกกันว่าอึดบุญ ฉันยังจำภาพเช้าวันนั้นได้อย่างชัดเจนมาจนทุกวันนี้

กิจกรรมค่ายของชมรมชาวเหนือจะเริ่มในช่วงเดือนกรกฎาคม โดยจะเป็นค่ายสัมมนาซึ่งเป็นการพบปะกันของผู้ที่สนใจศิลปวัฒนธรรมล้านนา ต่อมาก็คือค่ายศึกษาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นภาคเหนือซึ่งจะมีระยะเวลาประมาณ 7-10 วัน โดยไปอาศัยอยู่กับชาวบ้าน เพื่อเรียนรู้วิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรมของชาวเหนือ และค่ายวันเด็กที่เราจะไปจัดงานวันเด็กให้กับเด็ก ๆ ในภาคเหนือกัน สนใจก็ติดตามข่าวสารของทางชมรมต่อไป

ขอขอบคุณ บทความจากคุณพีไนต์ ชุมชุมชาวเหนือ

ค่ายชุมนุม อีสาน

by : กำลึงก้าว

“อยากให้คนต่างถิ่น
ไปรู้จักวิถีชีวิตของ
ชาวอีสานจริง ๆ”

ค่ายกลับบ้าน

หนังสือประกอบค่ายศึกษาศิลปวัฒนธรรมที่ จ.สกลนคร ของชมรม
อีสานในมือผม บอกอะไรหลายอย่างเกี่ยวกับค่ายนี้ ทั้งรูปเล่ม (A4)
ที่ใหญ่กว่าหนังสือค่ายทั่วไป (A5) ความหนาที่มีกว่า 40 หน้า เนื้อหาภายใน
เล่มที่มีตั้งแต่ประวัติจ.สกลนคร ตำนานนิทานท้องถิ่น บุคคลและสถานที่
สำคัญ แนะนำศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อท้องถิ่น มันทำให้ผมนึก
ไปถึงการเรียนวิชาหนึ่งในสมัยม.ต้น.....วิชาท้องถิ่นของเรา

จากการพูดคุยสนทนากับพี่แฉ่ รุ่นพี่ในชมรมอีสาน กับอำนวยการชมรม
ปีนี้ (49) ผมพบว่าชมรมนี้เริ่มจากการที่นักศึกษาต่างถิ่นเข้ามาเรียน
ในเมืองแล้วคิดถึงบ้าน จึงหากิจกรรมอะไรบางอย่างทำร่วมกัน และคงไม่ผิดนัก
หากจะบอกว่าค่ายของชุมนุมอีสานก็คือการกลับบ้าน

“ช่วงที่อีสานประสบภัยธรรมชาติ ทั้งภัยแล้ง น้ำท่วม เราก็เริ่มมีการ
ออกค่ายไปช่วยเหลือชาวบ้านและทำสืบต่อกันมา” ค่ายอีสานจึงเกิดขึ้น

ซึ่งแยกไม่ออกจากจากการเกิดชุมนุมนักศึกษาอีสานขึ้นในปี 2501 โดย
ก่อนหน้านั้นก็มีการรวมกลุ่มกันใช้ชื่อว่า "กลุ่มโดมที่ราบสูง"

การกลับบ้านของชุมนุมอีสานมีทั้งหมด 3 ครั้งใน 1 ปี

ค่ายแรกคือค่ายแนะแนวการศึกษา ซึ่งจะออก 3 วัน 2 คืน ตอน
วันหยุดช่วงวันแม่ พวกเขาออกไปแนะแนวน้อง ๆ ม.ปลายที่กำลังจะเข้า
มหา'ลัย ไปเล่าประสบการณ์จากรุ่นพี่สู่น้อง โดยลักษณะเป็นการทำค่าย
ให้กับ น้อง ๆ ทั้งทั้งจังหวัดที่ไป (จะให้โควตาไปแต่ละโรงเรียน) มีการแนะนำ
มหา'ลัย แนะนำคณะต่าง ๆ มีกิจกรรมสันตนาการ แข่งกีฬากับน้อง ๆ มีการแสดง
และพิธีบายศรี

แม้เป็นค่ายสั้น ๆ แต่ก็ถือเป็นค่ายใหญ่ เพราะ ปริมาณน้อง ๆ ที่ไปกว่า 300
คน รุ่นพี่ทั้งในชุมนุมและคนที่รับสมัครเพิ่มอีก 50 - 60 คนที่ต้องดูแล แนะนำน้อง

ค่ายที่สองคือค่ายสร้างหรือค่ายอาสาพัฒนาชนบท จัดช่วงปิดเทอมเดือน
ตุลาคม นักศึกษาจะออกไปสร้างอาคารหรือสถานที่ร่วมกันกับชาวบ้าน
อันบอกว่าเขาชอบค่ายนี้ที่สุด เพราะระยะเวลา 10 วัน ที่ออกค่าย ทำให้
ได้สัมผัสกับชาวบ้านมากกว่าค่ายอื่น แต่ค่ายนี้ก็ประสบปัญหาคนไปน้อย ปีที่แล้วมีแค่
20 คน (รวมทีมงานด้วย) อันสันนิษฐานว่าอาจเพราะคนเข้าใจกัน
ว่าต้องเป็นคนอีสานจึงจะไปค่ายได้ ซึ่งไม่ได้เป็นอย่างนั้น เขาบอกว่าเป็นการตี
เสียอีกที่คนภาคอื่น ๆ จะได้ไปเรียนรู้วัฒนธรรมอีสานอย่างถ่องแท้

แต่เมื่อมีคนไปเพียง 20 คน ก็ทำให้ชาวค่ายที่ไปพักร่วมกันกับชาวบ้าน
ไปเป็นลูกแขก (ลูกบุญธรรม) ของชาวบ้าน ได้พักบ้านละหนึ่งคน (อาจมียกเว้น
สำหรับผู้หญิง ให้บ้านละ 2 คนบ้าง) ซึ่งโดยปกติถ้าคนไปมากหน่อย ก็จะจัดบ้าน
ละ 2 คน ทำให้จุดประสงค์การเรียนรู้และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมได้ผลดียิ่งขึ้น

ค่ายนี้ทุกคนทำกิจกรรมร่วมกัน ตักบาตรร่วมกันในตอนเช้า กินข้าว
ออกจากบ้าน ก่อสร้างร่วมกัน (ไม่มีการหมุนเวียนเป็นฝ่ายต่าง ๆ เหมือนค่ายอาสา
อื่น ๆ) ช่วงเย็นก็เป็นการพักผ่อน มีกิจกรรมกับเด็ก มีการขี่จักรยาน หรือไปพูดคุย
กับชาวบ้าน ก่อนที่หัวค่ำจะมีกิจกรรมสันตนาการร่วมกันกับชาวบ้านทั้งเด็กและ
ผู้ใหญ่ เล่นเกมส์ แจกของขวัญ ร้องเพลง ซ้อมการแสดง ซ้อมโปงลาง ซึ่งจะต้อง

แสดงแลกเปลี่ยนกันในวันสุดท้ายของค่าย

ค่ายสุดท้ายคือค่ายศึกษาศิลปวัฒนธรรมหรือค่ายศิลป์ ซึ่งจะไปศึกษา และแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมกับชาวบ้าน เป็นค่ายกึ่งเที่ยว พาไปดูศูนย์ วัฒนธรรมของจังหวัด ศูนย์ศิลปาชีพ ภูมิกรรมของชาวบ้าน ให้ชาวบ้าน สอนศิลปะต่าง ๆ ให้ ชมรมอีสานจะได้การแสดงใหม่ ๆ กลับมาทุกครั้ง เพราะ อีสานมีศิลปวัฒนธรรมที่หลากหลาย จังหวัดเดียวกัน แต่คนละหมู่บ้าน วัฒนธรรมก็ต่างกัน เมื่อไปค่ายที่ก็ไปแลกเปลี่ยนสิ่งใหม่ ๆ กัน

ค่ายนี้ออกช่วงวันพ้อ (3วัน) แต่ปีไหนหยุดไม่ตรงกันก็เลื่อนออกไป ชาวค่ายจะไปพักร่วมกันกับชาวบ้านเหมือนค่ายสร้าง บ้านละ 2 คน แต่ค่ายนี้คนไปค่อนข้างเยอะ 70-80 คน (เต็มเร็วมาก)

เมื่อถูกถามว่าประทับใจอะไรในค่าย ทั้ง 2 คนตอบคล้าย ๆ กันว่า ความสนุก แต่บอกว่าต้องไปดูเองแล้วจะรู้ว่าสนุกอย่างไร ผมเดาว่าวัฒนธรรมอีสาน แสดงออกถึงความสนุกสนาน ความรื่นเริง มีความเป็นกันเอง การได้เข้าไป สัมผัสและเรียนรู้กันจริง ๆ มีการแลกเปลี่ยน ถ่ายทอดระหว่างกัน ไปรำไปงกลาง รำหมอลำ ร่วมกัน (เห็นว่าค่ายสร้างนี้รำกันทุกคืน) ไปกินกบกินเขียดร่วมกัน นั้นแหละ.....ความสนุก

ผมว่าค่ายของชุมนุมอีสานก็คือการกลับไปท้องถิ่นของตนเอง กลับไปเรียนวิชาท้องถิ่นของเรา ไปพัฒนา และเรียนรู้ให้ดียิ่งขึ้น สำหรับคนภาคอื่น ก็ได้ไปสัมผัส แลกเปลี่ยน ทำความรู้จักกับผู้คนและวัฒนธรรมในภาคอีสาน "อยากให้คนต่างถิ่นไปรู้จักวิถีชีวิตของชาวอีสานจริง ๆ และไปสัมผัสกับมันจริง ๆ เลย"

ชาวอีสานมีประเพณีว่า ก่อนจากลากันต้องมีของต้อน (ของฝาก) เล็ก ๆ น้อย ๆ ติดไม้ติดมือกลับไป ชุมชนอีสานเลยฝากข้อคิดสั้น ๆ มา ซึ่งผมว่ามันแสดงถึงตัวตนและกิจกรรมของพวกเขา ในการกลับบ้านสู่ ท้องถิ่นและแผ่นดินเกิดได้เป็นอย่างดี

"คนเจ้าได้ขี่ช้างกั้มหม่มเป็นพญา
คนได้เป็นหัวหน้านายคนอย่ามาดใหญ่"

อย่าสิลิ้มชวานาผู้ขี่ควายคอนกล้า
ได้กินแกงไก่ต้มอย่าลิ้มกั้อยขี่กะปอม"

CONTACT: อี้น 066251845, ห้องชุมนุมอีสาน ก้าวหน้าก้าวไกล, ห้องโถงอาหารกลาง, www.isantu.cjb.net

'GOOD MEMORY' WHAT 'R' THEY DOING IN THE CAMP

ไม้ขีดไฟ

คำขวัญ

ค่ายชุมนุม ถ่ายภาพ

by : กอทญา

“บางที แค่เบสี่ยม มุมมอง เราก็จะได้เห็น ความงามของสิ่งเดิม ในมุมมองต่างได้”

ถึงตากานดา

แกเป็นอย่างไรบ้าง ตากานดา ฉันขอโทษที่อยู่ ๆ ก็หายหน้ามาอย่างนี้ บางทีฉันก็อยากอยู่ห่าง ๆ แกบ้าง ฉันคงต้องพักสักพักหนึ่ง(พักใหญ่เขียวแหละ) แต่แกไม่ต้องห่วงนะ ฉันสบายดี และก็ยังคงคิดถึงแก

ช่วงเดือนตุลาอย่างนี้ เป็นปลายฝนต้นหนาว ฉันกำลังยืนบนยอดสุดของภูกระดึง มันสวยงามมาก โดยเฉพาะสีของท้องฟ้า ยามเย็นและยามเช้า ฉันตั้งใจได้เห็นของสวยของงามอย่างนี้ แต่ไม่รู้ทำไมมันทำให้ฉันคิดถึงแกมากขึ้น คิดถึงตอนเราไปค่ายด้วยกัน ตอนที่ฉันวาดรูปแกที่ยอดดอยนั้น

ถ้าแกได้มาเห็นที่นี้ละ ฟากกว้างมากเลยละแก แกจะเห็นเส้นขอบฟ้าจากรอบ ๆ ตัวได้เลย อยากให้แกได้เห็นในสิ่งที่ฉันเห็นจัง แกต้องกระโดดรำเริงเหมือนอย่างเคยแน่ ๆ

มาที่นี้ฉันได้พบกับคนกลุ่มหนึ่ง พวกเขาออกมาออกค่ายไฟโต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เขาแบ่งกลุ่มกันเดินป่าฉันเห็นช่างวณอยู่กับไอ้เครื่องมือที่เรียกว่า กล้อง SLR manual อะไรนี่แหละ ส่องดอกไม้แปลก ๆ ที่ฉันเล็งไว้ กะว่าจะวาด

เป็นรูปส่งมาให้แก่ ฉันจึงเดินรออยู่แถว ๆ นั้น พวกเขาเห็นฉันยืนอยู่นาน ก็ชวนให้ฉันส่องกล้องดูด้วย และพูดคุยอย่างมีมิตรไมตรี

แกวู้ใหม่ ฉันประหลาดใจมาก ดอกไม้ที่เห็นผ่านเลนส์นั้น เป็นภาพดอกไม้สีอ่อนสวย มันดูสว่างเพราะถ่ายจากมุมล่าง กลีบดอกจึงรับแสงแดดอยู่ บางทีแค่เปลี่ยนมุมมอง เราก็จะได้เห็นความงามของสิ่งเดิมในมุมต่างได้ ตั้งแต่วันนั้น ฉันก็เลยขอติดตามเป็นลูกค่ายไปกับเขาด้วย

เขาสอนถ่ายรูป สอนการปรับตั้งค่ากล้อง การจัดวางองค์ประกอบของรูปในแบบต่าง ๆ มีกิจกรรม Photo essay — การจับกลุ่มกันแล้วกำหนดรูปแบบของภาพขึ้นมาร่วมกันรูปแบบหนึ่ง แล้วพูดคุยกัน หลังจากนั้นก็ต่างคนต่างไปถ่ายให้เข้ากับรูปแบบที่กำหนด จากนั้นจึงเอารูปกลับมาดูกัน

ตอนเย็นเราก็มีทำกิจกรรมร่วมกัน เล่นเกมส์ เปิดใจเล่าเรื่องราวต่าง ๆ แกวู้ใหม่บรรยายกาศของค่ายนี้ทำให้ฉันหายเหงาไปได้บ้าง คนที่มาบางคนก็ไม่เคยถ่ายรูป และบางคนก็ไม่ใช่นักถ่ายรูปมือโปรอะไร แต่เขาก็อยู่ด้วยกันได้ ฉันรู้สึกว่าคุณกลุ่มนี้ไม่ได้เพียงแค่จะมาถ่ายรูปให้เป็นแล้วกลับไป แต่รู้สึกว่าคุณเขาเป็นครอบครัวที่อยู่กันอย่างอบอุ่นมากกว่าที่ทุกคนดูสนใจ ใส่ใจน้อง ๆ และแม้กระทั่งคนนอกอย่างฉันก็ตาม

ฉันภูมิใจที่จะรอดเกมมาก จากคนที่ถ่ายรูปไม่เป็นอย่างฉัน ตอนนี้อย่างดีขึ้นมากทีเดียว ต่อไปหากฉันเห็นภาพอะไรดี ๆ ฉันอาจถ่ายมันเก็บไว้แล้วส่งให้แกบ้าง

จริงสินะค่ายฉันได้พบพี่คนนึง ตากลม คมเข้ม ผมหยิกเหมือนแกเลย เขาเป็นประธานชุมนุมฯ ชื่อ พี่หมี พี่หมีเล่าให้ฉันฟังว่า ค่ายไฟโต้เนี่ยเป็นค่ายใหญ่ 7 วัน จัดแค่ปีละครั้งในช่วงเดือนตุลาฯ บางทีก็มาภูกระดึงนี้ บางทีก็ไปป่าน้ำหนาว เขาตั้งใจจะให้คนมาได้ “เรียนรู้วิธีการถ่ายภาพ” อยากให้ถ่ายเป็นกีฬอ

ค่ายก็ไม่ฟิกส์ตาราง ไม่ซีเรียสถึงขนาดต้องเป่านกหวีดตรงเวลา แต่ก็ไม่ให้นอกกลุ่มนอกทางขนาดกินเหล้า เมายานะ ฉันว่าเป็นค่ายที่เข้ากับ

แก่ดี เพราะแก่ไม่ชอบให้ใครมาบังคับ ที่สำคัญแก่นะคออ่อน กินเหล้าที่ไร
คอพับทุกที อย่างที่งาน “ลูกทุ่งวิจิตร” ฉันทพบพาทแก่กับบ้านไม่ไหว มาค่ายนี้
แก่จะได้ไม่เมาไม่รู้เรื่องแบบนั้นไง

นอกจากนี้พี่เขาก็ยังเล่าให้ฉันทฟังว่า เขาทำค่ายเล็กช่วงสิงหา
เป็นค่ายภาคปฏิบัติ ซึ่งต่อเนืองมาจากการอบรมทฤษฎีซึ่งเป็นกิจกรรม
ต้นท่อมหนึ่งของชุมนุม ที่จะสอนหลักการถ่ายรูป การปรับตั้งค่าแสง ค่าต่าง ๆ
ของกล้อง การถ่ายรูปในแบบต่าง ๆ

ฉันทได้ดูรูปที่เขาถ่ายมาไปด้วย มีใบหนึ่งเป็นรูปหมาน้อยหูหิว คุน่าสงสาร
ถามเขาดู เขาจึงเล่าอีกว่า ชุมนุมเคยไปถ่ายรูปสัตว์ ที่มูลนิธิสัตว์พิการ
แล้วก็จัดเป็นนิทรรศการที่ห้องสมุดของมหา'ลัย และทำโปสการ์ดขาย
นำเงินเข้ามูลนิธิ แก่น่าสนใจใหม่ บางทีคณะของเราน่าจะจัดวาดรูป
เพื่อการกุศลดูบ้างเหมือนกันนะ

ถ้าสมมุติแก่ชีวมาที่ธรรมศาสตร์เพื่อมาตามหาฉันทในเมืองกรุง
ไม่แนแก่อาจพบฉันทในงานวันเปิดโลกกิจกรรมของ กิจกรรมรับเพื่อนใหม่
มหา'ลัย ที่ชุ่มชุมนุมไฟโตก็ได้ ฉันทอาจไปช่วยรับสมัครสมาชิกที่นั่น ถ้าเป็น
อย่างนั้น แก่ก็มาสมัคร แล้วก็ไปเที่ยวกับฉันทนะ พี่เขายินดีต้อนรับเพื่อนใหม่
ทุกคนมาสู่ชุมนุมไฟโต เขาบอกว่า มันมากกว่าแค่ค่าย ต้องมาเองถึงจะรู้

ตอนนี้ดีกมากแล้ว ฉันทจะต้องรีบไปช่วยพี่เขาล้างรูปตามที่นัดไว้
(ค่ายนี้เขาล้างรูปกันด้วย) คงต้องรีบไปก่อน

หนึ่งในรูปที่ล้างฉันทจะแนบส่งกับจดหมายนี้ไปให้แก่ด้วย
มันเป็นรูปดอกไม้ที่ฉันทว่าสวยดี แต่คราวนี้แก่ไม่ต้องถามฉันทนะ ว่ามันชื่อดอกอะไร
เพราะแถวนี้มันไม่มีสำนักงานพันธุ์พฤกษาศาสตร์ ให้ฉันทวิ่งไปถามให้แก่ได้
แต่ถ้าแก่ยังอยากรู้ ฉันทให้ชื่อมันว่า ดอก “ดากานดา”

ไม่บอกแก่ก็รู้

ไช่ย่อยคนเดิม

ค่าย วรรณศิลป์

by : แต้มตะวัน

ค่ายที่ขึ้นชื่อว่า "อุ่นละมุน"

“ถ้าจะถามว่าวรรณศิลป์
เทียบได้กับงานเขียน
ประเภทไหน คบออกไม่ได้
แต่จะเหมือนงานเขียนทุก
ประเภทเลยมากกว่า
เพราะว่ามีความหลากหลาย
แต่รวมกันอย่างลงตัว”

โบ ดิฐพร นานาศิลป์ ชายหนุ่มร่างสูงแห่งชุมนุมวรรณศิลป์ที่ปรากฏตัว
ขึ้นในชุมนุมด้วยเพราะความประทับใจจากการเป็นลูกค่ายในค่ายแรก และก้าว
เข้ามาอยู่ในชุมนุมอย่างเต็มตัวจนปีสุดท้ายในมหาวิทยาลัย ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้
มีชีวิตจิตใจฝึกไปงานเขียนอย่างเต็มตัวดังเช่นความมุ่งหมายของคนอื่น

แอล สุวรรณดา ดลภราดร ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ร่างบาง แต่เต็มเปี่ยมด้วยความปลั่ง
ความมุ่งมั่นและความฝัน ผู้เป็นเจ้าของคำพูดที่ว่า “เราไม่อยากเอาความฝัน
มาเป็นอาชีพ” เมื่อถามถึงว่าเพราะเหตุใดถึงไม่อยากประกอบอาชีพ
เป็นนักเขียนเหมือนอย่างตัวเองรัก ด้วยเหตุผลที่ว่า ไม่อยากให้ความ
เคยชิน มาทำลายจิตวิญญาณ และล่าสุดเธอมีหนังสือทำมือรวบรวม
บทกลอนเป็นของตัวเองหนึ่งเล่ม

เขาทั้งสองคนเป็นผู้มาถ่ายทอดเรื่องราวแห่งความเป็นวรรณศิลป์
ในครั้งนี้ ให้เราได้รับรู้เรื่องราวจากข้อเท็จจริง ได้รู้ลึกจากความรู้สึก

ซึ่งพวกเขาถ่ายทอดออกมาผ่านความประทับใจ ...การพูดคุยเพื่อสกัดรูปแบบค่ายของวรรณศิลป์ออกมาในครั้งนี้ ดำเนินไปอย่างสนุกสนานและอบอุ่น เหมือนเช่นที่พวกเขาเป็นและได้รับมาจากชุมชนนี้ตลอดระยะเวลาในมหาลัย

ชุมชนวรรณศิลป์ก่อตั้งขึ้นมาเป็นเวลายาวนาน มีกิจกรรมต่อเนื่องมาตลอด และล้วนเป็นกิจกรรมที่พัวพันกับการเขียนและการอ่านทั้งนั้น โดยกิจกรรมหลักของวรรณศิลป์ที่คงความเป็นเอกลักษณ์ของชุมชนได้เสมอ มาคือ จุลสารกระดาษดำ ที่ใช้เวลาเคี้ยวกรำทั้งปีจนออกมาเป็นผลงานดี ๆ มีคุณภาพ และไม่เคยทำให้ผู้ติดตามผิดหวัง กับอีกหนึ่งจุลสารน้องใหม่ กระดาษชนวนที่เป็นหนังสือทำมือของนักเขียนรุ่นเยาว์แต่ทำด้วยใจ

และแน่นอนว่าค่ายวรรณศิลป์ก็เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่มีความโดดเด่น และต่างเป็นที่หมายปองของคนรักการอ่านการเขียนโดยเฉพาะ “ชุมชนวรรณศิลป์ เป็นชุมชนของคนรักการอ่านรักการเขียน ค่ายวรรณศิลป์จึงคือค่ายที่จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมการอ่านและการเขียน พาออกไปหาบรรยากาศในการเขียน” แอลบอกเมื่อถามถึงนิยามของค่าย

โดยจะมีค่าย 2 รูปแบบ คือ ค่ายเปิดและค่ายปิด ค่ายเปิดก็คือค่ายที่มีการสัมพันธ์กับชุมชนชาวบ้าน ส่วนค่ายปิดจะเป็นค่ายที่ไปอบรมการเขียนและใช้ชีวิตอยู่แต่ในค่ายเท่านั้น ส่วนปีหนึ่งจะมีกี่ครั้งและจะเป็นค่ายในรูปแบบใดบ้างนั้นก็คงต้องติดตามกันเอง “ค่ายทุกค่ายของวรรณศิลป์จะไม่มีอะไรตายตัวมากนักว่าต้องทำอะไรใหญ่โต เพียงแต่ห้ามทำผิดกฎค่ายเท่านั้นเอง” และเมื่อถามถึงกฎค่ายคืออะไร โบก็บอกอย่างภูมิใจว่า “กฎค่ายหลัก คือ ห้ามตาย”

แต่ไม่ว่าจะเป็นค่ายเรื่องสั้น ค่ายนิทาน ค่ายสารคดี ค่ายบทกวี ค่ายเด็กหรือค่ายอื่น ๆ ของวรรณศิลป์ แน่แน่นอนว่าสิ่งที่ได้รับกลับมา คือ ความรู้ในเชิงงานเขียน แต่เหนืออื่นใดแล้วสิ่งที่ลูกค่ายทุกค่ายพูดเป็นเสียงเดียวกัน คือ ความอบอุ่นที่แบกกลับมาด้วยพร้อมรอยยิ้ม จนมีใครบางคนเคยขนานนามความรู้สึกจากวรรณศิลป์ไว้อย่างสวยงามว่ามันคือความ “อุ่นละมุน”

และแอลกับโบ ก็ยอมรับมันอย่างยินดี

แน่นอนว่าการไปค่ายวรรณศิลป์ ต้องใช้ใจและความรู้สึกเพื่อผลักดันร่องงานเขียน การใช้บรรยากาศยามเช้ากับเตี๋ยงผ้าใบและชายทะเล หรือบรรยากาศชุ่มฉ่ำเอาเท้าแช่น้ำตกยามบ่าย ก็จะช่วยให้อารมณ์แห่งวรรณศิลป์ของแต่ละคนถูกดึงออกมาอย่างง่ายดาย จึงไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าไปค่ายวรรณศิลป์ก็เหมือนเป็นค่ายกึ่งเที่ยว แต่แอลพูดไว้อย่างน่าฟังว่า "การไปค่ายก็เหมือนไปเที่ยวราคาถูก มันก็เป็นความจริงส่วนหนึ่ง แต่ถ้าตั้งจุดมุ่งหมายแค่ไหนมันก็จะได้ไปแค่นั้น ถ้าจะไปค่ายอย่างน้อยก็ต้องเปิดรับสิ่งที่คนทำค่ายต้องการให้ด้วย ถ้าคิดแต่จะไปเที่ยว ก็ได้รับแค่การไปเที่ยวเท่านั้น" จึงนับเป็นบทสรุปอย่างดีของจุดมุ่งหมายในการไปค่าย

เมื่อพูดถึงวรรณศิลป์ก็ต้องนึกถึงงานเขียน และเมื่อนึกถึงงานเขียนจึงอยากให้อารมณ์เปรียบเทียบกับงานชิ้นใดชิ้นหนึ่ง แต่แอลกลับบอกว่า "ถ้าจะถามว่าวรรณศิลป์เทียบได้กับงานเขียนประเภทไหน คงบอกไม่ได้ แต่จะเหมือนงานเขียนทุกประเภทเลยมากกว่า เพราะว่ามีหลากหลายแต่รวมกันอย่างลงตัว"

และสุดท้ายโบได้ฝากเอาไว้ถึงค่ายอื่น ๆ ในมหา'ลัยด้วยว่า "อยากให้ค่ายสร้าง หรือค่ายพัฒนาเน้นการพัฒนาที่ยั่งยืน เพราะค่ายสร้างที่เคยไปมาสร้างเสร็จก็จบ โดยอาจจะให้ความรู้หรือสอนหรือติดตามผลงานเรื่อย ๆ ด้วย ไม่ใช่เพียงแค่สร้างถาวรวัตถุที่เป็นรูปธรรมเท่านั้น"

"สายตาของนักเขียน คือ เห็นสิ่งที่คนอื่นมองไม่เห็นและเขียนในสิ่งที่คนอื่นไม่ได้คิด" ... วรรณศิลป์ก็เช่นกัน เป็นชุมนุมที่สร้างสิ่งเล็กๆ ที่หลายคนมองข้ามขึ้นมา เป็นแหล่งรวมของบุคคลผู้เดินตามความฝัน อารมณ์และความรู้สึก เป็นชุมนุมที่สร้างค่ายซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยความโรแมนติก ความอ่อนละมุนและความประทับใจ และเป็นชุมนุมที่ทำให้สิ่งเหล่านั้นหรือบุคคลกลุ่มนั้นกลายเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และโดดเด่นอย่างทุกวันนี้ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ยังยิ่งใหญ่ในใจพวกเขาเอง...

ค่าย กลุ่มอิสระ ลานสรรค์

by : หนูแก้ว

“ค่ายสอนเราและสร้างเราให้พร้อมที่ก้าวเดินอย่างมั่นคง เพื่อที่จะสร้างสรรค์สิ่งที่ตนเองเคยได้รับ”

มโนภาพแรกเมื่อพูดถึงเรือค่ายแล้ว ที่เห็นเด่นชัดคือเพื่อนฝูงมากมาย ที่ร่วมเผชิญชะตากรรมด้วยกัน เสียงหัวเราะ รอยยิ้ม ความสนุกสนานที่คลุกเคล้าไปด้วยคราบน้ำตาแห่งความซาบซึ้งและความปลื้มจากความสำเร็จ จนทำให้อดคิดไม่ได้ถึงคำว่า “คนสร้างค่าย ค่ายสร้างคน”

ผ่านมามากมายหลากหลายกับความรู้สึกในคำว่าค่าย ด้วยเคยเป็นทั้งคนที่เข้าร่วมค่ายและคนที่เคยทำค่ายมาด้วย มากมายด้วยคุณค่าที่ได้รับจึงเป็นสิ่งที่มีคุณค่าแก่การจดจำเป็นอย่างยิ่ง ครั้งแรกที่ได้เข้าร่วมค่ายเป็นความรู้สึกของเด็กปีหนึ่งที่ต้องการที่จะเรียนรู้ ค้นหาและตามหาหลายสิ่งหลายอย่างในชีวิตการเรียนที่ผ่านมาไม่เคยได้รับ การได้พบกับสถานที่ที่คิดว่าลำพังเด็กปีหนึ่งเพียงคนเดียวคงไม่อาจที่จะก้าวไปถึงการได้พบกับเพื่อนและรุ่นพี่มาก่อนหน้าหลายตา ต่างคนละ ต่างชั้นปี ก่อเกิดมิตรภาพและความผูกพันที่ชั่วชีวิตนี้คงไม่มีวันลืมกิจกรรมหลายอย่าง

ที่คนทำค่ายบรรจงจัดขึ้นเพื่อให้ทุกคนที่เข้ามาเรียนรู้ได้ดื่มด่ำ และเสพคุณค่าจากทักษะและกระบวนการที่แฝงแง่คิดต่าง ๆ ไปอย่างไม่รู้ตัว เรายังจำได้ถึงน้ำตาครั้งสุดท้ายในวันที่ต้องจากกัน แต่มิตรภาพและความผูกพันไม่เคยจากหรือห่างหายไปเลย นับวันเวลาที่ผ่านไป เพื่อนยังคงพบเจอและพูดคุยถึงวันเก่า ๆ ในค่ายเหมือนเพิ่งทำกิจกรรมร่วมกันมา

ค่ายแรกที่สอนให้เราได้เรียนรู้ถึงปัญหาต่างๆในสังคม ค่ายที่เปิดโลกทัศน์ในการมองสังคมให้กว้างและเห็นรอยต่างด้าอันเกิดจากมนุษย์ในสังคมที่เติบโต และดื่มกินในสังคมนี้ แต่กลับสร้างบาดแผลแก่เพื่อนร่วมสังคมและธรรมชาติที่อยู่ร่วมกับเราได้อย่างโหดเหี้ยมที่สุด ค่ายนี้เองที่ทำให้เด็กปีหนึ่งที่เคยมองโลกเป็นสีฟ้าสดใส เห็นสีด้าปนเปื้อน และทุกคนที่ร่วมกันสร้างค่ายนี้ขึ้นมาทำให้เด็กอย่างเราเกิดความคิดและมีกำลังใจที่จะลบรอยต่างด้า คืบความสดใสให้สังคมและโลกใบนี้อีกครั้ง อาจจะฟังดูยิ่งใหญ่ แต่สิ่งใดเล่ามิได้เริ่มขึ้นจากจุดเล็ก ๆ เพียงหนึ่ง*

ค่ายสอนเรา และสร้างเราให้พร้อมที่ก้าวเดินอย่างมั่นคงเพื่อที่จะสร้างสรรค์สิ่งที่ตนเองเคยได้รับกลับไปยังคนจำนวนมากในสังคม ที่ไม่เคยได้รับรู้ วันหนึ่งที่เราคิดว่าเราพร้อมเราจึงสร้างค่ายบ้าง

การทำให้คนอื่นได้เรียนรู้เป็นสิ่งที่ยากยิ่ง ทำอย่างไรเราจึงจะสามารถให้เพื่อนทุกคนได้เรียนรู้และไว้วางใจ พร้อมที่จะเปิดใจ เปิดโลกทัศน์ ยอมรับฟังความเป็นจริงและสิ่งใหม่ ๆ ที่แตกต่างไปจากสิ่งที่เขาเคยได้รับรู้ ทำอย่างไรการเรียนรู้จึงจะเกิดขึ้นพร้อมรอยยิ้มและเสียงหัวเราะที่สดใส การเรียนรู้ที่เต็มไปด้วยความคาดหวังและความตึงเครียดไม่ใช่สิ่งที่เราปรารถนาจะให้เพื่อนใหม่ได้รับรู้ กระบวนการต่างๆจึงต้องอาศัยพลังแห่งการสร้างสรรค์ร่วมกันคิดค้นอย่างไม่เคยหยุดพักเพื่อความสุขและคุณค่าที่ทุกคนจะได้รับ

แต่ความเหน้อยยากมิได้เป็นอุปสรรคกับคนที่มิไฟฝันและมุ่งมั่นอย่างเราเลย มันกลับเป็นเสมือนสิ่งที่ฝึกให้เราอดทนเพื่อจะก้าวไปสู่ความฝันที่ตั้งใจไว้ ความเหน็ดเหนื่อยละลายหายไปพร้อมกับรอยยิ้ม

เสียงหัวเราะและกำลังใจจากเพื่อนที่ร่วมสร้างฝันด้วยกัน

ค่ายเรียนรู้ที่เราตั้งใจสร้างขึ้นมาเมื่อเห็นความสำเร็จจากภูมิปัญญาของชาวบ้านกลุ่มหนึ่งที่พลิกตัวเองและฟื้นคืนชีวิตใหม่จากความโหดร้ายของธรรมชาติที่กลั่นแกล้งทิ้งความแห้งแล้งไว้กับเขารวมทั้งจากมนุษยใจทรามที่ใช้จ่ายทำลายทรัพย์สินที่ชาวบ้านต่างหวงแหนจนหมดสิ้น การจัดการชุมชนที่นำไปสู่ความเป็นชุมชนเข้มแข็งสร้างความประหลาดใจให้กับนักศึกษาที่รำเรียนมาและคิดว่าตนเองมีความรู้ท่วมท้นอย่างพวกเรา การพลิกฟื้นผืนแผ่นดินที่ว่างเปล่าและแห้งแล้งให้กลับชุ่มชื้นอุดมไปด้วยป่าน้อยใหญ่ ชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชนนี้ต่างพึ่งพาอาศัยกัน จนก่อกำเนิดเป็นวัฒนธรรมและรูปธรรมที่แม้แต่บัณฑิตที่หอบหิ้วปริญญาสักร้อยใบจะทำได้ เราชวนเพื่อนๆ ไปร่วมเรียนรู้และเห็นชีวิตที่ทุกคนไม่เคยได้สัมผัส ต่างคนต่างได้รับประสบการณ์ที่แปลกใหม่จนใครก็คงมีอากส์สิม**

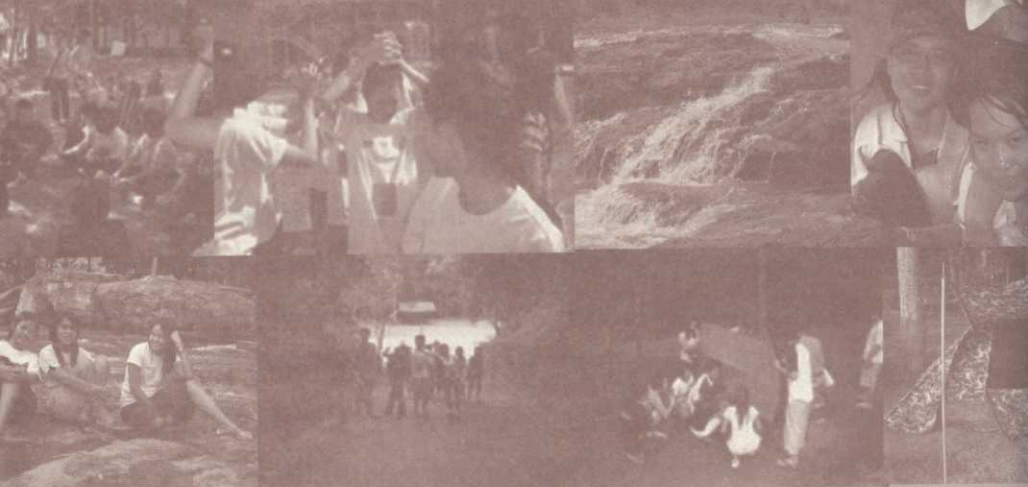
หลายค่ายที่เราได้เคยเข้าร่วมและหลายค่ายที่เราได้เคยสร้างมันขึ้นมาวันนี้ทุกสิ่งยังคงเด่นชัดอยู่ในจิตใจของเรา หิ่งห้อยตัวน้อยที่บินมาบนอณนแบกายอยู่ในอุ้งมือคราที่เราได้ไปใช้ชีวิตในค่ายที่อยู่ท่ามกลางป่าเขา ที่ไม่มีทั้งไฟฟ้าและน้ำประปา มีเพียงความสว่างไสวจากแสงจันทร์และแสงดาวที่ช่วยกันส่องประกายให้เราเห็นหนทางที่แท้จริงในชีวิต สายน้ำที่ไหลเอื่อยในลำธารต่างหากที่สร้างความชุ่มชื้นแทนน้ำประปาที่มีแต่สารเคมี มันเย็นชื่นซ่าเข้าไปถึงหัวใจดวงน้อยที่แห้งแล้งและกระด้างจากสิ่งมอมเมาในสังคมเมืองกรุง ชีวิตที่ใครเล่าจะได้สัมผัส แต่เราผู้ที่ผ่านเข้ามาในค่ายนี้ได้เรียนรู้***

ความเหนื่อยยากจากการเดินทางที่ตรากตรำ การคิดงานและวางแผนการ อดทนหนักหน่วงก็สำเร็จเพียงแค่ว่าได้เห็นรอยยิ้มจากเพื่อนร่วมค่าย และสิ่งที่ได้คิดสรรแล้วเพื่อเพื่อนร่วมค่ายทุกคน แม้ว่าเขาเหล่านั้นจะได้รับมาน้อยเพียงใดก็ตาม แต่เราก็ภูมิใจที่ในช่วงชีวิตหนึ่งได้มาใช้ชีวิตร่วมกัน.....

ขอขอบคุณ บทความจากคุณหนูแก้ว กลุ่มอิสระลานสวรรค์

หมายเหตุ ** ค่ายเรียนรู้วันเกษตรและการสร้างชุมชนเข้มแข็ง ที่บ้านนาอีสาน จ.ฉะเชิงเทรา

*** ค่ายเรียนรู้การใช้ชีวิตร่วมกับธรรมชาติ ที่นาทุรีสถาน จ.ชุมพร

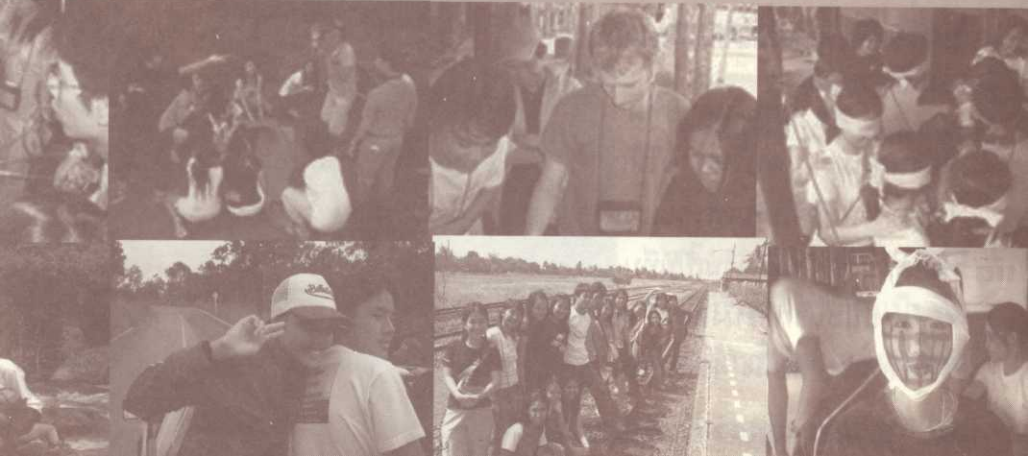
'GOOD MEMORY' WHAT 'R' THEY DOING IN THE CAMP

การศึกษานานาชาติ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
ศูนย์การเรียนรู้และวิจัย
เทคโนโลยีและนวัตกรรม

การศึกษานานาชาติ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
ศูนย์การเรียนรู้และวิจัย
เทคโนโลยีและนวัตกรรม

ค่าย พัฒนาศักยภาพ

by : อุจเฌียง

“ถ้าจิตใจเราดี
ทำสิ่งใดก็ย่อมได้ดี
นั่นจึงเป็นเหตุผลว่า
ทำไมการพัฒนาศักยภาพ
ถึงให้ความสำคัญกับ
การฝึกฝนจิตใจ”

จากเดิมที่กลุ่มนักศึกษาของชมรมพัฒนาศักยภาพของมหา'ลัยเรา
เล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาศักยภาพของตัวนักศึกษารวมศาสตร์
แต่เมื่อเจอกลุ่มคนที่มีมุมมองเดียวกันจากมหา'ลัยอื่นที่มองเหมือน ๆ กัน
จึงทำให้เกิดค่ายพัฒนาศักยภาพที่มีสีสันกว่าเดิม ได้อีก 3 มหา'ลัยมาแจมกัน
ทั้งจุฬาฯ เกษตร ลาดกระบัง ก่อตัวกันเป็นค่ายพัฒนาศักยภาพ 4
มหา'ลัยขึ้นเช่นเมื่อเดือนมีนาคมที่ผ่านมา

หลายคน-หลายที่มา ต่างมหา'ลัย-ต่างคณะ ทำให้กิจกรรมในค่าย
ต้องหลอมรวมคนในค่ายให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ละลายพฤติกรรมเพื่อ
ให้ทุกคนได้รู้จักกันเพราะแทบทุกกิจกรรมเป็นการรวมกลุ่ม ทั้ง walk rally
ที่มีกระบวนการทำงานเป็นทีม มีการระดมความคิดเห็นในหลาย ๆ ประเด็น ทำ work
shop แนะนำการนั่งสมาธิอย่างถูกต้องและถูกวิธี โดยวิทยากรที่เป็นรุ่นพี่
จบจากมหา'ลัยทั้ง 4 ไม่เพียงแนะนำแค่เรื่องสมาธิเท่านั้น แต่ยังแนะนำถึง

การใช้ชีวิตในมหา'ลัยอย่างไรจึงจะเต็มศักยภาพ หลังจากนั้นจึงมีการปฏิบัติจริงด้วยการนั่งสมาธิเพื่อฝึกตนเอง แถมทำด้วยการจุดเทียน ปล່อยโคมยี่เป็งลอยสู่ท้องฟ้ายามค่ำคืนของจังหวัดเลย ท่ามกลางบรรยากาศธรรมชาติที่บริสุทธิ์และงดงาม

“การพัฒนาศักยภาพไม่ใช่พัฒนาแค่ด้านร่างกายเพียงอย่างเดียว แต่จิตใจต่างหากที่เป็นรากฐานสำคัญที่สามารถดึงศักยภาพด้านอื่น ๆ ออกมาได้” มุมมองจุดเล็ก ๆ นี้ที่จุดประกายให้คนกลุ่มหนึ่ง เล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาศักยภาพ ก่อเกิดเป็นชมรมขึ้น เราเริ่มนับหนึ่งที่ตัวเองก่อน โดยเริ่มจากการฝึกฝนศักยภาพทางจิตใจโดยเอาวิธีการฝึกสมาธิมาใช้ จริง ๆ แล้วสมาธิไม่ได้เป็นเรื่องทางพุทธศาสนาอย่างเดียว คนไทยส่วนใหญ่ชอบคิดว่ามันน่าเบื่อบ้างละ น่าหลับบ้างละ เรื่องของคนแก่บ้างละ แต่การฝึกสมาธิเดี๋ยวนี้เข้า go inter แล้ว หลายประเทศสนใจและให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ทำให้การฝึกสมาธิเป็นเรื่องสากล เพราะสมาธิมีพลังในตัวมันเอง

แล้วทำไมต้องฝึกสมาธิเน้นด้านจิตใจด้วยล่ะ??...

เคยได้ยินกันบ้างมั๊ยที่ว่า **“ใจของเราเป็นนาย กายของเราเป็นบ่าว”** ดังนั้นถ้าเราฝึกจิตใจให้ดี ๆ เราก็สามารถทำอะไรต่าง ๆ ได้ดีตาม สามารถดึงศักยภาพในตัวของเราเองที่ซ่อนอยู่ออกมาใช้ให้เห็นผล ก็เหมือนกับแสงอาทิตย์ ถ้าหากเราปล่อยให้อยู่เฉย ๆ ก็มีพลังแค่เพียงให้ความอบอุ่น (จนร้อน~น) แต่ถ้าเราเอาแว่นขยายมารวมแสง แสงอาทิตย์ก็จะมีพลังมากพอที่จะเผากระดาษได้ คุณประโยชน์ของแสงอาทิตย์ก็จะมีเพิ่มมากขึ้น ส่วนเรา ๆ ทั้งหลายก็ลองสำรวจตัวเองดูเสียก่อนว่าเก่งทางด้านไหน หาสิ่งที่ตัวเองถนัดแล้วฝึกสมาธิให้จิตมันคง แล้วจะทำสิ่ง ๆ นั้นได้ดี

ถ้าได้ไปค่ายพัฒนาศักยภาพแล้ว หลังจากร่วมทำกิจกรรมพัฒนาศักยภาพด้วยการฝึกสมาธิแล้ว ได้ร่วมกันฝึกการทำงานกันเป็นทีม ทำกิจกรรมสร้างเสริมความสัมพันธ์ต่าง ๆ ไม่ใช่แค่การพัฒนาศักยภาพ

CONTACT : บกสาวศศิวิมล ศวหัตถ์(บุญยี่#3) PRชมรมพัฒนาศกยภาพ NCC. C6 หากมีเลขที่เบอร์,02-1514419

ตัวเองอย่างเดียว หรือเฉพาะนักศึกษาอย่างเดียว ก็ยังมีบางกิจกรรมที่ทำให้เพื่อสังคม ได้รู้จักมุมการใช้ชีวิตใหม่ แล้วเอาสิ่งดี ๆ ที่ได้จากค่ายมาใช้ จากสิ่งที่ค่ายได้ให้ เราเขียนในสิ่งที่เราเคยทำผิดพลาดไป แล้วร่วมกันหาทางปรับปรุงแก้ไข ทบทวนตัวเองและล้มเรื่องเก่า ๆ ของพฤติกรรมที่ไม่ดี เพื่อให้ทุกคนได้เริ่มต้นใหม่

ไม่ว่าจะเป็นลูกค่ายหรือคนทำค่าย ต่างคนต่างก็ได้ประสบการณ์ร่วมกัน พัฒนาทั้งตนเองและคนอื่น ได้การทำงานร่วมกันอย่างประทับใจประทับใจ ไปสู่เป้าหมาย ที่สำคัญได้พัฒนาทั้งความเก่งและความดีที่ทุกคนที่ได้ไป ค่ายแล้วก็สามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันอย่างเต็มศักยภาพทั้งด้านร่างกาย และจิตใจ ก็เปรียบกับคอมลอยที่ถูกจุดขึ้นมาในวันสุดท้ายของค่าย ทุกคนล้วน มีไฟ เพียงแต่ว่าเมื่อไหร่ที่ไฟนั้นจะไปจุดประกายศักยภาพที่มีอยู่ในตัว ให้ลอยเด่นขึ้นมา คอมที่ลอยสูงท้องฟ้าก็เหมือนศักยภาพของคนในค่าย ได้ถูกจุดขึ้นมาแล้ว หลังจากที่ทุกคนได้รับการพัฒนาศักยภาพจากค่ายนั่นเอง

ยิ่งถ้าได้เดินก้าวเข้าไปในชมรมพัฒนาศกยภาพก็จะได้ทำกิจกรรม ต่าง ๆ มากมาย ทั้งนั่งสมาธิทุกวันอังคารตั้งแต่ 5 โมงครึ่ง - หุ่่มครึ่ง ซึ่งเป็นการนั่งสมาธิในรูปแบบสุนทรียศาสตร์(นั่งไปก็ฟังเพลงไปด้วย). หรือจะเป็นโยคะทุกวันพุธ และโครงการล่าสุดก็คือ ห้องสมุดศกยภาพ ที่เป็นแหล่งรวบรวมหนังสือเกี่ยวกับการพัฒนาศกยภาพ ไม่ว่าจะใครที่ สนใจก็เดินเข้าไปหาอ่านได้ ส่วน Event ใหญ่ๆที่ใคร ๆ ก็รู้จักก็มีหลายงาน ทั้งการตักบาตรประจำปีในช่วงประเพณีขึ้นปีใหม่ของหอเอ หรือการจุดเทียนชัย ถวายพระพรในหลวงของมหา'ลัยที่รังสิต ก็ล้วนแต่เป็นผลงานของคนใน ชมรมทั้งนั้น

โชคดีของมหา'ลัยเราที่มีค่ายหลากหลาย ใครที่อยากไปค่ายเขาก็นึกถึง ธรรมศาสตร์ก่อน จนหลาย ๆ คนก็เห็นด้วยว่าเป็น มหาวิทยาลัยแห่งค่ายจริง ๆ และค่ายพัฒนาศกยภาพก็เป็นอีกหนึ่งทางเลือกของค่ายมหา'ลัย แล้วทำไม ไม่ลองเลือกไปดูบ้างล่ะ??

ค่าย ปาฐกถา และ โต้วาท์

by : แต้มตะวัน

“การพูดให้ดี ไม่ใช่
พูดไปเรื่อยเปื่อย แต่
เมื่อพูดออกไปแล้ว ก็
ต้องรับพิณชอบคำพูด
ด้วยเหมือนกัน”

ภายใต้บรรยากาศสบาย ๆ ของบ่ายวันอาทิตย์วันหนึ่งที่มีลมเย็น ๆ พัดผ่านไปมา ณ ลานชั้น 4 ของตึกกิจกรรม ท่าพระจันทร์ มีคนกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่งนั่งพูดคุยกันถึงเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งเรื่องค่าย มหา'ลัยและชีวิต มีเสียงหัวเราะและความสนุกสนาน ดังเป็นระยะ ๆ พร้อมสาระและข้อความคิด อบอวลไปทั่ว

“ชุมนุมปาฐกถาและโต้วาท์” เป็นชุมนุมหนึ่งที่กำลังและอยู่คู่กับ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มาเป็นเวลานาน มีบุคคลที่มีชื่อเสียงมากมาย เคยเป็นสมาชิกของชุมนุมนี้ และก็คงไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าเป็นชุมนุมที่มีความโดดเด่นและชัดเจนถึงวัตถุประสงค์อยู่ในตัว ว่าเป็นชุมนุมที่เกี่ยวกับเรื่องของการใช้ปาก ใช้คำพูดให้เป็นไปในเชิงสร้างสรรค์

ชุมนุมปาฐกฯนี้ มีกิจกรรมต่อเนื่องมากมายตลอดทั้งปี และล้วนเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการพูดและพัฒนาบุคลิกภาพ และกิจกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ซึ่งคนทั้งชุมนุมฯเฝ้ารอคอยมาตลอดทั้งปี คือการแข่งขันโต้วาท์ซึ่งถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพฯ ที่จัดต่อเนื่องกันมาเป็นเวลากว่า 10 ปีและไม่เคยพลาดจากรอบชิงชนะเลิศเลยสักครั้งเดียว นับเป็นความภาคภูมิใจของชาวปาฐกฯที่สร้างชื่อเสียงแก่มหาวิทยาลัยเหลือแดง

โดยสมาชิกในชุมชนฯ ไม่ได้มีแต่ผู้ที่เก่งกล้าปรมาจารย์และเจนเวทเท่านั้น แต่จะมีทั้งคนมีความอยากพูดและฝึกฝนพัฒนาเพื่อจะเป็นเขียนคนที่อยากได้วาทีเก่ง คนที่อยากฝึกวาทศิลป์ให้เป็นเลิศ คนที่อยากไปคัดตัวเป็นพิธีกร คนที่อยากฝึกบุคลิก คนที่อยากแค่เพียงนำเสนองานหน้าชั้นเรียน คนที่อยากไปสัมภาษณ์งานให้ได้งาน และแม้กระทั่งคนที่อยากจะฝึกความกล้าในการจับไมค์ ไม่ให้ตัวสั่น ... ล้วนเป็นความแตกต่างหลากหลาย แต่มีจุดประสงค์เดียวกัน คือ การใช้วาจา

และแน่นอนว่ามีอีกกิจกรรมหนึ่งที่จะขาดเสียมิได้ในทุก ๆ ปีของปาสฐกถาและได้วาที ... *ค่ายอบรมการพูดและพัฒนาบุคลิกภาพ...* ที่จัดขึ้นช่วงที่อากาศกำลังเย็นสบายของทุกปี คือ เดือนธันวาคมถึงเดือนมกราคม ในแถบจังหวัดที่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากเมืองหลวงมากนัก เพราะจัดขึ้นเป็นเวลาเพียง 3 วัน 2 คืน จึงไม่ต้องการให้เวลาการเดินทางมาเบียดแบ่งเวลาที่จะให้ลูกค่ายได้รับการพัฒนามากที่สุด

ค่ายอบรมฯ ของชุมชนปาสฐกถาฯ นี้ได้รับการขนานนามและกิตติศัพท์ว่าสื่อว่ามีความเข้มข้นในการฝึกฝนทักษะการพูดและจริงจังในภาคการปฏิบัติจนบางคนบอกว่าไม่เหมือนไปค่าย เหมือนไปอบรมมากกว่า แต่บอลประธานชุมชนฯ ปี 2548 กลับบอกว่า “ผมว่าค่ายคือ การที่ไปรวมตัวกันและใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน ผมว่ามันเป็นเอกลักษณ์ของปาสฐกฯ ครับ เพราะในมหา’ลัยไม่มีค่ายไหนที่เป็นการอบรมเลย” จึงเป็นที่กระจ่างชัดว่าการอบรมคือค่ายในแบบฉบับของปาสฐกถาและได้วาที

“พวกเราไม่ได้จัดค่ายขึ้นมาเพื่ออบรมให้ทุกคนเป็นนักพูดฝีปากเก่งกล้าในวงการ เพียงแต่หวังว่าให้รับรู้ถึงทักษะเบื้องต้นในการพูดให้เขารู้ว่าเมื่อถึงเวลาจะพูดจริง ๆ เขาสามารถทำตรงนั้นได้ มีหลักในการพูดและเขารู้ว่าจะมาหาใคร...” ตอย สมาชิกชุมชนฯ อีกคนที่สร้างเสียงหัวเราะให้กับการพูดคุยครั้งนี้ กล่าวต่อเมื่อถามถึงความคาดหวังของคนจัดค่ายขึ้นมา

“และที่นี่ก็เป็นแหล่งรวมคนหน้าตาดีด้วยครับ” ประธานฯ กล่าวเสริมทั้งที่ไม่ตรงคำถาม

ซึ่งกิจกรรมตลอดทั้งค่ายจะเป็นการอบรมการพูดโดยวิทยากรคือพี่ ๆ ในชุมชนฯที่จบไปแล้ว และจากนั้นก็ให้ลูกค่ายทุกคนได้มีโอกาสขึ้นมาพูดตามหัวข้อที่ได้อบรมไป เมื่อพูดเสร็จแล้วก็จะให้วิทยากรมาแนะนำติชม เพื่อให้ได้พัฒนาตัวเองในหัวข้อต่อไปและประกอบกับสามารถเอาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ด้วย

ซึ่งในส่วนของเนื้อหาของการอบรมนั้น ก็จะเริ่มตั้งแต่การพัฒนาบุคลิกภาพในการวางตัวเมื่ออยู่ต่อหน้าสาธารณชน การพูดแนะนำตัว การพูดนำเสนอ และได้ความหนักของเนื้อหาขึ้นไป โดยทุกคนที่เป็นลูกค่ายจะมีโอกาสได้ฝึกพูดในทุกหัวข้อ จนถึงหัวข้อสุดท้ายคือการได้วาที

แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ความเข้มข้นของเนื้อหาจะสร้างความกดดันบ้างพอสมควร แต่คนที่จัดค่ายก็พยายามสร้างความสมดุลของกิจกรรมที่สนุกสนานเหมือนกัน อย่างเช่น กิจกรรมเล่นบทบาทที่คัดสรรผู้นำต้นฯ ได้เหมาะสมและสร้างความฮาทุกครั้ง หรือว่าการเทียวน้ำตก ล่องแก่ง ล่องเรือ เพื่อไม่ให้ผู้มารับการอบรมเครียดจนเกินไป ซึ่งก็เป็นบทสรุปอย่างดีของปาสูกตาและได้วาที ที่สามารถจัดค่ายได้อย่างต่อเนื่อง

สุดท้ายแล้ว**บอล**ก็ฝากไว้อย่างน่าสนใจและมีสาระ “การพูดให้ดีไม่ใช่พูดไปเรื่อยเปื่อย แต่เมื่อพูดออกไปแล้วก็ต้องรับผิดชอบคำพูดด้วยเหมือนกัน”

กิจกรรมทุกกิจกรรมในรั้วเหลืองแดงแห่งนี้ ล้วนหลากหลายและเป็นทางเลือกให้นักศึกษาเสมอมา **ปาสูกตา**และ**ได้วาที** ก็เป็นอีกชุมชนหนึ่งที่เป็นศูนย์รวมของคนรักการใช้วาจา เป็นชุมชนที่เพาะกล้าผู้มีฝีปากในการใช้วาทศิลป์ เป็นพื้นที่ให้นักศึกษาทุกคนได้ก้าวเข้ามาเพื่อศึกษาและเรียนรู้ และเป็นบ้านอีกหลังหนึ่งของชาวปาสูกตาที่จะใช้เวลาว่างช่วงหนึ่งของการเป็นนักศึกษาเป็นความทรงจำ

แต่ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมใด เป็นชุมชนใดก็ตาม หากล้วนได้ศึกษาเรียนรู้และเติบโตขึ้นกับมัน ก็คงเป็นความคุ้มค่าที่ได้ใช้มันกับเวลาว่างช่วงหนึ่ง ชุมชนปาสูกตาและได้วาทีจึงขอฝากตัวเองไว้ให้เป็นทางเลือกหนึ่งในการทำกิจกรรมนักศึกษา เพื่อให้มองย้อนกลับมาแล้วเห็นว่าได้ใช้เวลาช่วงนี้ทุกนาทีอย่างคุ้มค่าและประทับใจ ...

CONTACT : บอล 04-118-2451, ห้องชุมชน ตึกกิจกรรมชั้น 4 ทัพพระจันทร์

ค่าย อนุรักษ์

by : กอหญ้า

“แค่ให้มีคนอีกคน
แล้ว ก็หันกลับมา
รักธรรมชาติ ผมก็
ดีใจแล้ว”

ค่ายเล็ก ๆ แต่ลึกซึ้ง

ย่างเข้าเดือนมิถุนา ต้นไม้نانาแฝดดอกใบเขียวชอุ่ม ดอกไม้ดอกน้อย สีเหลืองสดใส ชื่อ ปิคอจ(รูปร่างคล้ายดอกทานตะวันเล็ก ๆ หลากสีส้ม) โบกพัดตามแรงลมยิ้มละไมทายทัก เจ้าผึ่งน้อยที่บินมาใกล้ เด็กหญิงคนหนึ่งวิ่งมาที่หมู่ดอกไม้ เธอตื่นเต้นดีใจ กับดอกไม้สีสวย ๆ พลังยื่นมือมาจะเด็ดดอกไม้หน่อย “เดี๋ยวครับ น้องอย่าเด็ดดอกไม้นะ”

“อ้าวทำไมละคะ เรามาสำรวจป่า เราก็ต้องเก็บตัวอย่างไปบ้างสิคะ” เด็กหญิงตอบ “เปล่านะครับ เราไม่ได้มาสำรวจ แต่เราเข้ามาค่ายอนุรักษ์ มันไม่เหมือนกันครับ มาเถอะ มาช่วยกันตั้งแคมป์ก่อน”

ดอกไม้กับผิ่งน้อยรอดพ้นเงื้อมมือไปอีกหนึ่งครา พลังเฝ้าดู เด็ก ๆ กลุ่มนี้กางเต็นท์ เด็กกลุ่มนี้ดูแล้ว มีหลากหลายวัย (เด็กค่ายคงมาจากหลายหลายสถาบันแน่ ๆ มีนักเรียนด้วย)

เด็กชายคนเดิม ดูคล่อง เขาหากิ่งไม้แข็ง ๆ มาเหลาให้คม แล้วปักเป็น
สมอบกเพื่อชิงเชือกเต็นท์ เด็ก ๆ ผู้หญิง เห็นก็ชอบใจ และผลัดกันลงใช้
มีดสนามดูบ้าง กางเต็นท์เสร็จ เด็ก ๆ ก็แบ่งกันหาพินมาหุงหาอาหาร เสียง
หัวเราะสนุกสนาน จากการเรียนรู้ทักษะการใช้มีด และก่อกองไฟแฉ่วมา
เป็นระยะ เด็ก ๆ ฝึกฝนที่จะพึงวัตรธรรมชาติมาใช้ในการทำอาหาร

ดอกไม้ได้ยิน เด็กบางคนแซวว่า “วันนี้เราอาจไม่ได้กินอะไรกัน
ถ้าไม่มีใครจุดไฟติด” ก็พลอยขบขัน และลุนให้เด็ก ๆ ก่อไฟได้สำเร็จ ไบหน้า
ของเด็ก ๆ เบื่อนไปด้วยรอยยิ้ม และเสียงหัวเราะจากความสนุกที่ได้จาก
ประสบการณ์ใหม่ ๆ

ตกเย็นแล้ว ผึ้งน้อยบอกลาดดอกไม้เพื่อจะกลับรัง เด็ก ๆ บ้างก็นั่ง
บ้างก็เอนอิงไม้หมอน เพราะหนึ่งท้องตึงหนึ่งตาก็เริ่มหยอน เมื่อฟ้ามีดสนิท
อากาศก็เย็นลงเรื่อย ๆ เด็กน้อยยกหน้าขึ้นเห็นดวงดาวมากมายทอประกายอยู่บน
ท้องฟ้า สวยงามจับตา จนเด็กน้อยคนหนึ่ง ถึงกับต้องอุทาน

“โอ้โฮ ทำไมเราไม่เคยรู้เลยล่ะ ว่าท้องฟ้ามีดาวมากขนาดนี้”
แล้วเด็กทั้งกลุ่มก็มองดูดวงดาวกลุ่มนั้น ที่เขาไม่อาจเห็นได้ภายใต้แสงไฟ
ในเมืองใหญ่

“เพราะที่นี่เป็นป่า เพราะรอบตัวเรายังคงความเป็นธรรมชาติไว้ และเพราะมนุษย์
ยังไม่ได้เข้ามาถึงไงครับ” พี่ประธานค่ายเล่าให้ฟัง

“ผีนป่าหายไปเพราะมนุษย์เข้ามาอยู่แทนใช่ไหมคะ”

“ครับ มนุษย์ไปอยู่ที่ใด ไฟก็มักจะเข้าไปถึง ถนนก็ตัดเข้ามา มนุษย์!! ความ
สะดวกสบาย!!”

“หนูเริ่มเข้าใจแล้วค่ะ ในป่าเท่านั้นที่เราจะได้ยินเสียงนก และเห็นแสงดาวได้
อย่างชัดเจน”

ดอกไม้ประหลาดใจในความแตกต่างอะไรบางอย่างของเด็ก ๆ กลุ่มนี้
เด็ก ๆ ไม่ได้หาความสนุกจากเพลงสนุกสนานของเครื่องขยายเสียง และไม่ได้

มีแต่เสียงกีตาร์กับวงของเขา แต่ความสนุกมาจากเสียงที่เจียบกว่า
มาจากการเรียนรู้ความสงบของธรรมชาติอย่างแท้จริง

ย่างเข้าสู่วันที่สองของการมาค่าย หมู่ผิงเล่นสนุกสนาน แลดูสดชื่น
วันนี้เด็ก ๆ ออกเดินทางเข้าไปในป่าใหญ่ มีจุดหมายปลายทางเป็นน้ำตกแห่งหนึ่ง
“น้อง ๆ อย่าเสียงดังนะครั้น เสียงเราจะรบกวนสัตว์ป่า พอสัตว์ได้ยินก็จะหนีไป
เราก็จะไม่ได้เห็นสัตว์ป่า”

ผิงน้อยบินหวิดหวีไปด้วย ดูเหมือนว่าเสียงพูดจะไม่ดังเท่าเสียงหอบเหนื่อย
ของเด็ก ๆ

“แสบ ๆ ทำไมปามันกว้างจังละคะ”

“ไม่กว้างหรอกครับ แต่ก่อนป่าตั้งแต่เวียดนามจนถึงอินเดียนี่ต่อเนื่อง
เป็นผืนเดียวกัน เดียวนี้แค่ในประเทศไทยก็เหลือป่าไม่เท่าไหนแล้ว”

“พี่คะ หนูไม่เข้าใจคะ ว่าป่าสำคัญยังไง แล้วป่าหายไปตั้งมากมายขนาดนี้
ถ้าวันหนึ่งไม่มีป่าแล้วมันจะเป็นยังไง”

“น้องเห็นสิ่งรอบ ๆ ตัวไหมละ ไม่ว่าจะเป็นกระดาศที่เราใช้ จาน ชาม ช้อน ส้อม
โต๊ะ เก้าอี้ จริง ๆ แล้วทุกส่วนของชีวิตของเราเป็นวัตถุธรรมชาติทั้งนั้น และป่า
เป็นแหล่งทรัพยากรชั้นดีที่ให้มนุษย์เข้ามาตัดดวงหาประโยชน์ น้องคิดว่า
ถ้าวันหนึ่งป่าหมดไป แล้วน้องจะเอาวัตถุดิบที่เหมามาผลิตสิ่งรอบ ๆ ตัวละ”

“อ้อ อย่างที่เราเห็นชัดมาก คือ น้ำมันใช้ไหมคะ”

“ใช่ครับ ดังนั้นการอนุรักษ์อีกทางที่เราทุกคนทำได้ อาจไม่ใช่เพียงการพิทักษ์ป่า
อย่างคุณสืบ นาคะเสถียร แต่เรายังสามารถลดการใช้วัตถุต่าง ๆ ที่มาจาก
ธรรมชาติได้อีกด้วย เช่น กระดาศ หลอดดูด แก้ว หรือขวดพลาสติก เพราะมันเป็น
การลดการใช้วัตถุที่จะมาเอาจากป่าไป คนจะได้ไม่มาตัดไม้มากไปกว่านี้”

“พี่คะ หนูว่าการรีไซเคิลวัตถุที่สามารถนำกลับมาใช้อีกได้ก็เป็นอีกทางหนึ่งที่จะ
ลดการใช้ทรัพยากรธรรมชาตินะคะ”

“ใช่ครับ นี่พี่กลับไปจากค่ายเปิดบ้านแล้วก็ตั้งใจว่า จะจัดจุดแยกขยะ

และทำนุรศการให้ความรู้ด้วยนะ มาช่วยกันได้นะครับ”

ทางทอดเคี้ยววดเข้าไปในป่า กับบทสนทนาเกี่ยวกับป่าเขา นื่อง ๆ ตามคำถามแปลก ๆ ที่ไม่สามารถจะรู้ได้จากห้องเรียน แต่ต้องมาเรียนรู้จากการสัมผัสกับห้องเรียนป่า เป็นห้องเรียนที่ใหญ่ที่สุด นื่อง ๆ ค่ายไม่มากประมาณ 15 คน ที ๆ อีกประมาณ 20 คน มึ่งน้อยเห็นการแบ่งปัน นื่องแบ่งน้ำพีที่ช่วยเหลือของให้นื่อง สายใยความผูกพันระหว่างคนกับธรรมชาติ ระหว่างพี่น้อง และระหว่างเพื่อนก่อตั้ง และผูกพันทุกคนไว้จากการเดินทาง.....นี่คือสิ่งที่คนทำค่ายอนุรักษ์หวังจะให้กับน้องค่ายทุกคน

“ป่าหายไปมาก จนเราไม่สามารถทำให้กลับไปเป็นเหมือนแต่ก่อนแล้วที่เราทำเพียงแค่ว่าทำให้ป่าไม่เสียหายมากไปกว่าที่มีอยู่นี้เท่านั้น”

“ถ้าอยากเห็นว่าสิ่งที่พวกเรากำลังส่งผลกระทบยังงัยกับธรรมชาติ ค่ายหน้าพีตั้งใจจะจัดไปดูเต่าทะเลหรือป่าชายเลน เป็นค่ายค่าไหน นอนนั่น พีจะจัดช่วงเดือนตุลา แล้วเราไปดูกันถึงสิ่งที่เกิดขึ้นจากการกระทำของมนุษย์”

“.....” เสียงซ่าสรวง สายน้ำไหล ค่อย ๆ ดังกลบเสียงพูดคุย

มาถึงจุดหมายปลายทางแล้ว ละอองไอเย็นของน้ำตกล้มผัสใบหน้า เสียงซ่า ๆ ของน้ำที่ตกจากที่สูงลงมากกระทบหิน เด็ก ๆ ผลัดข้าวของแล้ววิ่งเข้าเล่นน้ำ

มึ่งน้อยบินร่ารำริงด้วยรอยยิ้มละไมไปตามเสียงน้ำตกล วันนี้มีเรื่องดี ๆ จะไปรอดให้ ดอกปีคอง พัง

“ปีคองจ้า..... รู้ไหมวันนี้มีว่าอย่างน้อย ก็ยังมีมนุษย์อีกคนแล้วที่หันกลับมารัก และเรียนรู้ความเป็นส่วนหนึ่งในธรรมชาติ”

ค่าย โรตาแรคท์

by : แอ้อยากลอม

“ได้รู้จักสังคมและ
วิถีชีวิตของผู้คนที่ด้วย
โอกาสในสังคม จนถึง
ระดับนิกศรูกิจาเนวหน้า”

ค่ายที่เน้นความเป็นผู้นำ

What's Rotaract

หลายคนเมื่อได้ยินชื่อชมรม โรตาแรคท์ อาจจะรู้สึกงง ๆ กับชื่อนี้
ว่าชมรมนี้ทำอะไรละ แต่ถ้าบอกว่าเป็นสโมสรโรตารี บางคนจะเริ่มร้องอ้อ
แต่ก็ยังสงสัยอยู่ดีว่า ชมรมโรตาแรคท์มันไปเกี่ยวอะไรกับสโมสรโรตารีละ
วันนี้เราจะพาคุณมารู้จัก สโมสรโรตาแรคท์ ที่ชื่อแม้ว่าจะแปลก แต่กิจกรรม
แต่ละกิจกรรมที่พวกเขาจัดขึ้นนั้น มีความหมายและนำไปปฏิบัติได้จริง

ก่อนอื่นเลยมารู้จักกับประวัติของสโมสรเรากันก่อน สโมสรโรตาแรคท์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ก่อตั้งเมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2512 โดยถือเป็น
สโมสรแห่งที่ 2 ของประเทศไทย สาเหตุของการก่อตั้งนั้น เริ่มมาจากนักศึกษา
หนุ่มสาวกลุ่มหนึ่ง ไม่พอใจกับสภาพสังคมในขณะนั้น จึงคิดว่าน่าจะตั้ง
ชุมนุมขึ้นมา เพื่อที่จะได้มีโอกาสมาจัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อ

ตัวเองและชุมชนร่วมกัน ประกอบกับหลายคนรู้จักและพึงพอใจในอุดมการณ์ที่มีประโยชน์ของสโมสรโรตารี แต่ไม่สามารถที่จะเป็นสมาชิกได้ จึงคิดที่จะก่อตั้งสโมสรที่มีรูปแบบคล้าย ๆ กันขึ้นในมหาวิทยาลัย

ต่อมาคงจะต้องกล่าวให้เห็นโครงสร้างคร่าว ๆ ของชมรมโรตาแรคท์ โดยชมรมของพวกเรา แบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายบริหารและฝ่ายกิจกรรม

ฝ่ายบริหาร ก็ได้แก่ นายกสโมสร อุปนายก และเหรัญญิก

ฝ่ายกิจกรรม เป็นฝ่ายที่จะนำเสนอกิจกรรม เพื่อขอมติที่ประชุม ออกมาเป็นกิจกรรมต่าง ๆ ที่เพื่อน ๆ บางคนได้ไปกับพวกเรามาแล้ว ฝ่ายกิจกรรมนั้นยังแยกย่อยออกเป็นอีก 4 ฝ่ายด้วยกันคือ

1. **ฝ่ายบริการสโมสร** ฝ่ายนี้จะคอยสอดส่องดูแลความเรียบร้อยทุกอย่างภายในสโมสร สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างสมาชิก ผลงานที่ผ่านมา เช่น ค่ายเขาใหญ่ ระหว่างวันที่ 20-21 ส.ค. 48

2. **ฝ่ายบริการอาชีพ** หลายคนได้ยินชื่อฝ่ายนี้อาจจะสะดุ้ง แต่ความจริงแล้วฝ่ายนี้เป็นผู้คอยดูแลกิจกรรมทางด้านอาชีพให้เพื่อน ๆ ได้รู้ มีทักษะ รวมถึงได้แนวคิดในการประกอบอาชีพ ผลงานที่ผ่านมา คือ งานอบรมแอร์โฮสเตจและสจ๊วต ในวันที่ 21 และ 23 เม.ย. 48

3. **ฝ่ายบริการต่างประเทศ** ชื่อฝ่ายนี้ดูดี อินเตอร์กว่าฝ่ายอื่น ๆ จริง ๆ แน่นนอนฝ่ายนี้ย่อมทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับต่างประเทศแน่นนอน แต่ยังรวมไปถึงกิจกรรมต่างมหาวิทยาลัยอีกด้วย เพราะชมรมโรตาแรคท์ของเราทำได้ มีเฉพาะในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เท่านั้น แต่ชมรมนี้ยังมีในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาฯ และกรุงเทพฯ จะเห็นได้ว่าชมรมของเรามีทั้งเพื่อนต่างประเทศและต่างมหาวิทยาลัยเลยทีเดียว

4. **ฝ่ายบริการชุมชน** ฝ่ายนี้ก็ไม่มีธรรมดา เพราะสโมสรโรตาแรคท์มีกิจกรรมในการไปออกค่ายที่ต่างไปจากชมรมอื่น คือ การที่เราไปออกค่ายในโรงเรียนที่อยู่ห่างไกลออกไป ซึ่งน้องๆ เหล่านี้ มีความสามารถอยู่ในตัว แต่พวกเขา รอพวกเราไปกระตุ้นเพื่อดึงศักยภาพที่แท้จริงออกมา เพื่อที่พวกเขาจะได้พัฒนาบุคลิกภาพของตนและนำไปใช้ในชีวิตจริงไม่มากก็น้อย

ผลงานที่ผ่านมา เช่น ค่ายแพรว วันที่ 13-21 มี.ค. 48

เกริ่นมาซะยาวเลย หลายคนอาจจะยังไม่เห็นภาพชัดเจนมากนัก ว่าจุดเด่นของชมรมโรตาแรคท์มันคืออะไร เพราะมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีชุมนุม ชมรม กลุ่มกิจกรรมและสโมสรกว่า 50 กลุ่ม แต่ละกิจกรรมก็จะมีจุดเด่นของตนเองแตกต่างกันออกไป แน่แน่นอนสิ่งที่เพื่อนจะได้รับอย่างแน่นอน เมื่อเข้ามาทำกิจกรรมชมรมนี้คือ

- การฝึกความเป็นผู้นำ เพื่อนที่เข้ามาทำกิจกรรมของชมรมจะได้รับการมอบหมายให้รับผิดชอบงานต่างๆ อย่างเท่าเทียมกัน เพื่อฝึกความรับผิดชอบ การวางแผน การทำงานที่เป็นระบบทีม การติดต่อกับสถานที่ต่างๆ รวมทั้งการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า

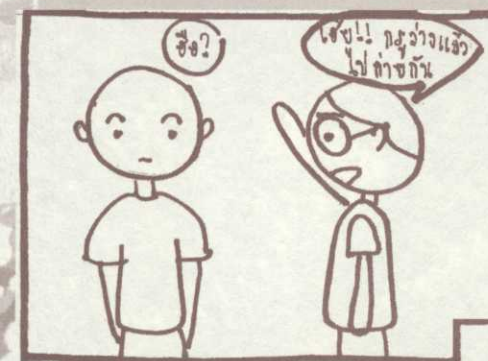
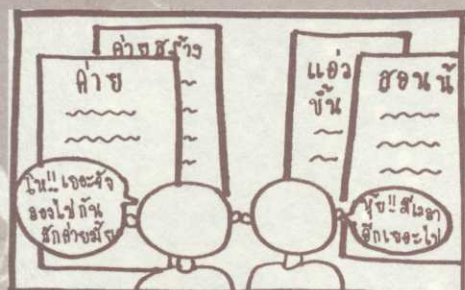
- เพื่อนสนิททั้งในและนอกมหาวิทยาลัย เพราะกิจกรรมของเราไม่ได้ทำแต่ในมหาวิทยาลัยอย่างเดียว เรามีการทำกิจกรรมร่วมกับโรตาแรคท์ต่างมหาวิทยาลัย

- ได้รู้จักสังคมและวิถีชีวิตของผู้คนที่ด้อยโอกาสในสังคม จนถึงระดับนักธุรกิจแนวหน้า เรามีการออกค่ายเพื่อที่จะทำประโยชน์ให้กับสังคมในรูปแบบต่าง ๆ ให้กับชุมชนที่ด้อยโอกาสในต่างจังหวัด และเราก็มีโอกาสได้เห็นการเข้าสังคมของนักธุรกิจจากสโมสรโรตารี การวางตัวในอีกสังคมหนึ่ง

ประสบการณ์เหล่านี้อาจจะหาไม่ได้ง่ายนัก หากเพื่อน ๆ ไม่พยายามค้นหาประสบการณ์เอง สโมสรของเราเน้นการเป็นผู้นำ ซึ่งผู้นำควรมีประสบการณ์หลายด้าน เปิดโลกทัศน์ความคิด ทำงานเป็นทีมได้ เพื่อน ๆ พร้อมทั้งจะพัฒนาบุคลิกภาพของตัวเองและสนุกสนานอย่างมีสาระกับเราแล้วหรือยัง สโมสรโรตาแรคท์ยินดีต้อนรับเพื่อน ๆ เข้ามาเป็นหนึ่งในทีมงานเพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์ดี ๆ ร่วมกัน

ขอขอบคุณ บทความจากคุณแค่อะยอง ชุมนุมโรตาแรคท์

CONTACT : โทร 09-464-9185

ไม้ขีดไฟ

คำขวัญ

ค่าย เศรษฐศาสตร์

ค่ายสร้างทีละสิ่วมองสังคม

by : แค่อยากลอย

“มีโอกาสช่วย
เขา ก็น่าจะกลับ
มามองมาช่วย
เขาบ้าง”

ณ ดินแดน ธรรมชาติและการเมือง

เมื่อราว ๆ ๓๐ กว่าปีมาแล้ว ได้กำเนิดกองกำลังเพื่อช่วยเหลือชาวบ้าน
ขึ้นมากองกำลังหนึ่ง มีชื่อว่า **ค่ายเศรษฐ** เรื่องราวที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นคำบอกเล่า
จากแม่ทัพ**ค่ายเศรษฐ** (ประธานค่าย) ---

“จุดประสงค์หลักของ**ค่ายเศรษฐ**นั้น จะเริ่มจากการสำรวจชาวบ้าน
ว่าขาดแคลนอะไร ส่วนใหญ่จะหนักไปทางอาคารมากกว่า เพราะถ้าเป็นบางที่
ขาดแคลนถนนหนทาง**กำลังพล** (สมาชิกทั้งหมด) ของเราก็จะสร้างไม่ไหวเกิน**กำลัง**
และเราเองก็มี**กำลังพล**ทั้งหมดไม่เกิน ๗๐ คน มากกว่านี้ก็ดูแลไม่ทั่วถึง โดยจะ
แบ่งเป็น**ขุนพล** (กรรมการค่าย) ประมาณ ๑๘ คนที่เหลือก็จะเป็น**พลรบ** (ลูกค่าย)
ส่วนจะมี**พลรบ**เท่าไรนั้น ก็แล้วแต่สภาพหมู่บ้านว่ารับพวกเราเข้าพักได้แค่ไหน

เนื่องจากในการออกช่วยเหลือชาวบ้าน กองกำลังทั้งหมดจะพักกับชาวบ้านแบบ Home Stay ไปอยู่เป็นลูกเขา แล้วเรียกพ่อเรียกแม่กัน ”

“ ค่ายเศรษฐกิจจะมีอะไรต่างจากกองกำลังอื่นมั๊ยหรือ ? ” แม่ทัพเริ่มขมวดคิ้ว เข้าหากันเล็กน้อย

“ คือว่าไม่เคยไปกองกำลัง (ค่าย) อื่น แต่คิดว่าคงไม่ต่างกัน อาจจะต่างกันที่ระบบการทำงาน โดยค่ายเศรษฐกิจของเราเนี่ย จะเรียกมาประชุมวางแผนกันก่อน โดยจะส่งสารสนเทศ (โทรศัพท์) หากกองกำลังพลเก่า ๆ ที่เคยไปด้วยกัน อย่างที่เคยไปก็มีตั้งแต่ แม่ฮ่องสอน ชัยภูมิ ร้อยเอ็ด บ้านน้ำเค็มที่ สีนามิเข้า ฯลฯ สรุปก็คือเราจะถามเขาว่าสนใจมาทำค่ายเศรษฐกิจด้วยกันมั๊ย แล้วก็เริ่มกำหนดวัตถุประสงค์ร่วมกัน ออกสำรวจสมรภูมิ (พื้นที่) จากนั้นก็กลับไปประชุมแล้ว vote กัน ”

“ และระหว่างที่ออกปฏิบัติการจริง (ออกค่าย) เราก็จะจัดกำลังพลออกเป็น ๔ เหล่าทัพ (โครงสร้าง) ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันไปประจำการตามทัพต่าง ๆ

๑. กองทัพสร้าง ดูแลเรื่องการก่อสร้างอาคารทั้งหมด รวมถึงแบบแปลน ซึ่งเราเป็นคนออกแบบเอง แต่ก็มีบ้างที่ชาวบ้านออกแบบ และตอนสร้างก็จะอาศัยช่าง บวกกับประสบการณ์ที่ได้รับมาจากผู้อาวุโส (รุ่นพี่) โดยทัพสร้างก็จะมีฝีมือในการสร้างระดับหนึ่งแต่ก็ยึดตามช่างประจำถิ่น ทัพนี้จะเหนื่อยแรงกว่าทัพอื่น ๆ

๒. กองทัพสวัสดิการ อาหารการกิน การปฐมพยาบาล และช่วยเหลือสนับสนุนสิ่งของที่พลรบลืมเอามา เป็นหน้าที่ของทัพนี้

๓. กองทัพสัมพันธ์ชาวบ้าน พาพลรบไปเรียนรู้การใช้ชีวิตของชาวบ้านว่าเป็นอยู่ยังไง

๔. กองทัพเด็ก สอนหนังสือและเล่นกับเด็ก ๆ ประจำถิ่น ทัพนี้จะเหนื่อยที่สุด ทั้งกายและใจ เพราะต้องจับกลยุทธต่าง ๆ มาหลอกหลอเด็ก ๆ ” แม่ทัพกล่าวอย่างอารมณ์ดี

“ หืมมม ... ให้ชี้ความแตกต่างระหว่างขุนพลกับพลรบ ได้สิได้ ก็พลรบ
เนี่ยจะต้องทำตามกฎค่ายที่เราวางไว้ ได้ไปใช้ชีวิตอีกแบบ ไปลองลำบาก
ไปดูชาวบ้านว่าเขาอยู่กันยังไง ส่วนขุนพลนะ จะต้องมองความต้องการของ
ชาวบ้าน วางแผนทั้งหมด คิดทุกอย่าง ...” แม่ทัพขยับตัวเล็กน้อยเพื่อให้หนึ่ง
ได้สะดวกรู้ขึ้น

“ แน่نون !! เรายุติการศึกทุกคนในธรรมศาสตร์
คณะไหนก็มาเป็นพลรบได้ จริง ๆ ก็อยากให้มหา'ลัยอื่นไปด้วย
แต่เรากลัวรับผิดชอบไม่ไหว ถ้าสนใจก็ ติดต่อตามป้าย Cut Out ที่ PR
สมัครตามกำหนดการนั้นได้เลย อย่าง PR ของรอบตุลาจะ PR ตั้งแต่สิงหาแล้ว ”

“ ก็อย่างที่บอกเราออกปฏิบัติการจริง (ออกค่าย) ช่วงหลังเดือนตุลา แต่
๔ ปีหลังมานี้มีรอบเดือนมีนาด้วย ”

“ โอ๊ย ! ทำไหวอยู่แล้ว ” เสียงอุทานของแม่ทัพทำเอาคนแถบนั้น
สะดุ้งเฮือกเพราะตกใจไปตาม ๆ กัน

“ เพราะขุนพลเรานั้นเป็นคนละชุดกัน แต่ก็มีบ้างที่ละกันระหว่าง
ชุดตุลากับมีนา ”

“ ปัญหามันก็มีอยู่ ทำงานมันก็ต้องเจอเป็นธรรมดา ” แม่ทัพกล่าวพลาง
เอามือประสานกันไว้บนตัก

“ อย่างปัญหาเล็ก ๆ ก็เช่น พลรบฝ่าฝืนกฎ เราก็จะตักเตือนกันไป
แต่อย่างบางปีก็มีปัญหาเรื่องชาวบ้าน ตอนแรกเขาต้องการศูนย์ฝึกอาชีพ
แต่พอเราประชุมงานเตรียมจะสร้าง เขาก็เปลี่ยนเป็นศาลาอเนกประสงค์
แต่เพราะเป็นความต้องการของชาวบ้านเราก็ยอม นอกจากนี้ยังมีปัญหา

เรื่องการสื่อสารด้วย เช่นคุยกันไม่เข้าใจ เราขอแรงมาช่วยแต่บางครั้งชาวบ้านไม่เข้าใจ เขาคิดค่าเสียเวลา เรียกค่าจ้าง เลยต้องให้ผู้ใหญ่บ้านมาช่วยเคลียร์”

“ อ้อ พอจบค่ายไปประมาณซัก ๒ เดือน เราจะมีภาระเยี่ยมค่าย เยี่ยมพ่อแม่ที่เราไปอยู่ด้วยนะ ”

“ ทำไมถึงมาทำงานนี้หรือ ? ” แม่ทัพเล็กคิ้วสูงขึ้น

“ ก็ตอนแรกมาเป็นพลรบแล้วได้ใช้ชีวิตอีกแบบ สนุก พอเห็นผู้อาวุโสทำก็รู้สึกทำทนายอยากทำ พอเข้าแล้วก็ออกไม่ได้ ฮ่า ๆ ๆ ...” แม่ทัพหัวเราะเสียงดังลั่นทำเอาคนแถวนั้นสะดุ้งอีกรอบ

“ ส่วนความประทับใจ คงจะเป็นเรื่องที่ชาวบ้านต้อนรับเราดีมาก ตั้งแต่ survey ชูตเตรียม ดูแลเลี้ยงข้าวเราทุกมื้อ บางทีก็คิดว่าเรามาถล่มยุ่งข้าวเขารึเปล่า ? ”

“ ไปค่ายเศรษฐกิจได้อะไร อืมมม เริ่มเลยเราจะปลูกฝังให้พลรบสนใจชาวบ้านบ้าง เพราะปัจจุบันนักศึกษาไม่ค่อยสนใจสังคม สนใจแต่เรื่องเรียนแพชั่น ... แต่จริง ๆ ใครจะไปค่ายไหนก็ได้ไม่ว่าค่ายไหนก็ได้อะไรซักอย่างแค่ตัดสินใจไปก็ OK.แล้ว ”

“ จริงอยู่ที่เรามาค่ายแค่ ๑๐ กว่าวัน ให้อะไรเขาไม่ได้มากก็จริง แต่ถ้าวันใดวันหนึ่งข้างหน้าเราทำงานมีตำแหน่งหน้าที่ทางบ้านเมืองมีโอกาสช่วยเขา ก็น่าจะกลับมาลอง มาช่วยเขาบ้าง ”

แม่ทัพกล่าวทิ้งท้ายไว้อย่างมีความหวัง

ค่าย รัฐศาสตร์

by : กำลั้วกำว

“จะมีที่กักรุย
ที่ลุยโคลน”

ค่ายสร้างคน

“ชีวิตน่าเบื่อ... ไม่มีอะไรทำ... ว่างจ้งปิดเทอม... หาอะไรทำที่เป็นประโยชน์ไปค่ายดีกว่า... ลองดู”

ไม่แปลกที่เหตุผลการไปค่ายของหลายคนจะออกมาในลักษณะนี้.... เขาก็เช่นกัน

ไม่แปลกอีกเช่นกันที่หลายคนอาจจะไม่ไปอีกหรือไปแล้วก็ผ่านไป... แต่เขาเลือกที่จะมีส่วนร่วมกับมัน

“ความรู้สึกคนไปค่ายแล้วชอบ แต่ถ้าจะเป็นคนไปค่าย คอยไปทุกค่าย รู้สึกมันบางเบา อยากมีส่วนร่วมกับการทำงานมากกว่า” นั่นทำให้ปีที่ผ่าน มา (2548) เขากลายมาเป็นประธานค่ายอาสาพัฒนาชนบทคณะรัฐศาสตร์

พีโอม ธิติพงษ์ ก่อสกุล ประธานค่ายแล้วว่าค่ายรัฐก็คล้ายกับค่ายอาสาอื่น ๆ แต่เน้นความเป็นประชาธิปไตย การมีส่วนร่วม ถ้าต้องยกโหวตเสียงถึงเป็นกรรมการก็มีแค่ 1 เสียง การถกเถียงตัดสินใจต้องมีเหตุผล นอกจากนั้นความสัมพันธ์ภายในคนทำค่าย ที่ไม่กี่ปีมานี้มีการปรับเปลี่ยน

โดยเน้นความเป็นครอบครัว (พีโอมใช้คำว่าสร้างวาทกรรม “ครอบครัว” ขึ้นมา) เมื่อก่อนการประชุมจริงจัง นัดมาคุยงานกันอาทิตย์ละครั้ง แต่ตอนนี้รู้สึกเหมือนมีพี่สาว พี่ชายในค่าย ไม่รู้จะกินข้าวกับใครก็ไปกินด้วยกัน ไปเที่ยวด้วยกัน เจอกันแทบทุกวัน ซึ่งมันสร้างความผูกพันที่ไม่ได้จำกัดภายในคณะหรือในโต๊ะเท่านั้น

พีโอมพูดถึงวัตถุประสงค์หลัก ๆ ของค่ายว่า “มีทั้งต่อตนเอง และชาวบ้าน แต่ในแง่ของชาวบ้านมันก็ยังเป็นด้านที่เรามองถึงตัวเองอยู่ดี แรงงานจริง ๆ ก็คือชาวบ้าน แต่เราต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์ที่เมื่อกลับจากค่ายแล้ว นักศึกษาเองจะได้เรียนรู้ อยากให้คนอื่นเขามองอีกด้านของคนรอบข้างในสังคม เช่น กรรมกร ทำไมต้องเข้ามาในเมือง มีความเป็นอยู่อย่างไร ยังมีไร่นาที่ต้องกลับไปทำ

อีกสิ่งหนึ่งคือความเปลี่ยนแปลงในตัวเอง การเข้าสังคมอยู่ร่วมกับผู้อื่น รู้จักการทำงาน ผลพลอยได้อีกอย่าง คือพวกผู้ว่าฯ นายอำเภอ ข้าราชการในท้องถิ่น ถ้าเขาไปร่วมกิจกรรม มักจะมีการติดตามผลหมู่บ้านนั้นมากขึ้น มีการเยี่ยมหมู่บ้านที่ถูกทะเลาะห่างไกลบ้าง แม้จะไม่ถาวร แต่ก็ยังดีกว่าที่เขาจะละเลยไปเลย”

เขาเล่าว่า เมื่อก่อนค่ายจะไปสร้างกันอย่างเดียวเลย สร้างอาคารกันทั้งหลัง ตอนนั้นก็ค่อย ๆ ปรับตัว ทำความเข้าใจตัวเอง เข้าใจข้อจำกัด ย่อขนาด ระยะเวลาลง ตามความจำเป็นของทั้งนักศึกษาและชาวบ้าน เพิ่มกิจกรรมการศึกษา สร้างความสัมพันธ์ทั้งภายในและนอกมากขึ้น

“บางที่เล็กน้อยมาก สร้างแค่ห้องน้ำ มันดูตึงตัง ดูเง่า แต่มองอีกแง่หนึ่ง โครงการมันไม่หนัก เราเลยมีเวลาคุย ทำความเข้าใจกับชาวบ้านมากขึ้น ความซีเรียสกับงานลดลง” พีโอมเล่า

ค่ายรัฐออก 2 ครั้งต่อปี คือเดือนตุลาและมีนา รับค่ายละประมาณ 60 คน พีโอมบอกว่าจริง ๆ แล้วทั้ง 2 ครั้งก็ไม่ต่างกัน แต่พยายามทำให้ต่างกัน เช่นถ้าค่ายตุลา งานสร้างหนัก ได้คุยกับชาวบ้านน้อย หรือสิ่งที่ตั้งประเด็นศึกษาไว้ได้กลับมาไม่เต็ม ก็จะปรับผ่อนลงมาในค่ายต่อมา เลือกหมู่บ้านที่มีประเด็นปัญหา โครงการไม่หนัก มีเวลาศึกษามากขึ้น

นอกจากประธานค่ายและรองประธานแล้ว ค่ายรัฐเรียกฝ่ายต่าง ๆ ว่าอนุกรรมการค่าย มี 7 ฝ่าย คือประธานงาน ประชาสัมพันธ์ โครงการหลัก โครงการเสริม สวัสดิการ สันทนาการ และวิชาการ นอกจากนี้ยังมีทีมหาสปอนเซอร์ด้วย แต่ละฝ่ายก็จะรับผิดชอบ และดูแลหน้าที่ต่าง ๆ กันไป

ภายในค่าย ลูกค่ายทุกคนก็จะเวียนกันทำใน 5 ฝ่าย คือสวัสดิการ (ทำอาหาร) สันทนาการ (กิจกรรมกับเด็ก) วิชาการ (ศึกษาชีวิตชาวบ้าน) โครงการหลัก (ก่อสร้าง) โครงการเสริม (ทำสิ่งก่อสร้างเล็ก ๆ พัฒนาหมู่บ้าน หรือเป็นงานรายวัน คอยเสริมโครงการอื่น ๆ)

เมื่อพูดถึงกระบวนการในค่าย ค่ายรัฐก็คงไม่ต่างจากค่ายสร้างค่ายอาสาอื่น ๆ มากนัก ในแง่ของแก่นแกนรูปแบบค่าย อาจแตกต่างกันรายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ แต่ในแต่ละค่ายก็ย่อมมีมนต์เสน่ห์ มีเรื่องราวบรรยากาศแตกต่างกันไป แม้กระทั่งค่ายเดียวกัน แต่ไปคนละครั้ง คนละปี ก็ต่างกัน

“ที่สุดแล้ว ทำค่ายนะมันอาจไม่ได้เพื่อชาวบ้านหรอก มันเพื่อตัวเราเองมากกว่า ประโยชน์ชาวบ้านมันก็มีบ้าง อย่างน้อยทำให้เขาไม่เหงา มีลูก ๆ เพิ่มได้อะไร สักอย่างที่เราจะใช้ประโยชน์ได้สี่ห้าปี หรือถ้ามันแบกก็อาจจะใช้ไม่ได้เลย” พี่โอมพูดถึงประโยชน์ของค่ายต่อชาวบ้าน

แต่ในด้านของนักศึกษาเองนั้น เขาเชิญชวนว่า “อยากให้ไปเห็นมุมมองอีกด้านหนึ่ง ไปลองใช้ชีวิตอีกรูปแบบหนึ่ง 10 วันคงไม่ช่วยให้ตัวเขาเปลี่ยนได้มาก แต่กับสถานการณ์ที่เขาต้องเจอในอนาคต เหมือนเป็นแบบฝึกหัดให้ทดลองทำดู อย่างเป็นทางการที่เขาต้องเจอในอนาคต เหมือนเป็นตึกแทน หนอนใหม่ อะไรก็ลองกิน อยากให้ลองไปแล้วจะรู้ว่า ประโยชน์จริง ๆ แล้วเราไปรับมาหรือไปให้เขาจริง ๆ หรือเปล่า”

“เคยได้ยินสโลแกนหนึ่ง ว่าจะมีก็ครูยที่ลุยโคลน แล้วสิ่งที่แต่ละค่ายมันทำร่วมกันได้ คือสร้างคนแบบที่เข้าใจคนอื่นมากขึ้นขึ้นมา แต่ละค่ายรับได้ 60 ค่ายรัฐ ค่ายเศรษฐกิจ นิต บัญชี ฯลฯ ช่วย ๆ กัน แล้วปีหนึ่งมันได้ก็คนที่ได้ไปเห็นไปลองอะไรแบบนี้” พี่โอมทิ้งท้ายไว้อย่างน่าคิด

จะมีสักกี่ครูยที่ลุยโคลนกัน...

CONTACT : ห้องค่าย ชั้น 1 คณะรัฐศาสตร์ กำแพงจันทร์, ปทุม 09-4987914 , ohm_306@hotmail.com

ค่าย นิติศาสตร์

by : พนาวาทิน

~ ได้เห็นน้อง ๆ เรียน
ฝึกเรียนที่จับพยายาม
สร้างมันเป็นความสุข
และความภูมิใจ~

เมื่อดวงตะวันได้ผอมแสงอันร้อนแรงจรัสจ้าให้อ่อนล้าพรวดไปตามเงื่อนไขแห่งกาลเวลา แสงสีส้มแดงได้แพร่พรายก่าจายไปทั่วทุกถิ่นรัฐดินแห่งผืนธรณินแลไปตลอดจนจบนภาพทุกอาณาเขตแคว้นแห่งฟากฟ้าจนดวงสุริยาค่อย ๆ อ่อนแสงโรยราลงเรื่อย ๆ และดับแนวภูผาไปตามกาลเจ้ารัชนียกกรันกวนเนจรยามราตรีจึงค่อยอวดโฉมประโลมชีวีด้วยไขแสงสุนทรีขับกล่อมเหล่าดวงฤดีของผู้อ่อนล้า ทั้งตกแต่งห้องนภาด้วยหมู่ดาวริกาแก้วที่ขับแสงวับวับแวววาว พระพร่างพราวแพรวพริ้งเพริศเจิดจรัสอยู่เกลื่อนเวหา การเปลี่ยนแปลงแห่งธรรมชาติได้ดำเนินเพลินเพลินไปตามปกติธรรมดาผิแปลกแต่ว่าเมื่อเจ้าพฤษภาในวนาตนหนึ่งพึงแว่วสดับคำสนทนาอยู่ใรระหว่างหญิงชราผู้รู้ประสีประสามามากมายนักกับสตรีผู้บากบั่นเดินทางมาจากถิ่นไกลในบ้านไม้หลังเก่าหอมช่ออันส่งผู้ส่งคนแต่ระงมระคนไปด้วยเสียงจิ้งหรีดและเรไร จึงตั้งใจสดับและได้ศัพท์ว่า....

“เอ้อ!!...แล้วนี่พวกเอ็งมาจากไหนกัน?”

“มาจากกรุงเทพฯ จะย้าย...”

“มาจากกรุงเทพฯ ...แล้วพวกเอ็งมาทำอะไรกันที่นี่ล่ะ ข้าเห็นเอ็งพาเพื่อน มากัน 4 -5 คนด้วยไม่ใช่รี?”

"4 คนจะยาย...พวกฉันจะมาดูที่ทางสำหรับสร้างห้องเรียนให้กับโรงเรียนที่หมู่บ้านนี้ ฉันได้ยินว่าเด็กนักเรียนที่นี้อายกรเรียนหนังสือ แต่ห้องเรียนมีไม่พอเพราะว่าไม่มีงบประมาณและบุคลากรนะจ๊ะ"

"เมื่อก็เอ็งทำอะไร ประมาณ ๆ ...และอะไรกร ๆ นะ"

"อ้อ!! ฉันหมายถึง มีเงินกับกำลังคนสร้างไม่พอนะจ๊ะ"

"เออ...ข้ามันก็ไม่ค่อยรู้เรื่องค้ายากๆ เท่าไหร่...ว่าแต่เอ็งจะมาสร้างตึกเนี่ย...เอ็งเรียนช่างมารึ?"

"เปล่าหรือกรจะยาย.. ฉันเรียนมาจากคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรียนเรื่องกฎหมายนะจ๊ะ"

"วะ!! ไม่ได้เป็นช่าง...แล้วเอ็งจะสร้างตึกได้รึ?"

"ได้จะยาย นี่ฉันก็ไปสร้างมาทุกปี สร้างมาหลายที่แล้ว แล้วทุกที่ที่ฉันสร้าง .. ตึกมันก็ไม่พังลงมาหรือกรจะ ฉันรู้สึกว่ายู่ว่าง ๆ ในกรุงเทพฯ มันก็ไม่ดีลงมาทำงานออกหนังสือสร้างตึกให้พวกน้อง ๆ ได้มีที่เรียนหนังสืออย่างนี้ตึกว่าดีเห็นน้อง ๆ เรียน ตึกเรียนที่ฉันพยายามสร้างมันเป็นความสุขและ ความภูมิใจของฉันนะจ๊ะ"

"ฮึ ๆ ๆ" คุณยายอมยิ้มหัวเราะเพราะความน่าเอ็นดูของผู้มาเยือน "แล้วพวกเอ็งจะมากันเมื่อไหร่...จะมากันกี่คน" คุณยายยังคงยิ้มกริมอยู่ที่มุมปาก

"พวกฉันจะมากันช่วงกลางเดือนมีนาคมจนถึงต้นเมษายนนะจ๊ะ ส่วนจะมากันเท่าไรฉันยังไม่รู้จำนวนแน่ ฉันต้องกลับไปตั้งโต๊ะรับสมัครน้อง ๆ ตามคณะต่าง ๆ ในมหา'ลัยที่สนใจมาด้วยกันก่อน"

"พวกเอ็งนี่ก็แปลก...อยู่สบาย ๆ กันที่กรุงเทพฯ ก็ไม่เอากลับมาหาความลำบากใส่ตัวซะนี่!!"

"ก็ไม่เชิงอย่างนั้นหรือกรจะยาย เพราะพวกฉันไม่ได้มาจำนวนน้อยเกินไป แล้วก็ไม่ได้มาสร้างตึกอย่างเดียว ฉันยังมีกิจกรรมอีก 4 ฝ่ายให้หมุนเวียนกันทำไปแต่ละวันเพื่อใครเห็นอ้าจากการสร้างเขาจะได้พักกันด้วย"

"เอ็งจะมาทำอะไรกันวะ ตั้งสี่ห้าอย่าง"

"ก็นอกจากพวกฉันจะมาสร้างแล้ว พวกฉันยังมีฝ่ายสวัสดิการไว้ดูแล

CONTACT : ปีเตอร์ 01-430-7283, ติ๊กกิจกรรรมใต้คณะนิติศาสตร์

ปากท้องของพวกเขาเองเพื่อไม่ให้น้อง ๆ ที่ต้องมากับฉันต้องอดมื้อกินมื้อ แล้วยังมีฝ่ายกิจการเด็กคือฝ่ายที่พวกฉันเตรียมกิจกรรมมาเพื่อเล่นกับเด็กในหมู่บ้านอาจจะมาสอนหนังสือหรือเป็นเพื่อนเล่นกับพวกแกเพื่อไม่ให้พวกแกเข้าไปชนในเขตก่อสร้างเดี่ยวพวกแกจะเป็นอันตรายเอา แล้วก็ยังมีฝ่ายสัมพันธ์ชาวบ้าน คือเป็นฝ่ายที่มีกิจกรรมให้น้อง ๆ ของฉันได้รู้จักและเรียนรู้วิถีชีวิตในหมู่บ้านของยาย พวกทอผ้า ต้มเหล้า ตกปลา อะไรแบบนี้จะ จะ สุดท้ายเป็นฝ่ายวิชาการ เป็นฝ่ายที่พวกฉันจะมาให้ ความรู้ และ ช่วยเหลือ คน ใน หมู่บ้าน คุณยาย เรื่อง ปัญหา กฎหมายที่เดือดร้อนกัน เพราะมันเป็นความรู้ที่พวกฉันได้ร่ำเรียนมาจึงอยากเอามาใช้ให้เป็นประโยชน์บ้างน่าจะ

“มีช่วยเรื่องกตหมงหมายด้วยรี...อืม..ก็ตินะ..ได้ยายเองก็เรียนมาน้อยไม่ค่อยจะรู้เรื่องที่พวกทางการเขาพูดกันเท่าไร...ว่าแต่...ทำกันเยอะแยะอย่างนี้พวกเอ็งไม่เห็น้อยกันแยรี”

“ก็ต้องมีเหนื่อยบ้างแหละจะยาย แต่ตัวฉันเองก็ได้เรียนรู้โลกใบกว้างและวิธีทำงาน อีกอย่างฉันก็ได้รู้จักเพื่อนในคณะของฉันมากขึ้น บางคนฉันเห็นหน้าเขาตั้งแต่ปีหนึ่งแล้วแต่เพิ่งได้มาคุยกันปี 4 นี้เอง อีกอย่างฉันได้ทำงานกับเพื่อน ๆ ในคณะของฉันทั้งนั้น และฉันมีความสุขที่ได้รู้จัก พูดคุยและเล่นหัวพวกมันได้มากขึ้นด้วย”

“เฮ้อ...ดี ๆ...พวกคนหนุ่ม ๆ สาว ๆ มันน่าอิจฉาก็ตรงนี้แหละ สมัยยายสาว ๆ เนี่ยนะ”

บทสนทนาที่ยังดำเนินต่อไปอย่างไม่มีท่าทีที่จะสะดุดหรือหยุดลง พระพายก็ยังคงบรรจงพัดกระโชกบ้าง โขยบ้างตามแต่จังหวะสะบัดแห่งสายลม ให้เหล่าตฤณชาติได้รื่นรมณ์สู่เล่นไปตามสนุก แต่ครั้งพระพายเจ้าทวิแรงกระโชกโบกใส่ผืนไพรสนธ์ พฤษษาแห่งป่าตนนั่นก็ถูกปลุกให้ฟื้นตื่นจากบทสนทนาของหญิงชราและหญิงสาวแล้วจึงครุ่นคิดถึงวิถีชีวิตมนุษย์ที่ไม่อาจสามารถสัมผัสอารมณ์ถึง ภาพหญิงสาวผู้มุ่งมั่นยังคงติดตรึงอยู่ในดวงตาของเจ้าพฤษษาและยังคำถามและความฉงนสงสัยอีกว่า “หญิงสาวเจ้าเอ๊ย...เธอกระทำกิจกรรมเช่นนี้เพื่ออะไรกันหนอ??” ...

ขอขอบคุณ บทความจากคุณพนาวาทิน

ค่าย แพทยศาสตร์

ค่ายใหญ่ที่เวลาสั้น

by : นายกรั่มกรั่ม

“จริง ๆ เราทุกคนเหมือนกันแหละ ทบอาก็ไม่ใช่อะไร ไม่ใช่คนพิเศษอะไรสักอะไร ก็เป็นคนเหมือนคน ๆ หนึ่งเพราะฉะนั้นก็มีสิทธิ์ที่จะสรรค์สร้างประโยชน์ให้กับสังคม นอกจากที่จะดูแลผู้ป่วยเฉพาะที่อยู่ในโรงพยาบาล หรือผู้ป่วยมาหาตัวเองเท่านั้น”

“เรียนก็หนักจริงแหละคือเรียนแพทย์ใช้ว่าจะทำอะไรไม่ได้ จะเล่นอะไรไม่ได้ก็ไม่จริงหรอก มันอยู่ที่การบริหารเวลามากกว่าถ้าเราบริหารเวลาได้งานมันก็จะทำได้คือจะขนานคู่ไปกับการเรียน”

“ชมรมบำเพ็ญประโยชน์และอาสาพัฒนาชนบท คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในชมรมจะมีกิจกรรมไม่ใช่ค่ายสร้างอย่างเดียว เวลาในชมรมออกค่ายก็จะเรียกค่ายสร้าง คือ ชื่อจะไม่เหมือนกันแต่ชื่อที่ทุกคนเข้าใจกันก็คือค่ายสร้าง”

“นอกจากถ้าจะรู้จักก็รู้จักจากเพื่อน เพื่อนที่เป็นแพทย์นะแหละ เราไม่ได้ประชาสัมพันธ์ข้างนอกเพราะเราไม่ได้รับคนนอก แต่ว่าถ้าอนาคตก็เป็นไปได้ที่จะขยาย จริง ๆ โครงการเราอยากจะขยายรับ

คนนอกด้วย แต่ตอนนี้ยังไม่ได้ขยาย ก็มีแพทย์เท่าที่จำนวนค่ายที่พอแค่นี้หนึ่งก็ร้อยกว่าคนแล้ว เอาไปค่ายไม่หมด”

“เนื่องด้วยข้อจำกัดตรงที่คณะแพทย์เวลาเรียนไม่ค่อยเหมือนชาวบ้านเค้า สำหรับปี 2-3 คณะแพทย์จะปิดประมาณวันที่ 22 ตุลาคม ปีหนึ่งก็ต้นเดือนตุลาซึ่งคนดำเนินการค่ายคือรุ่นพี่ปี 2-3 ก็ยังไม่ปิด แล้วก็ปิดแค่ 2 อาทิตย์เท่านั้น ดังนั้นค่ายก็จะจำกัดด้วยเวลาว่าจะเป็นอย่างนี้ เต็มที่ก็ได้ไม่น่าเกิน 10 วัน เพราะก่อนจะมีค่ายมันจะมีกีฬา 13 เซ็มส์พันธุอีก ซึ่งมันจะกินเวลาตรงนี้ไป เราก็ต้องไปกีฬาตรงนั้นก่อนค่อยมาออกค่าย ค่ายที่ผ่านมาก็ประมาณ 6 วันเหมือนกัน”

“งานสร้างก็จะมีทุกวัน วันแรกมาถึงก็เอาเลย งานครัว งานสวัสดิการ งานเด็กนี่ก็จะเป็นทุกวัน จะไม่พิกส์ว่าคนนี้จะต้องทำงานนี้ทุกวัน ทุกวันก็จะมาแบ่งกันใหม่”

“งานสวัสดิการ ก็จะรับผิดชอบทุกอย่าง ห้องน้ำ ห้องท่า ที่นอน ห้องน้ำเราก็ไม่ได้ใช้ห้องน้ำในโรงเรียน คือเราจะทำประมาณกางเต็นท์แล้วเอาผ้าใบคลุมรอบ แล้วก็ถึงน้ำให้อาบ”

“งานออกชุมชน ก็คือ มีการให้คนในค่ายทั้งหมดเดินกันในกลุ่มชนรอบโรงเรียน มาเดินดูตามบ้าน แล้วก็เข้าไปในบ้าน ไปคุยกับชาวบ้าน ว่าชีวิตความเป็นอยู่ชาวบ้านเป็นยังไง อาชีพเป็นยังไง เหมือนกับสร้างความสัมพันธ์กับคนในชุมชนด้วย เป็นหลักสูตรของแพทย์ด้วยเรียกว่า Commed”

“ของเรามีอันหนึ่งที่ไม่เหมือนเค้าก็คือมีออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ ซึ่งเราจะจัดงานสาธารณสุขให้กับคนในชุมชน ก็จะมีแพทย์ในพื้นที่กับแพทย์รุ่นพี่ธรรมชาติไปออกรักษา มีการให้คำแนะนำผู้ป่วย”

“คือหนึ่งมันก็ได้ทั้งสร้างได้ประโยชน์กับคนอื่นด้วย สองเราก็ได้ทำงานร่วมกับรุ่นพี่ เป็นการฝึกการทำงานร่วมกันในหมู่คณะ ระหว่างพี่กับน้องระหว่างเพื่อนกับเพื่อน และระหว่างนักศึกษากับชุมชน”

“บางคนเกิดมาในชีวิตก็ทำแต่งงานที่มันสบาย ๆ วันนี้อาจก็ได้ทำสีได้ตอกตะปูบางทีก็ตอกมือตัวเองไปด้วย ก็ได้เรียนรู้ไปด้วย บางคนก็เดินกลางแดดชนรุ่นชนนี้ ก็ได้รับซาติชีวิตอย่างหนึ่ง ก็ได้เหงื่อ ถ้าเป็นเหงื่อก็เหงื่อที่คุ้มค่าแหละสร้างออกมาแล้วเราไม่ได้ประโยชน์อยู่คนเดียว ให้คนอื่นก็ไม่รู้เท่าไร”

“เราไม่ได้สร้างแค่อาคารเรียน ห้องสมุดอย่างเดียว กิจกรรมอื่นเราก็มีเยอะ คำว่าสร้างไม่ใช่แค่สร้างด้วยมือ เพราะฉะนั้นเราก็มีทั้งสร้างสิ่งที่เป็นวัตถุ กระตุ้นทางหนึ่ง หนึ่งวัตถุที่เราสร้างได้เอาไปใช้ เด็กได้อ่านหนังสือ สองคือกระตุ้นให้ทั้งโรงเรียน ชุมชน สังคมภายนอก ได้รู้ว่าขนาดเราเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยอยู่ในเมืองเรายังคิดที่จะมาพัฒนาชุมชนเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้อีก ก็เป็นการกระตุ้นทางหนึ่งให้ทางชุมชนเค้าได้เห็นความสำคัญของการศึกษา”

“การจุดเทียน จุดตะเกียง ในที่มีมืดแห่งหนึ่ง ตรงที่จุดเทียนจุดตะเกียงก็มีแสงสว่าง แต่ตรงรอบนอกก็จะมีส่วนมืดที่หลบอยู่ ฉะนั้นเราก็เหมือนเป็นจุดเป็นแกน เป็นแสงสว่างอันหนึ่ง ถ้าส่วนมืดที่เค้าต้องการความสว่างเราก็ควรที่จะไปเพิ่มให้เค้าตรงนั้น

ถึงแม้เราจะไม่สบายมากเกินไปแต่เราก็คงรู้สึกที่เราสบายกว่าเค้าเยอะ ฉะนั้นก็ควรที่จะมีการเกื้อกูล แบ่งปันซึ่งกันและกันให้มากขึ้นจะได้เกิดความทัดเทียมในสังคมมากขึ้น”

--ส่วนหนึ่งจากการพูดคุยกับ นายกิตติพงษ์ อยู่สุวสันต์
ประธานชมรมบำเพ็ญประโยชน์และอาสาพัฒนาชนบท ปี2548--

'GOOD MEMORY' WHAT 'R' THEY DOING IN THE CAMP

THE
CLASSIC
SOUND

ค่าย บัญชี

by : กำลิ่งก้าว

ค่ายสร้างสัมพันธ์

“ค่ายจะเป็นส่วน
หนึ่งที่มาช่วยเชื่อม
ความสัมพันธ์ของ
นักศึกษากับสังคม
นอกจากด้านวัตถุ ก็
ให้คุณค่าด้านจิตใจ”

“เราไปพัฒนาชุมชน หมู่บ้าน ออกไปสร้าง ชื่อค่ายก็บอกแล้วค่าย
อาสาพัฒนาชนบท จริง ๆ แล้วมันเป็นค่ายบัญชีก็เพราะมันเป็นของคณะบัญชี
และกรรมการค่ายส่วนใหญ่ก็มาจากบัญชี แต่ค่ายก็เปิดกว้าง เด็กนอกคณะก็
ไปได้ กรรมการต่างคณะก็มี” พี่เต็ง บุญนเรศ เลขาธิการไทย อดีตกรรมการค่ายเริ่มพา
ทำความรู้จักกับค่ายบัญชี

พี่เต็งไม่เคยไปค่ายบัญชีมาก่อนที่จะมาทำค่าย แต่ตอนปี 3 มีเพื่อน
ที่เคยไปจะทำ จึงลองมาทำด้วย ซึ่งก็ไม่ใช่อุปสรรคนักที่จะเรียนรู้กระบวนการค่าย
และได้เข้าไปเป็นกรรมการค่ายฝ่ายสื่อ (ปีการศึกษา 2547)

“จุดประสงค์ที่สำคัญคือการไปสร้างสิ่งที่จำเป็นให้กับหมู่บ้าน ที่ขาดแคลน
ให้การศึกษาเด็ก ๆ น้อย ๆ เบื้องต้นให้กับชาวบ้าน เช่น เรื่องกฎหมาย
สุขภาพอนามัย และไปสร้างความสัมพันธ์ และศึกษาชาวบ้าน” เขาเล่า

ค่ายบัญชีมีครั้งเดียวต่อปี คือในช่วงเดือนตุลาคม แต่แน่นอนว่าก็จะถึง

เดือนนั้น ก็ต้องผ่านการเตรียมงานกันก่อนออกค่าย คือการเตรียม survey หรือคูสถานที่ออกค่ายนั่นเอง (จะได้ขึ้นเขาลงห้วย ลงทะเล เข้าป่า ก็ขึ้นกับการ survey นี้แหละ) ค่ายบุญซีค่อนข้างชอบไปภาคเหนือ หลายปีที่ผ่านมา ก็ไปทั้งเชียงใหม่ ลำปาง และอีกหลายที่ ซึ่งแต่ละครั้งเส้นทางเข้าไป สถานที่ออกค่าย ก็ค่อนข้างลำบาก พี่เต็งเล่าว่าครั้งที่เขาทำค่าย นั่งรถเสร็จ ก็ต้องนั่งแพข้ามน้ำต่อ (เล่นเอาหมดแรงกันทีเดียว)

ในช่วงเปิดเทอมก็จะมีมารับสมัครลูกค่าย ตอนรับสมัครนั้นรับไม่จำกัด แต่โดยปกติเมื่อรวมกรรมการค่ายแล้ว ก็ค่ายละประมาณ 40-50 คน (ถ้าอยากไปกรีบ ๆ สมัครกันไว้ เวลารับสมัครมีไม่นานนะ ติดตามข่าวการรับสมัครได้ตามบอร์ดหรือคัตเอาท์ประชาสัมพันธ์)

หลังจากนั้นจะมีการสัมภาษณ์ค่าย ซึ่งก็เป็นส่วนที่จะใช้จำกัดคนไปค่ายและตรวจสอบจำนวนคนที่จะไป (ต้องไปสัมภาษณ์ ถึงจะได้ไปค่ายนะ) รวมทั้งการบอกรายละเอียดของค่ายต่าง ๆ ให้ลูกค่ายฟัง ที่พิเศษคือมีการให้ทุกคนเขียนเรียงความเกี่ยวกับค่าย เช่นค่ายในความคิดเห็นของคุณ หรือทำไมถึงอยากไปค่าย ฯลฯ สั้น ๆ คนละประมาณ 1 หน้า ซึ่งคนที่เขียนดีก็จะเอามาลงในหนังสือค่าย ที่จะแจกให้ชาวค่ายทุกคนในระหว่างค่าย ในหนังสือก็จะมีบทความจากทั้งของกรรมการ และลูกค่ายที่เขียนดี (มีเกมส์และเพลงค่ายด้วย)

หนังสือค่ายเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของค่าย เพราะมันเป็นส่วนหนึ่งของร่องรอย เรื่องราวในกิจกรรมค่าย ซึ่งหลังจากค่าย หากได้ชวนเปิดอ่านมัน ก็ชวนให้ระลึกถึงความทรงจำดี ๆ (หรือร้าย ๆ) ตอนไปค่าย ยังมีเรื่องที่เราและเพื่อน ๆ ร่วมกันเขียน ก็ควรค่าแก่การสะสมอย่างยิ่ง

จากนั้นก็ถึงเวลาขึ้นค่าย (ไปค่ายนั่นเอง) โดยมีชุดเตรียมล่วงหน้าไปก่อน ค่ายมีระยะเวลาเกือบ 2 อาทิตย์ ชาวค่ายก็จะพักอยู่รวมกันกับชาวบ้านตามการแบ่งบ้านของกรรมการ (ค่ายบุญซีมีการแยกบ้านตามเพศนะ...น่าเสียดายจัง) กิจกรรมในแต่ละวัน โดยแบ่งหน้าที่เป็นฝ่ายต่าง ๆ ลูกค่ายแต่ละคนจะได้หมุนเวียนทำงาน ทั้งฝ่ายสร้าง (มาค่ายสร้างก็ต้องก็สร้างซี) ฝ่ายวิชาการ (สร้างแล้วก็ต้อง

สอนความรู้ทั่วไปให้กับชาวบ้าน) ฝ่ายสื่อ (ทำสื่อการเรียนการสอน อุปกรณ์ตกแต่ง) ฝ่ายเด็ก (ดูแลเด็ก สอนเด็กและอื่น ๆ กับเด็ก) สวัสดิการ (ทำอาหาร-ชวาค่าย กินข้าวร่วมกันในมื้อกลางวัน อีกสองมื้อหาทานที่บ้านนะ) สัมพันธ์ชาวบ้าน (เมื่อไปสอนชาวบ้านแล้วก็ไปเรียนจากชาวบ้านด้วย) ลูกค่ายก็จะได้ลองทำในทุก ๆ ฝ่ายงาน (ปีล่าสุดมีการยุบฝ่ายเด็กกับสื่อมารวมกัน)

ในช่วงกลางคืนของแต่ละวันก็จะมีกิจกรรมภายใน โดยมีฝ่ายกิจกรรมกลางคืนดูแล มีกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ (ร้องรำทำเพลงตามประสาชวาค่าย)

ในช่วงวันท่าย ๆ ถ้างานสร้างแรง ก็จะส่งคนไปช่วยเพิ่ม (เดี่ยวเสร็จไม่ทัน) และมีกิจกรรมกีฬาสัมพันธ์กับชาวบ้าน (กีฬาพื้นบ้าน เช่น วิ่งกระสอบ ชักเย่อ) มีงานเลี้ยงร่วมกัน พิธีส่งมอบของกับชาวบ้าน จากนั้นก็กลับบ้าน ปิดค่าย (ยังไม่อยากกลับไปเลยอะ)

พี่ตั้งบอกว่าค่ายบุญชีอาจมีข้อจำกัดด้านการก่อสร้าง (อย่างที่ทราบ บุญชีสาว ๆ เยอะจ้า) แต่ด้านความสัมพันธ์กับชาวบ้านก็ค่อนข้างดี

“ไปค่ายได้เพื่อนเยอะ รู้จักการทำงาน การแก้ไขปัญหา เรียนรู้วิถีชีวิตชาวบ้าน รวมทั้งความสนุก แต่ความสนุกเกิดจากการได้เปลี่ยน ลองใช้ชีวิต ทดลองงานหลายแบบ ไม่ใช่ไปสนุกอย่างเดียว โดยไม่ได้ลำบาก ไปค่ายไม่ได้ไปสบาย แค่วันนั่งรถเข้าไปหมู่บ้าน ก็รู้แล้วว่าลำบาก” พี่ตั้งย่อนประสบการณ์ไปค่ายของตน

เขาบอกว่า ค่ายจะเป็นส่วนหนึ่งที่มาช่วยเชื่อมความสัมพันธ์ของนักศึกษา กับสังคม นอกจากด้านวัตถุ ก็ให้คุณค่าด้านจิตใจ สร้างกำลังใจให้แก่กัน คนที่มีโอกาสอย่างเรายังทำอะไรเพื่อสังคมได้อีกมาก

ใช่...เรายังทำอะไรกันได้อีกมาก แต่จะทำอะไรนั้น ข้อเขียนสั้น ๆ ไม่กี่บรรทัด อาจไม่เพียงพอบอกเล่า และให้คำตอบในเรื่องราวของค่ายและกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งหมดได้ แต่คงต้องอาศัยประสบการณ์จริง ที่จะลงไปสัมผัส ไปลองเรียน ลองรู้ในค่ายหรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่สุดแท้แต่คุณผู้อ่านเองแล้วละ

CONTACT : พี่แก้ว 06-989-6368, ultimate_mg@hotmail.com

ค่าย BBA

by : เพื่อนได้

“ห้องเรียนที่ชื่อว่า
โลกแห่งความจริง”

ภาพลักษณ์ที่นักศึกษาทั่วไปมองกลุ่มนักศึกษาภาคภาษาอังกฤษหรือที่เราเรียกกันติดปากว่า “ภาคอินเตอร์” นั้น ก็คงเหมือนกัน คือหรูหรา ไฮโซ ลูกคุณหนู เป็นต้น แต่หาว่าไม่ว่า แม้พวกเขาจะเรียนภาคอินเตอร์ แต่การออกค่ายไปทำงานหนักที่ไม่เคยทำ พวกเขาทำได้เช่นกัน เราจึงอยากนำเสนออีกด้านหนึ่งของกลุ่มนักศึกษาภาคอินเตอร์เกี่ยวกับการทำค่ายเพื่อช่วยเหลือและพัฒนาสังคม ผ่านทางการพูดคุยกับคุณณัฐวุฒิ(แมว) ประธานค่าย BBA ครั้งที่ 2 และคุณณัฐวัฒน์(เซฟ) กรรมการค่าย BBA ครั้งที่ 2 เช่นกัน

Q : ภาพของ BBA จะดูหรู แต่ทำไมถึงจับกลุ่มกันทำค่าย

A : ก็เพราะทุกคนดูเราหรู เราก็เลย...ขอสักหน่อยสิ เราก็มี Potential เหมือนกัน(หัวเราะ) จริง ๆ แล้วก็เริ่มจากรุ่นพี่เมื่อปีที่แล้วเป็นค่ายแรก แล้วเราได้ไปเป็นลูกค่ายค่ายแรก เราสนุก ได้อะไรมาก อยากให้เพื่อน ๆ BBA ได้สัมผัสกับสิ่งนี้บ้าง มันดี อยากให้มีต่อไป ก็เลยทำต่อ

Q : รูปแบบของค่าย BBA เริ่มต้นมาจากไหน

A : BBA และ BE ส่วนใหญ่จะเป็นเพื่อนกัน เราก็ได้รูปแบบมาจาก BE

เพราะเค้าจะมีค่ามาก่อน มีประสบการณ์

Q : จุดประสงค์หลักที่อยากทำค่ายละ

A : เนื่องจากสังคม BBA จะยึดหลักตั้งใจและทุ่มเทกับการเรียน เราไม่อยากจะให้เค้ามุ่งเป้าหมายแค่การเรียนอย่างเดียว อย่างให้เค้าได้ทำอะไรเพื่อสังคมบ้าง ก็คิดว่าการออกค่ายน่าจะดีที่สุด เพราะเราก็ได้ประโยชน์ สังคมก็ได้ประโยชน์ด้วย

Q : แล้วคนที่มาค่ายเค้าได้จุดประสงค์นี้มั้ย

A : ได้แน่ เพราะพิสูจน์ตัวเองได้ว่า เค้าก็ทำได้ โบกปูนก็ทำได้นะ และการช่วยเหลือของเค้าก็เป็นประโยชน์กับคนที่เค้าไปช่วย

Q : มีความประทับใจอะไรจากการไปค่ายบ้าง

A : มี ก็อย่างเช่นวันกลับ เราลาชาวบ้าน ชาวบ้านร้องไห้ทั้ง ๆ ที่เรามาแค่สัปดาห์กว่าวัน แต่ความผูกพันมันเยอะ และก็ยังดีมีเพื่อน ๆ บางคนที่อยู่แล้วไม่น่าจะทำงานแบบนี้ได้ แต่ก็ทำได้ด้วย ก็ประทับใจดี

Q : กิจกรรมในค่ายมีอะไรบ้าง

A : แบ่งเป็นกลางวัน กับ กลางคืน กิจกรรมช่วงกลางวันก็จะแบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ สร้าง สอน สัมพันธ์ชาวบ้าน และสวัสดิการ โดยให้ทุกคนได้สลับเปลี่ยนกันทำทุก ๆ ฝ่าย ฝ่ายสร้าง ก็เน้นใช้แรงงานเป็นส่วนใหญ่ และบวกทักษะในการก่ออิฐ ใจรักจะทำ แต่ทักษะไม่มีก็ลำบากเหมือนกัน ฝ่ายสอนก็จะสอนหนังสือพื้นฐานให้กับเด็ก ๆ และก็จะได้สร้างสัมพันธ์กับเด็ก ๆ ไปด้วย ฝ่ายสัมพันธ์ชาวบ้านก็จะออกไปทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับชาวบ้าน และพูดคุยกับเค้า ส่วนฝ่ายสวัสดิการก็ได้ดูแลเพื่อน ๆ เหมือนได้พักจากการสร้างไปด้วย แต่ก็ยังทำประโยชน์ให้ค่ายอยู่ มีวันหนึ่งได้กินข้าวต้มทั้งวันเลย เพราะทำเยอะเกิน (หัวเราะ) ส่วนกลางคืนก็จะเน้นไปที่การรู้จักกันในกลุ่มผู้ไปค่ายกันเอง

Q : กิจกรรมอะไรที่ทำให้เข้าถึงชาวบ้านและเข้าใจชาวบ้านมากขึ้น

A : เริ่มตั้งแต่ survey เพราะเราอยู่กับเค้า ได้ผูกพัน ได้พูดคุยกัน และพอมีก่อนตอนเราสร้าง ชาวบ้านก็มาช่วยสร้างด้วย ก็คงเป็นช่วงนี้แหละครับ

Q: มีปัญหาเรื่องภาษามั้ย

A : ก็มีบ้างอย่างเช่นค่าที่ 2 ของBBA ที่หมู่บ้านป่าเมี่ยง อ.แม่จัน จ.เชียงราย ชาวบ้านจะพูดจีนซะส่วนใหญ่ แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาเพราะถ้าพูดไม่ได้ก็จะยิ้ม เมืองไทยเมืองยิ้มครับ (หัวเราะ) แต่ภาษาก็ไม่ใช่ปัญหาในการเข้าถึงเค้า

Q : แล้วทำไมต้องไปออกค่ายไกล ๆ ทั้ง ๆ ที่ในเมือง รอบ ๆ ตัวเราก็สามารถทำเพื่อคนอื่นได้เหมือนกัน คิดว่าไงบ้าง

A : ก็ในเมืองจะมีหน่วยงานที่ดูแลอยู่แล้วอย่างเช่น เด็กกำพร้า แต่ถ้าไปบนดอย หน่วยงานต่าง ๆ ยังเข้าไม่ถึง เราไปทำแล้ว เห็นประโยชน์ชัดเจน ก็เลยตัดสินใจไป

Q : จำเป็นมั๊ยว่าต้องเป็นค่ายอย่างเดียวที่เป็นหนทางช่วยเหลือผู้อื่นได้

A : ไม่จำเป็นนะ แต่ค่ายมันเหมือนมาม่านะ (หัวเราะ) บะหมี่สำเร็จรูป เราอยู่แล้วจะทำค่ายเนี่ยได้ประโยชน์แน่นอน เราก็เลยทำ แต่เราก็พยายามหา กิจกรรมอย่างอื่นทำเหมือนกันนะ อยากให้ภาคอินเตอร์ได้ร่วมงานกับภาคปกติด้วย แต่ก็จะมีปัญหาเรื่องเวลาเปิดปิดภาคเรียนไม่ตรงกัน และก็เรื่องทำพระจันทร์-รังสิตด้วย

Q: คิดว่าชาวบ้านเค้าต้องการอะไรจากเราบ้าง

A : เค้าก็มีพอเพียงที่เค้าดำรงอยู่ได้ เราก็ไปเสริมเพิ่มเติมให้เค้าก็ได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย เขาไม่ได้รับประโยชน์ฝ่ายเดียว เราก็ได้รับกลับมาด้วย ผมเข้าใจว่าชาวบ้านเค้าไม่ต้องการอะไรมากไปกว่านี้แล้ว เค้าก็มีวิถีทางชีวิตของเค้า เพียงแต่เราเห็นโอกาสที่จะทำให้ชีวิตเค้าดีขึ้นก็ไปช่วย

Q: มีสิ่งที่ยากบอกให้เพื่อน ๆ ที่อยากออกค่ายมั๊ย

A : การออกค่ายก็เหมือนกับการเรียนรู้นอกตำรา ได้เปิดมุมมอง ทศนคติของเราได้ไปเรียนรู้นในห้องเรียนที่ชื่อว่า โลกแห่งความจริง และยังได้ไปสัมผัสกับวิถีชีวิตอีกด้านหนึ่งที่สงบ ไม่วุ่นวาย บริสุทธิ์ มีความสุขในแบบที่เป็นอยู่

ค่าย BE

by : กอทกัญญา

“เราไปสร้างโรงครัวให้คน
แต่พอไปเยี่ยม
มันกลายเป็นกุฏิวัด”

ค่ายเดียวไปสองที่

ค่าย BE มีมานานแค่ไหน

“ค่ายคณะ BE ขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อ 7 ปีที่แล้ว”

ค่ายปีที่แล้วไปที่ไหน

“ครั้งที่ผ่านมาค่ายของเราชื่อ “กบนอกกะลา” ค่าย BE ปีที่แล้ว
ไปมาสองที่คะพี่ ทำค่าย 10 วัน แต่ไป 2 ที่ในค่ายเดียว ที่แรกไป อำเภอมะนัง
กิ่งอำเภอมะนัง เชียงใหม่ อีกที่ไปอำเภอมะนัง เชียงใหม่”

แบ่งฝ่ายภายในค่ายอย่างไร

“มีกบสี่ฝ่าย มีกบแม่บ้าน ทำหน้าที่เป็นสวัสดิการ ทำกับข้าว
กบเหลาดินสอ เป็นกบสอนหนังสือเด็ก กบเตาะเตาะ เป็นกบที่ได้เตาะเตาะ
ค่อนข้างมาก เพราะเป็นกิจกรรมที่เป็นวัตถุประสงค์ของค่าย คือจะได้ไปสัมผัส

ชาวบ้าน ดูสภาพความเป็นอยู่ ช่วยเหลือเข้าถึงปัญหาของชาวบ้าน เช่น ค่ายที่บ้านปาง เราก็จะช่วยสำรวจ GDP เพื่อไปทำข้อมูลในเรื่องการยื่นขอ การสนับสนุนงบ จากรัฐบาล ทำร่วมกับ NGO โครงการจัดการลุ่มแม่น้ำปิง ตอนบน กบสุดท้ายเป็น กบใสไม้ เป็นพวกงานสร้าง สร้างกำแพงโบสถ์ สร้างฝาย ฝายนี้เป็นตัวช่วย ให้เราเชื่อมต่อกับชาวบ้านได้ดีขึ้น และเพราะคนไทยยังมอง อะไรที่เป็น รูปธรรมมากกว่านามธรรม ดังนั้นงานสร้างเห็นเป็นชิ้นงานที่เป็น รูปธรรมมาก"

เริ่มต้นค่ายได้อย่างไร

"ก็มันเริ่มมาจากพวกเรานั่งคุยกัน หลังจากที่เราไปค่ายสร้าง แล้วกลับไปเยี่ยมค่าย เราไปสร้างโรงครัวให้เข้า แต่พอไปเยี่ยมมันกลายเป็นกฎวิ วัตไปเกิดคำถามว่าเราไปสร้างในสิ่งที่เค้าต้องการหรือเปล่า"

เหตุผลในการทำค่าย

"พวกเราคิดว่า บางที่ค่ายก็ไม่ได้ช่วยชาวบ้านจริง ๆ ก็เลยปรึกษากันว่า จะปรับ อย่งไร ต้องไปสร้างเท่านั้นหรือ ถ้าสิ่งที่เราสร้างในค่าย 80 เปอร์เซ็นต์ ไม่เป็น ประโยชน์ เราก็ไม่อยากจะคิดรูปแบบสร้าง มาคิดทำอะไรที่มีประโยชน์ดีกว่า ตอนแรก เลยคิดว่า จะพัฒนาชาวบ้านให้ได้ ต้องการเปลี่ยนวิถีชีวิตชาวบ้าน ให้ดีขึ้น เช่น จากการเพาะปลูก ก็สอนเขาพัฒนาเมล็ดพันธุ์ หรือฝึกอาชีพ

แต่.... ด้วยข้อจำกัดของเวลา 10 วัน และความไม่ต่อเนื่องของการ เข้ามา ดูแลชุมชน เพราะไม่สามารถจัดที่เดิมทุกปีได้ เลยเกิดความคิดที่ว่า แทนที่เราจะมุ่งช่วยเหลือชาวบ้าน ก็เน้นให้ประโยชน์กับคนที่มาค่ายได้มากที่สุด ให้ลูกค่ายได้เห็นอีกสังคมของประเทศไทย และนำกลับมาคิด น่าจะเป็นประโยชน์ระยะยาวมากกว่า และยังคงการช่วยเหลือชาวบ้านไว้ใน ปริมาณที่เท่าเดิม"

เหตุผลในการไปค่าย 2 ที่ในค่ายเดียว

“ด้วยที่ที่ที่ทีมเราเลือกไปทำค่าย 2 ที่ มันจะแตกต่างกันมากจนเห็นได้ชัด พอไปเห็นก็จะเข้าใจว่าท้องถิ่นในแต่ละที่เป็นอย่างไร แล้วมันก็จะเปรียบเทียบกันเอง อย่างหมู่บ้านแรกที่ไปที่ อำเภอแม่ทา เป็นหมู่บ้านตัวอย่างในการพัฒนาดีเด่นของประเทศไทย ชาวบ้านสะสมองค์ความรู้ต่อเนื่องกันมานานับ 10 ปี เน้นชีวิตที่พอเพียง มากกว่าการเข้าหาทุนนิยม ตามแนวเศรษฐกิจศาสตร์ ทุกวันนี้หมู่บ้านพัฒนาตัวเองจนอยู่ได้ และมีกองทุนหมู่บ้านที่บริหารกันเอง

หมู่บ้านที่สองไป 9 วัน ที่ อำเภอแม่เปิง เป็นหมู่บ้านที่ยังไม่ได้พัฒนา ยังอยู่ร่วมกับธรรมชาติและทุนนิยมยังเข้าไปไม่ถึง ยังไม่รู้จักรจัดการจัดการทรัพยากรของตน ไม่มีองค์ความรู้ที่นำมาใช้ในหมู่บ้านตนได้ เป็นเพียงชาวไร่ชาวนา เป็นไทยภูเขาที่ครึ่งหนึ่งของหมู่บ้านไม่มีบัตรประชาชน ขาดโอกาสทางการศึกษา และการสาธารณสุข เงินสนับสนุนหมู่บ้านจากรัฐ”

กระบวนการเป็นค่ายยังง ีทำให้ลูกค่ายได้เรียนรู้วิถีชีวิตชาวบ้านจริง ๆ

“ตัวกิจกรรม และการตั้งใจที่ที่ให้ลูกค่ายได้ไปสัมผัสใกล้ชิดกับชาวบ้าน และได้ขบคิดหาคำตอบ เช่น กิจกรรมหนึ่งที่ให้ลูกค่ายไปติดตามดูว่าชาวบ้านทำอะไรบ้าง เขาทำนา กับขายของ ทำ 2 อย่าง ลูกค่ายก็ช่วยสอนคิดบัญชี ปრაกฏ ว่าบัญชีร้านขายของชำติดลบมาตลอด ถ้าชาวบ้านทำนาอย่างเดียวนจะมีรายได้มากกว่า แต่ชาวบ้านไม่เคยรู้ตัวเลย”

คนไปค่ายได้อะไร

“แต่ละคนก็มีชีวิต วิธีการดำเนินชีวิตที่ต่างกัน ชาวบ้านเขาก็อยู่ในแบบของเขา เราไปเรียนรู้ก็เข้าใจ อาจจะไปใช้ชีวิตอย่างเขาไม่ได้ แต่เราก็สามารถพัฒนาตนเองได้ โดยที่ไม่ล้มล้างล้ม อย่างน้อยเค้าก็ได้ไปสัมผัสชนบทจริง ๆ บ้าง เป็นโอกาส ที่หาได้ไม่มากจากการเรียนเดี๋ยวนี้นี้ เพราะหลักสูตรของเราก็ไม่ได้มีวิชาที่ออกไปเรียนรู้สังคมได้ทุกคณะ ทุกภาควิชา ”

TU CAMPs⁹ schedule

มิถุนา

กรกฎา

- <-----อาสา----->
- ช้าง

สิงหา

- อีสาน
- โฟโต้

กันยา

ตุลา

- อาสา
- บัญชี
- รัตลาคัด
- เสตลาคัด
- แพทย์
- ไทยภูเขา
- อนุรักษ์
- โฟโต้
- ลานผืน
- ช้าง
- ชาวเหนือ
- อีสาน

พฤศจิกายน

- ช้าง

ธันวาคม

- <-----ปารุภ----->
- อีสาน
- BE
- BBA

มกรา

- ลานผืน
(กิจกรรมรับน้อง)

กุมภาพันธ์

- บ้านทอผืน

มีนา

- อาสา
- รัตลาคัด
- เสตลาคัด
- นิติ
- อนุรักษ์
- โรตาแรคท์
- ชาวเหนือ

เมษา

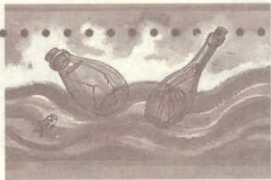

พฤษภาคม

- ช้าง

อื่นๆ - วรรณศิลป์ (แล้วแต่อาจารย์) - ดูนก (แล้วแต่ตกลง) - ช้าง (เทอม 2)

เกาะปอ ทะเลฝัน

๕๔ นวนิยายกรรมกรรมและนางสาวดัมคะวัน

รอยยิ้มสามแฉกบนดินสีแดงเฉอะแฉะปะปนกับรอยล้อรถจักรยายน มีน้ำขุ่นขังเป็นสัญญาณบอกให้คนเดินผ่านไปมาได้รับรู้ถึงการเพิ่งจากไปของ สายฝนที่พรำลงบนพื้นถนนชนบท ยิ่งประจักษ์กับกลิ่นอายของต้นไม้ ใบหญ้าไซยะมาคลุกเคล้ากับลมทะเลบริเวณเกาะปอด้วยแล้ว มีแต่จะยิ่งสร้างความงดงามให้บรรยากาศรอบข้างมากขึ้น

ถ้าลองจินตนาการถึงภาพเกาะใดเกาะหนึ่งซึ่งอยู่ชายฝั่งอันดามัน เกาะเล็ก ๆ ที่ไม่ปรากฏชื่อเป็นสถานที่ท่องเที่ยวดึงดูดคน เกาะซึ่งน้อยคนเคยรำลึกหรือเหยียบย่าง เกาะที่ยังคงความสวยงามภายใต้การปรุงแต่งโดยธรรมชาติ เกาะซึ่งยังคงมีหมู่บ้านเล็ก ๆ อบอุ่นเต็มเปี่ยมด้วยรอยยิ้มต้อนรับคอยผู้มาใหม่...เกาะที่จินตนาการได้นั้น คงปฏิเสธไม่ได้ว่าไม่ใช่ เกาะปอ... เกาะในฝันของนักเดินทาง

แต่...

ชายทะเลที่แม่ไม่ใสสดดังในภาพเขียน...

หาดทรายที่แม่ไม่ขาวสวย แต่เกลื่อนด้วยหินใหญ่เรียงราย...

บ้านผู้คนที่แม่มิใช่บ้านคอนกรีตใหญ่โตหรูหรา...

อาหารการกินที่แม่มิใช่สิ่งเลิศรสจากต่างแดน...

พาหนะเดินทางที่แม่มิใช่เรือใหญ่จุก้นักท่องเที่ยวผู้เกี่ยวเก็บ...

หากยังมีฟ้าใสรอรองรับความงามของดวงตะวันสองเวลา...

หากยังมีความงามจากรอยยิ้มของผู้คน...

หากยังมีชาวประมงที่จับปลามาเจือจางพี่น้อง...

หากยังมีกองไฟและเรื่องเล่าจากผู้เฒ่าที่อบอุ่น...

หากยังมีภาษาไทยสำเนียงใต้ปนภาษาชาวยิวคอยถ้อยคำจริงใจ...

หากยังมีประเพณี วิถีชาวบ้านก่อรวมเป็นวัฒนธรรมชุมชนเกาะปอด

การตีค่าความงดงามของเกาะปอดซึ่งครั้งหนึ่งเคยมีนักศึกษาไป
ออกค่ายพัฒนาเป็นไปได้อหลายรูปแบบ คำว่า “พัฒนา” ถ้าในสายตาของนักธุรกิจ
นักลงทุนคงแตกต่างกันไปมาก มิเช่นนั้นคงไม่มีสถานประกอบการธุรกิจหย่อนใจ
เข้าไปสร้างความเป็นไปเปลี่ยนแปลงในเกาะอันเปี่ยมด้วยความสวยงามเช่นนั้น
หารู้ไม่ว่าได้ค่อย ๆ บั่นทอนความสวยงามที่แท้จริงดั้งเดิมด้วยสิ่งซึ่งหลาย
คนนิยมนักหนา และเรียกมันว่า “ความเจริญ”

ครั้งหนึ่งลานอเนกประสงค์ที่เกิดจากน้ำพักน้ำแรงของนักศึกษา
และชาวบ้าน ได้เป็นถาวรวัตถุสัญลักษณ์แทนคุณค่าและความหมาย
แต่บัดนี้ความสำคัญของตึกหลังใหญ่ที่เกิดจากอำนาจเงินเข้ามาบดบังแทนที่
ผลผลิตจากน้ำใจในครั้งก่อน

ครั้งหนึ่งซึ่งเคยได้เรียนรู้พูดคุยในวิถีวัฒนธรรมอันดีงามของการดำเนิน
ชีวิต... บัดนี้ คำพูดที่ถูกถ้อยทอดออกมาจะมีแต่เพียงเรื่องราวของสิ่งที่ตีราคาว่า
สูงค่า คือ เงินทอง

ครั้งหนึ่งซึ่งเคยอาบน้ำโดยซักรอกจากบ่อบาดาลที่ร่วมแรงใจกันขุด ... บัดนี้
แม้เป็นแบบ open air ดั้งเดิม แต่กลับเป็นการปรุงแต่งขึ้นให้เป็นสิ่งที่
คิดว่างามตามค่านิยมเมือง

...ไม่มีอีกแล้ว เด็กตัวน้อย ๆ วิ่งไล่เตะครูปลูกเจี๊ยะเล่นบนพื้นดินสีแดง
ยามฝนพรำ

...ไม่มีอีกแล้วเรือหัวโทงที่ลอยลำผูกไว้ รอคอยเวลาออกมารับใช้
สมาชิกในครอบครัว

...ไม่มีอีกแล้วเสียงกีตาร์ท่ามกลางแสงดาวและเทียนเล่มน้อย

...ไม่มีอีกแล้วภาพหมู่บ้านที่เหมาะสมกับการออกค่ายอาสาพัฒนาฯ

จะคงมีแต่เพียงถนนคอนกรีตทอดตัวยาวทั่วเกาะ

จะคงมีแต่เพียงผู้มาเยือนที่หวังตัดดวงทุกอย่างไปในเพียงชั่วเวลา

จะคงมีแต่เพียงภาพการแข่งขันรับจ้างและหาเงิน

จะคงมีแต่เพียงความเจริญและความเปลี่ยนแปลงที่ถูกยึดเย็ดโดย
อำนาจเงินตรา

ความสวยงามที่สุดอาจวางตัวอยู่ภายใต้ความเรียบง่ายและธรรมดา
ซึ่งมีอยู่และสืบทอดมายาวนาน หาใช่ความสะดวกลสบายปรุงแต่ง
ที่เบื่องหลังได้มองข้ามซึ่งสิ่งที่ดีที่สุดไป ... หากแต่จะย้อนเพื่อเปลี่ยนแปลง
กลับไปก็คงไม่สามารถทำได้อีกต่อไป

คงได้แต่เพียงเก็บภาพค่ายค่ายหนึ่งไว้เป็นความทรงจำ ว่าครั้งหนึ่ง
ความสวยงามที่แท้จริงเคยมีอยู่แล้ว ที่ดินแดนแห่งนี้...

อ้ายพล : บทความว่าด้วยการเยี่ยมค่าย

บทกวี แก้วสวาท

“อย่าลืมกลับมาแฉ่อีกเนื้อ”

“ครับ..ผมสัญญา ผมจะกลับมาหาอ้าย”

ภาพของอ้ายพลที่มายืนร้องไห้ และสวมกอดผมด้วยความอาลัยยังคงติดตรึงแน่นอยู่ในความทรงจำของผมเป็นอย่างดี น้ำตาที่หลังรินออกมาอาบสองแก้มของอ้ายพลในนาที่สุดท้ายก่อนที่เราจะกลับกรุงเทพฯ คงไม่มีคำพูดใดมาแทนความรู้สึกเหล่านั้นได้ ผมได้แต่สัญญากับตัวเองว่าผมต้องหาโอกาสกลับมาเยี่ยมเยียนชาวบ้านที่นี่อีกสักครั้ง

“หมู่บ้านแม่ป่อถ่า” เป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่ซ่อนตัวอยู่ในหุบเขาลึกแห่งอำเภอแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน การเดินทางสมัยนี้สะดวกสบายขึ้นมาก เพราะถนนตัดเข้าไปพาดผ่านใกล้ตัวหมู่บ้านเต็มที แต่จากตัวถนนก็ต้องใช้เวลาเดินเท้าเข้าหมู่บ้านอีกกว่าครึ่งชั่วโมง ถนนที่วาก็เป็นเพียงถนนเล็ก ๆ แค่พอรถวิ่งสวนกันและส่วนมากยังเป็นดินลูกรังที่โดนน้ำเซาะเป็นร่องเมื่อยามหน้าฝนมาเยือน

หุบเขาที่นิ่งดงามราวกับภาพถ่าย แนวเขาบางช่วงเป็นนาขั้นบันไดสลับกับม่านหมอกแดงงามตา อากาศปราศจากมลพิษ ให้ความรู้สึกบริสุทธิ์อย่างเทียบกันไม่ได้กับกรุงเทพมหานคร หมู่บ้านในละแวกนี้ยังไม่มีทั้งไฟฟ้าและประปา อาศัยก็เพียงแสงเดือนแสงตะวัน และลำห้วยเล็ก ๆ ที่ไหลรินหล่อเลี้ยงชีวิตตามประสาชาวดอย

“แม่ป่อถ่า” จึงเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมในการไปออกค่ายสร้างสำรับพวกเรา..ค่ายที่ช่วยผลิตคนแห่งมิตรภาพและประสบการณ์ที่พวกเราไม่มีวันลืมเลือน

ในที่สุดผมก็มีโอกาสได้กลับมาเยี่ยมเยียนอ้ายพลและชาวบ้านแม่ป่อถ่าอีกครั้ง ก่อนขึ้นดอยผมซื้อรถของเล่นในตลาด ตัดมือไปฝากลูกชายของอ้ายพลหนึ่งคัน อ้ายพลเป็นชาวปากกัญญูที่เคยลงมาทำงานในเมือง จึงสามารถพูดภาษาไทยได้ค่อนข้างคล่องแคล่ว ผมกับอ้ายพลอายุเท่ากันแต่เราต่างให้เกียรติกันด้วยการเรียกอีกฝ่ายหนึ่งว่าพี่

ทริปนี้ผมพาน้อง ๆ จากชุมนุมข้างเคียงมาด้วย 3 คน ผมแบ่งให้น้องสาวทั้งสามนอนบ้านพ่อหลวง ส่วนผมนอนบ้านอ้ายพลเหมือนเมื่อครั้งมาออกค่าย

สาเหตุที่เราแยกกันนอน เพราะผมได้ประสบการณ์มาจากการเยี่ยมค่ายคราวก่อน ที่หมู่บ้านเฮาะเก่า อำเภอแม่แจ่ม ครั้งนั้นเราไปเยี่ยมค่ายด้วยกัน 5 คน แต่นอนรวมกันที่บ้านหลังเดียว ผลก็คือชาวบ้านในหมู่บ้าน ไม่ได้รู้สึกมีส่วนร่วมกับเราแต่อย่างใด แม้แต่บ้านพี่แดงที่ผมเคยไปพัก เขายังไม่สามารถมาต้อนรับขับสู้ผมได้ อาจเป็นเพราะธรรมเนียมของเขาที่ต้อนรับเฉพาะแขกบ้านใครบ้านมัน หรืออาจด้วย

ความน้อยเนื้อต่ำใจที่ผมไม่ยอมไปนอนบ้านเขาก็เป็นได้..

ช่วงปลายฝนต้นหนาวเช่นนี้ อากาศยิ่งหนาวเหน็บกว่าเดือนมีนาคมที่เรามาออกค่ายเสียอีก ไม่เสียที่ที่ผมอุตส่าห์แบกอุปกรณ์กันหนาวมาเติมทีก็ดนอกจากถุงนอนอันหนานุ่มและถุงเท้าสามคู่แล้ว ผมยังต้องอาศัยผ้าห่มที่บ้านของอ้ายพลอีกสามชั้น และนอนเขยิบเข้าไปใกล้เตาไฟในครัวอีกหน่อย เพื่อให้สามารถหลับตานอนลงบนพื้นกระดานอันเย็นเยียบ

เช้าวันรุ่งขึ้น ผมพาน้อง ๆ ไปตรวจดูประปาภูเขาที่พวกเราและชาวบ้านได้ช่วยกันสร้างเอาไว้ บ่อกักน้ำที่เราช่วยกันสร้างอยู่ห่างจากหมู่บ้านเพียง 15 นาที เส้นทางเดินเท้าไปสู่บ่อน้ำเป็นเส้นทางลัดเลาะภูเขาที่ชาวบ้านแผ้วถางไว้รอคอยพวกเราตั้งแต่ก่อนไปออกค่าย ผมค่อนข้างคุ้นเคยเส้นทางนี้เป็นอย่างดี เพราะต้องเดินเข้าออกเส้นทางนี้ นับครั้งไม่ถ้วนตลอดระยะเวลา 10 วัน เนื่องจากเป็น senior และร่วมอยู่ในชุด survey

ผ่านมาหลายเดือน..เส้นทางเดินสู่ประปาภูเขายังคงอยู่ในความทรงจำของผมไม่เสื่อมคลาย ภาพที่พวกเราและชาวบ้านช่วยกันแบกท่อประปาลัดเลาะไปตามแนวเขา ภาพที่พวกเราช่วยกันเก็บหินมาสร้างบ่อ ภาพที่พวกเราเย็นเรียงเป็นแนวช่วยกันขุดทางวางท่อ จนกลายเป็นสโลแกนประจำค่ายที่ว่า "ขุดบ่อ ขุดทาง วางท่อ"

เรานั่งเล่นคุยกันเรื่องศัพท์เพเรออย่างเพลิดเพลิน จนดวงตะวันสาดแสงเข้าสู่ช่วงเวลาที่บ่ายคล้อย ผมจึงพาน้องๆ เดินกลับหมู่บ้าน เพื่อเข้าสู่กิจกรรมแห่งการมีส่วนร่วมในลำดับถัดไป

มาเยี่ยมค่ายคราวนี้ สิ่งหนึ่งที่ผมไม่ลืมหยิบติดมือมาด้วยคือ "ภาพถ่าย" ทุกครั้งที่เรามาออกค่าย เราจะมีตากล้องประจำค่ายอยู่หนึ่งคน ซึ่งผมมักจะได้รับหน้าที่นี้อยู่เสมอ

จากประสบการณ์ของผมในการเป็นตากล้องให้ห้องค่าย สัจธรรมข้อหนึ่งที่ผมค้นพบคือ ภาพที่คนเราชอบดูที่สุดก็คือภาพของตัวเอง เพราะฉะนั้นชาวบ้านต้องชอบใจแน่ ๆ ถ้าผมเอารูปที่มีภาพของชาวบ้านไปฝาก ปราบกฏว่าได้ผลครับ ชาวบ้านต่างเลือกรูปที่มีภาพของตัวเอง และภาพของลูก ๆ ชาวค่ายซึ่งไปพักที่บ้าน ไว้เป็นที่ระลึก

รูปที่ทุกคนชอบใจเป็นพิเศษ คือรูปในวันที่มีกิจกรรมกีฬาดี เราจัดให้อาปา (พ่อ) อาใหม่ (แม่) ในหมู่บ้านมาวิ่งกระสอบแข่งกัน พออาปาอาใหม่เห็นภาพตัวเองกำลังแข่งวิ่งกระสอบ ต่างพากันหัวเราะร่อนอย่างอารมณ์ดี เป็นอันว่ากิจกรรมเดินแจกรูปในครั้งนี้ได้ผล

"พازهคือหนูไม่มาด้วยหรือ" อาปา บ้านที่น้องอ่องไปพัก ถามผมด้วยแววตาคิดถึง
"ไม่ได้มาครับ"

"บอกพازهคือหนูด้วยนะ.. ว่าอาปาคิดถึง"

เวลาที่เรไปออกค่าย เราจะให้อาปา อาใหม่ที่บ้านช่วยตั้งชื่อให้พวกเราเป็นภาษา

ปกากฎอ ชื่อของผมห้ายพลตั้งให้ว่า "พะซา" แปลว่า "พีดา" ฟังดูทะแม่ง ๆ แต่ก็น่ารักดี
"พาชะคือทุ" เป็นชื่อของน้องอ่องซึ่งอาป้าที่บ้านเขาตั้งให้ หลังจากที่อาป้าทัก
ผมว่า "พาชะคือทุไม่มาด้วยหรือ" ทำให้ผมเกิดไอเดียใหม่ว่า มาคราวหน้าผมจะ
รวบรวมจดหมาย ของชาวค่ายมาด้วย เอามาฝากทุก ๆ บ้านถ้าเป็นไปได้ ไม่อย่างนั้น
บ้านที่ไม่ได้รับจดหมายคงจะน้อยใจน่าดู

วันเวลาแห่งความสุขผ่านไปอย่างรวดเร็วเช่นเคย วันสุดท้ายก่อนที่พวกเรา
จะกลับ พ่อหลวงให้อาหม้มทอยามให้พวกเราอีกคนละใบ อันที่จริงตอนที่พวกเรา
ออกค่าย ผมได้รับยามมาแล้วถึงสามใบ แต่ก็จำต้องรับไว้อีกหนึ่งใบ

"พวกลูก ๆ มาสร้างประปาให้พ่อ พ่อไม่รู้จะตอบแทนพวกลูก ๆ อย่างไร
...รับเอาไว้เถอะลูก"

ถ้อยคำของพ่อหลวงสะท้อนสายใยแห่งความรู้สึก ที่ชาวบ้านมีต่อพวกเรา
ชาวค่ายได้เป็นอย่างดี

คืนนี้เป็นคืนสุดท้ายแล้วที่ผมจะได้อยู่ที่หมู่บ้านแม่ป้อถ่า และแล้ว
เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมียของอ้ายพลเกิดเจ็บท้องคลอดขึ้นมากะทันหัน
อ้ายพลต้องขี่มอเตอร์ไซด์พาเมียไปส่งโรงพยาบาลตอนกลางดึก ส่วนผมต้องนอน
ที่บ้านคนเดียวเพื่อรอการเดินทางกลับในวันรุ่งขึ้น

พวกเราเก็บข้าวของในตอนเช้า นั่งซ้อนมอเตอร์ไซด์ของชาวบ้านคนละคัน
นำทีมโดยครูเขียว รักษาการครูใหญ่แห่งโรงเรียนบ้านแม่ป้อถ่า ตอนแรกตั้งใจว่า
จะไปต่อรถที่หมู่บ้านห้วยผึ้ง แต่ไปกันไม่ทัน ครูเขียวจึงอาสานำทีมขี่มอเตอร์ไซด์
ไปส่งพวกเราที่ถนนใหญ่ เป็นระยะทางไกลกว่า 20 กิโลเมตร

ก่อนกลับผมแวะไปเยี่ยมเมียอ้ายพลที่โรงพยาบาล ปรากฏว่า อ้ายพลได้
ลูกชายอีกคนหนึ่งในวันนั้นเอง สายใยของชีวิตน้อยๆ ได้เริ่มต้นขึ้นในวันที่
ผมเดินทางกลับพอดี

อ้ายพลเดินมาส่งผมที่หน้าโรงพยาบาล และรำล้าผมด้วยความอาลัยเช่นเคย
"อย่าลืมกลับมาเยี่ยมอีกเนื้อ กลัวว่าไปแล้วจะไม่กลับมาอีก"

"มาสิครับ..เห็นมัยว่าคราวนี้ผมยังมาเลย ไปก่อนนะครับ "

ผมกลั้นใจหันหลังเดินจากมา ในที่สุด..ผมก็ตัดสินใจวิ่งกลับไปสวมกอดอ้ายพล
อีกครั้ง

"อย่าลืมกลับมาแ่อวอีกเนื้อ" น้ำตาแห่งความอาลัย หลังรินลงอาบสองแก้ม
ของอ้ายพล

"ครับ..ผมสัญญา ผมจะกลับมาหาอ้าย"

ค่าธรรมเนียมค่าย

ชื่อค่าย	เจ้าของ	ช่วงเวลา	ติดต่อ
ค่ายสร้างสรรค์ป็น กฎหมาย	โครงการเผยแพร่วิชานิติศาสตร์	มกราคม	จิม 097817257
Pre-camp (แนะนำ)	คณะกรรมการมัธยมศึกษาคณะนิติศาสตร์	ตุลาคม , มกราคม	คัง 013000717
ค่ายค้นคว้าใจให้สังคม	กลุ่มศึกษากฎหมายภาคปฏิบัติ	วันหยุดปีใหม่	เม่น 019723059
ค่ายนักกฎหมาย 1,2	กลุ่มศึกษากฎหมายภาคปฏิบัติ	กรกฎาคม , ธันวาคม	เม่น 019723059
ค่ายพิเศษกึ่งชุมชนสัมพันธ์	กลุ่มศึกษากฎหมายภาคปฏิบัติ	มกราคม ช่วงวันเด็ก	เม่น 019723059
ค่าย LSC camp	Law Student Club (LSC)	หลัง Mid เทอม 1	ตอง 091296265
ค่ายรากแก้ว	Law Student Club (LSC)	ก่อน Mid เทอม 2	ตอง 091296265
ค่ายหนึ่งสี่เพื่อเด็ก	กลุ่มค่ายหนึ่งสี่เพื่อเด็ก	ตุลาคม , มีนาคม	จูน 069740104
ค่ายแนะนำแนว (รัฐศาสตร์)	กลุ่มแนะนำแนวคณะรัฐศาสตร์	ไม่แน่นอน	ไฉต 096673021
EC become 1	คณะกรรมการมัธยมศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ + Scobe	เทอม 2	ใหม่ 041525219
ค่าย อาจารย์วัยว	คณะเศรษฐศาสตร์	ต้น เทอม 2	คณะเศรษฐศาสตร์
ค่ายอินทร์เจ้าชา	กลุ่มอินทร์เจ้าชา คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี	ตุลาคม	บัว 091049090
ค่ายสังคมนสงเคราะห์สัญจร	คณะกรรมการมัธยมศึกษาคณะสังคมสงเคราะห์	ไม่แน่นอน	ก้อย 016895389
ค่ายพัฒนาผู้นำเยาวชน	คณะกรรมการมัธยมศึกษาคณะสังคมสงเคราะห์	ไม่แน่นอน	ก้อย 016895389
ค่ายดูดาว	คณะกรรมการมัธยมศึกษาคณะศิลปศาสตร์	ตุลาคม	กล้า 065045790
ค่ายสร้าง	คณะกรรมการมัธยมศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์	ตุลาคม	เอก 091125661
ค่ายสร้าง	คณะกรรมการมัธยมศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ สาขาฟิสิกส์	ตุลาคม	จุ่ม 098229035
ค่ายสร้าง	คณะกรรมการมัธยมศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ สาขาเคมี	ตุลาคม	พัน 091574208
TU Sci Camp (แนะนำ)	คณะกรรมการมัธยมศึกษาคณะวิทยาศาสตร์	ตุลาคม	จุ่ม 098229035
ค่ายฝันเป็นหมองงได้ไหม	คณะกรรมการมัธยมศึกษาคณะแพทยศาสตร์	ธันวาคม	จัมโป๊ 0955429043

คำขออบรมหลักสูตร	พรรคแนวร่วมภาคประชาชน	พฤษภาคม	เดือน 013493251
คำขออนุญาตประวัติศาสตร์	พรรคแนวร่วมภาคประชาชน	มิถุนายน	เดือน 013493251
คำขิ้นฝันสร้างสรรค์ความดี	กลุ่ม Idea	มิถุนายน	ตั้ง 094822921
คำขผู้เข้าอบรมเพื่อการต่อต้านยาเสพติด	กลุ่ม Idea	สิงหาคม	ตั้ง 094822921
สหกรณ์ความดี	กลุ่ม Idea	ตลอดทั้งปี	แถม 093136867
คำชวนอก	ชุมนุมอนุรักษ์ถันกและศึกษารวมชาติ	เดือนละครั้ง	ที่ 060500526
คำขั้วโปโปเคนโดม	ชุมนุมศึกษาพุทธศาสน์และประเพณี	มิถุนายน	เปิด 067297942
Inner Peace	ชุมนุมศึกษาพุทธศาสน์และประเพณี	ตุลาคม	เปิด 067297942
Natural meditation	ชุมนุมศึกษาพุทธศาสน์และประเพณี	มกราคม	ตั้ง 06-9896368
คำขบัญญัติ	กลุ่มคำขออาสาสมัครบัญชี	ตุลาคม , มีนาคม	ตั้ง 091078428
คำขอสรบง	กลุ่มคำขออาสาสมัครและเศรษฐศาสตร์	ตุลาคม , มีนาคม	เปิด 014307283
คำขนิติ	กลุ่มคำขออาสาสมัครนิติศาสตร์	มิถุนายน	เปิด 014307283
คำขรัฐ	กลุ่มคำขออาสาสมัครรัฐศาสตร์	ตุลาคม , มีนาคม	เปิด 094987914
คำขอแพทย์	ชมรมนิพิฏ์ประโยชน์อาสาพัฒนาชนบท คณะแพทยศาสตร์	ตุลาคม	เกิด 091379402
คำขอ BE	กลุ่มคำขออาสาสมัคร BE	ธันวาคม	วันที่ 091722002
คำขอ BBA	กลุ่มคำขออาสาสมัคร BBA	ธันวาคม	แนว 099251770
คำขออาสาพัฒนาชนบท	ชุมนุมคำขออาสาพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	สิงหาคม ตุลาคม มีนาคม	ตั้ง 063844907
คำขอไทยภูเขา	ชุมนุมคำขออาสาพัฒนาชาวไทยภูเขา	ตุลาคม	เปิด 060660404
คำขอสามฝัน	กลุ่มอิสระสามฝัน	ตุลาคม มกราคม	เปิด 018357476
คำขอหาทุน	ชมรมนักศึกษาโครงการนักศึกษาเรียนเชิงเกษตร (ช้างเผือก)	เปิดตลอดทั้งปี	ทาง 063673305
คำขอเยาวชนวิชาการ (แม่แนว)	ชมรมนักศึกษาโครงการนักศึกษาเรียนเชิงเกษตร (ช้างเผือก)	กรกฎาคม - สิงหาคม	ทาง 063673305
คำขอพัฒนารวมตั้งจร	ชมรมนักศึกษาโครงการนักศึกษาเรียนเชิงเกษตร (ช้างเผือก)	พฤศจิกายน	ทาง 063673305
คำขอพัฒนาบุคลากรช่างฝึก	ชมรมนักศึกษาโครงการนักศึกษาเรียนเชิงเกษตร (ช้างเผือก)	เทอม 2	ทาง 063673305
คำขอสร้างอาสา	ชมรมนักศึกษาโครงการนักศึกษาเรียนเชิงเกษตร (ช้างเผือก)	ตุลาคม	ทาง 063673305

ค่ายสร้าง	ชมรมนักศึกษาก่อสร้าง	ตุลาคม	อื่น 066251845
ค่ายแนะแนวการศึกษา	ชมรมนักศึกษาก่อสร้าง	วันพฤหัสบดี	อื่น 066251845
ค่ายศึกษาศิลปวัฒนธรรม	ชมรมนักศึกษาก่อสร้าง	วันพฤหัสบดี	อื่น 066751845
ค่ายสัมมนา	ชุมนุมชาวเหนือ	กรกฎาคม	เอก 040025270
ค่ายศึกษาศิลปวัฒนธรรมภาคเหนือ	ชุมนุมชาวเหนือ	ตุลาคม	เอก 040025270
ค่ายวันเด็ก	ชุมนุมชาวเหนือ	มกราคม	เอก 040025270
ค่ายแนะแนว	ชมรมโตมท์กษิณ	ตุลาคม	นิต 07292587
ค่ายวันเด็ก	ชมรมโตมท์กษิณ	มกราคม	นิต 07292587
ค่ายสร้าง	ชมรมโตมท์กษิณ	เมษายน	นิต 07292587
ค่ายศึกษาศิลปวัฒนธรรมภาคใต้	ชมรมโตมท์กษิณ	ตุลาคม	นิต 07292587
ค่ายไฟใต้	ชุมนุมค่ายภาพ	สิงหาคม , ตุลาคม	www.tupphoto.net
ค่ายวรรณศิลป์	ชุมนุมวรรณศิลป์	ไม่แน่นอน	www.wannasrip.cjb.net
ค่ายสังคมพัฒนา	ชุมนุมสังคมพัฒนา	สิงหาคม ตุลาคม ธันวาคม	กฤษ 066620030
ค่ายพัฒนาศักยภาพ	ชมรมพัฒนาศักยภาพหญิงชายเพื่อสังคม	มีนาคม	021514419
ค่ายอบรมการพูดและพัฒนากฎีกภาพ	ชุมนุมปลูกกล้าและไต่เวที	ธันวาคมหรือมกราคม	บอล 041182451
ค่ายอนุรักษ์	ชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติ	มีนาคม, ตุลาคม	เดี 096673854
ค่ายลานสรรค์	กลุ่มอิสระลานสรรค์	ไม่แน่นอน	มีม 096419283
ค่ายสร้างภาพพช.	กลุ่มพัฒนาชนบท (กพช.)	ตุลาคม	ปิ่น 069599992
ค่ายเด็กพช.	กลุ่มพัฒนาชนบท (กพช.)	มกราคม	ปิ่น 069599992
ค่ายสัมมนานักกิจกรรม	Youth club ชมรมพัฒนาหญิงชายเพื่อสังคม	กันยายน	กีฬท 050353637
ค่ายพัฒนาการรับรู้สู่ความคิด	Youth club ชมรมพัฒนาหญิงชายเพื่อสังคม	มกราคม	กีฬท 050353637
ค่ายโรตาเบรลท์ (ฝ่ายบริการสโมสร)	สโมสรโรตาเบรลท์	สิงหาคม	ทว 094649185
ค่ายแนะแนวอาชีพ	สโมสรโรตาเบรลท์	ตุลาคม	ทว 094649185
ค่ายโรตาเบรลท์ (ฝ่ายบริการชุมชน)	สโมสรโรตาเบรลท์	มีนาคม	ทว 094649185

ร้านถ่ายเอกสาร P.R.A.H

ทำพระจันทร์

พี่ชาญชัย ร้าน J.PRINT

ซอยมหาธาตุ ทำพระจันทร์

(ทางเดินไปท่าช้าง)

บริการถ่ายเอกสารสี ขาว-ดำ

พิมพ์ทองปกวิทยานิพนธ์

เข้าเล่มปก งานพิมพ์

เร่งด่วนทุกชนิด

รับพิมพ์แก้ไขวิทยานิพนธ์

งานอาจารย์ 3 โทร.2237209

เอส แอนด์ ดี ช็อป (S and D Shop)

จัดแบบฟอร์มวิทยานิพนธ์

เข้าเล่มวิทยานิพนธ์รับถ่าย

เอกสาร โรเนียวสี เคลือบบัตร

นามบัตร ส่งแฟกซ์ สแกนภาพ

สติ๊กเกอร์ เข้าเล่มสันกาว

โทร. 02-222-3221

แฟกซ์. 022224879

มือถือ 01-6588754

100 ถ.มหาราช

พระบรมมหาราชวัง พระนคร

กรุงเทพฯ

10200(ข้างร้านนานาภัณฑ์)

ร้านถ่ายเอกสาร

สถาบันภาษา

ร้าน B.B.บริการ

บริการถ่ายเอกสารสี ขาว-ดำ

ดิจิตอล เคลือบบัตร เคลือบปก

เข้าเล่ม วิทยานิพนธ์ ห่วง แม็ก

โทร.01-7032673

ร้านปจริย์

อุปนิสัย์ เจริญไทย

รับสั่งตัดและให้เช่าชุด

ข้าราชการชาย-หญิง

และชุดครุย ทุกสถาบัน

8 ตรอกมหาธาตุ ถนนมหาราช

ทำพระจันทร์ เขตพระนคร กทม.

10200

โทร. 623-6259

ไม้อัดไฟประชาสัมพันธ์

อ่านหนังสือจบแล้วแต่ความติดงังไม่จบ...เชิญร่วมแสดงความคิดเห็นกับไม้อัดไฟ เล่มพิเศษ เล่มต่างนี้ คิดเห็นกันอย่างไร กับทั้งเนื้อหาและรูปแบบของเล่ม อกจากติ-ออกจากชม- เสนอแนะ หรือออกจากจะบอกเล่าเรื่องราว ประสบการณ์เกี่ยวกับต่างของตัวเอง ก็ส่งเข้ามาได้ที่ อีเมล maikedfai_asa@yahoo.com 10 ท่านแรก ไม้อัดไฟสีของรางวัลเล็กน้อย เป็นซีดีเพลงพิเศษ ๆ มอบให้รับ ๆ ส่งกันหน่อยนะ

***ไม้อัดไฟเปิดรับสมาชิกกันใหม่ ๆ เข้ามาร่วมจุดเปลวไฟ อกจากคิด อกจากเงิน ทำหนังสือ หรืออีครีฟร้อนแรงในหัว มีกิจกรรมที่น่าสนใจจาก ลองทำ เข้ามาร่วมแลกเปลี่ยน แบ่งปันกันได้ ลองส่งประวัติสั้น ๆ ของคุณมาที่ maikedfai_asa@yahoo.com ***

กิจกรรมไม้อัดไฟที่สนใจในปีี้ เช่น จุฬสารไม้อัดไฟ ฉบับปกซี, จุฬสารไม้อัดไฟฉบับพิเศษ (เสนอประเด็นพิเศษ ๆ ที่น่าสนใจ อย่างเล่มต่าง เล่มนี้), เสวนาพูดคุยส่งต่อความคิด, การทัศนศึกษาพัฒนาตนเอง และสังคม กิจกรรมต่าง ๆ ติดตามรายละเอียดได้ที่ ตามบอร์ดประชาสัมพันธ์หรือจุฬสาร ของเราในโอกาสต่อ ๆ ไป

กองบก.

special Thanks...

ไม่วิดีโอก่อนนี้คงไม่สามารถส่องสว่างได้ หากขาดผู้คนที่ช่วงเราจุดไฟ...

.....ขอบคุณอาจารย์สุวิชาติ นุ่นพจนต์ ที่ช่วงนี้ให้คำปรึกษาและคำแนะนำการทำงานเสมอมา

.....ขอบคุณพีโน่ต์ พีตัน สำหรับบทความดี ๆ และคำแนะนำ ให้พวกเราเสมอ

.....ขอบคุณพี้อัฐิ สำหรับคำติ-ชม และเรื่องราว มุมมองเกี่ยวกับต่าง

.....ขอบคุณพีโน้ตสำหรับห้องสนทนากลางรูปแบบ และคำแนะนำด้านอาร์ตเวิร์ค

.....ขอบคุณ นนิง พีคิน ต่างเปรชฐ์+++พีโอม พีเพิงต ต่างรัฐ+++พีเต็ง ต่างบัญญัติ+++กิต

ต่างแพทง+++พีต่างต่างนิต+++พีพิมพ์ พีแบงค์ ต่าง BE+++แฉว เซพ ต่าง oba+++พีแอ้ พีจี อั้น

ชมรมอีสาน+++พีเสมอ พีโน่ต์ ชมรมชาวเหนือ+++พีกาญ ชมรมวังเฝือก+++พีกฤษ

ชมรมสังคมพัฒนา+++พีแม็ค ชมรมโทงภูเขา+++พีแอน เต้ ชมรมอนุรักษ์+++พีณวี

ชมรมต่างภาพ+++บี แอด ชมรมวรรณศิลป์+++ตอง บอด ชมรมปรากฏ+++นัท ปาคิม

ชมรมโรตาแร็คท์+++สิ ชมรมพัฒนาศักยภาพ+++มี้ม กลุ่มอิสระสานสรรค์+++เอ็ง กวาง อี้อพีใหม่

กลุ่มอิสระสานฝัน

ที่ร่วมกันเอื้อเพื่อเรื่องราว ประสบการณ์ มุมมอง เกี่ยวกับต่างทุกต่าง

.....ขอบคุณกลุ่มต่าง ชุมหมุ่ ชมรมต่าง ๆ ที่ทำในเล่มต่างเสร็จสมบูรณ์

.....ขอบคุณพีโก้ พีเอ บ้อง สำหรับการช่วยเหลือเรื่องสปอนเซอร์

.....ขอบคุณทุกคนที่ช่วงนี้ให้สัมภาษณ์คอลัมน์ Just talk

.....ขอบคุณพีงอด พีลา สำหรับคำช่วงปรึกษาโครงการ

.....ขอบคุณ พีชายัง ภัท J.PRINT ที่ให้การสนับสนุนในโครงการบุฟเฟ่ต์ทวาม

.....ขอบคุณ ภัท อ.บ.บริการ ที่ให้การสนับสนุนการทำงานของเราด้วยดี

.....ขอบคุณพี ๆ พี่อ้อม ๆ น้อง ๆ ต่างอาสา สำหรับสถานที่ และการช่วยเหลือที่ดีเสมอมา

.....ขอบคุณพี ๆ ที่โรงพิมพ์ธรรมศาสตร์ ให้คำแนะนำด้านการพิมพ์เสมอไป

.....ขอบคุณองค์การนักศึกษาชมรมนาวิกจักรวรรดิศาสตร์ ที่แนะนำช่วงเหลือ และเปิดพื้นที่จัดเงินให้

.....ขอบคุณสปอนเซอร์ทุกท่าน สำหรับการสนับสนุน

.....ขอบคุณ www.gettyimages.com สำหรับภาพสวย ๆ

.....ขอบคุณทีมงานกองบก.ทุกคน (เป็ปอง พีโอ พีโน้ต ปลา จีบี เป้า ชิง ต่าง แบ่ง นพ)

ที่เห็นดีเห็นงามร่วมกันตลอดงาน

.....และสุดท้าย ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านสำหรับการจับใจมิววิดีโอกันนี้ขึ้นมาอ่าน

หวังว่ามันจะช่วงจุดบางสิ่งบางอย่างให้กับผู้อ่านได้บ้างไม่มากก็น้องนะ

ทำไมคุณต้องดื่มแอลกอฮอล์...

ผิดหวังในความรัก เธอคนนั้นน่ารัก เขาคนนั้นทิ้งไปงั้นหรือ

หรืออกหักมีใจ คิดมาก คิด F ถูกไล่ออกจากงาน
หรือเพื่อนฝูงชักชวน รุ่นพี่ชวนเมา รับผิดชอบต้องดื่ม

ไม่ได้ดื่มไม่แท้จริง

หรือหนักหนึ่ความจริง เร็งหนัก งานหนัก เบื่อโลก

หรืออื่น ๆ อีกมากมาย สุดแท้แต่เหตุของแต่ละคน

แต่ลองคิดให้ดี มันช่วยแก้ปัญหาได้ไหม

ดื่มเสร็จ...เฮอ (เวา) ก็มาได้กลับบ้าน

ดื่มเสร็จ...F จังอยู่ งานจังตก

ดื่มเสร็จ...เมามาจ้ไรสติ พลาดผิดก่อปัญหา

ดื่มเสร็จ...ความจริงจังคงอยู่

ไว้...บางช่วงทะเลาะอาจทำให้นั่งลงคิดบางอย่าง

แต่ปัญหามาได้แก้ด้วยการเมามาจ้ใช้หรืออ่...คิดดูนะ

ไม่ดื่ม สสส. 100%

NO SMOKING ALCOHOL สสส. 100%

สุขภาพดี ต้องปลอดบุหรี่และสุรา

สุขภาพดี ต้องปลอดบุหรี่และสุรา

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สสส. สำนักงานกองทุนสนับสนุน
การสร้างเสริมสุขภาพ

